

№ 649

ΑΡΜΟΔΙΟΣ

ΚΑΙ

K7

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ

19

Η

6

ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ.

ΠΟΙΗΜΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΑΡΙΣΤΙΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

1840.

ΔΝ
5417
Λ75
Λ76
1840
(Δη. Β. Β.)

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ.

Ὁδὸς Θεάτρου. Ἀριθ. 1.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ
ΚΑΙ
ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ
Η
ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἀναρῶσαν εἰδοποίησιν καὶ τὴν
ιδιόχειρον ὑπογραφήν μου, θεωρεῖται ὡς ἐκ τυποκλοπίας προε-
χόμενον.

.....

A lui diressi
Dunque tosto il mio passo, il primo essendo
D'ogni dover, riconoscenza.

Εὐθὺς πρὸς τούτον εὐθυνα βῆμα, ὅτι
Πρώτιστον χρέος εἶν' ἡ εὐγνωμοσύνη.

(Μούσης. εἰς Ἀριστόδ. Τρωγ. Π. Ε'. Σκ. Ε'.)

.....

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

98887

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΛΕΒΕΝΤΗΝ.

Ἐφηβος ἤμην· εἰς τὸν πυρετὸν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου, ὅταν, εἰς τὴν πολυθρέμμονα, φιλόξενον Δακίαν, σ' ἐγνώρισα φιλάνθρωπον, γενναῖον, φιλόκαλον, εὐεργέτην τοῦ ἔθνους, ἀγωνιστὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἄξιον βλαστὸν Σπαρτιατῶν γονέων· πρὸς εὐγνωμοσύνην σ' ἀφιερώνω τὴν πρώτην αὐτὴν τραγωδίαν μου, ΚΥΡΙΕ. Μαντεύεις λοιπὸν, ὅτι εὐχομαι νὰ βλέπω ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁμογενῶν μου πάντα ΛΕΒΕΝΤΑΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῆν 1. Νοεμβρίου 1840.

Κ. Κ. Ἀριστίας.

.....
Ψυχὰ μαρτύρων χαίρετε.
Τὴν ἀρετὴν σας ἀμποτε
Νὰ μιμηθῶ 'ς τὸν κόσμον,
.....
Μὴ σᾶς νὰ ψάλλω.

(Κάλθου, εἰς Σούλι. ᾠδὴ Ε': τροφ. λά.
.....

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Περίεργος ἴσως εἶσαι, φιλαναγνώστα, νὰ ἰδῆς εἰς τὸν πρό-
λογόν μου, πῶς θέλω συστήσει τὴν ὁποίαν συνέγραψα
τραγωδίαν, **ΑΡΜΟΔΙΟΝ** καὶ **ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ**
ἢ τὰ **ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ**, εἰς ἔμμετρον, ὄχι πολλὰ συνει-
θισμένον ὕφος· ἂν ἐβάδισα κατὰ τοὺς νέους ποιητὰς ἢ
ἐπέμεινα εἰς τοὺς ἀρχαίους· ἂν οἰκονόμησα τὸν χρόνον
ἐφηρμοσμένον εἰς τὰς περιπετείας, μὴν ἐπηρεάζοντα τὰς
τρεῖς ἐνότητας· ἂν ἠκολούθησα τὴν κανονικωτέραν διαί-
ρεσιν εἰς πέντε πράξεις· ἂν ἐμεταχειρίσθην ὕφος ἀνά-
λογον μὲ τὰς χρονικὰς καὶ τοπικὰς τῶν ἡθῶν καὶ τῆς
γλώσσης μας σχέσεις· ἂν παρέστησα τὴν εἰκόνα τοῦ
ἀρχαίου μέτρου· ἂν ἔκλεξα ῥυθμὸν προσφυῆ· ἂν ἐμπό-
ρεσα ν' ἀρέσω εἰς τὸν σπουδαῖον ἀκροατὴν, διὰ τῶν ἀ-
ξιωμάτων· ἂν ἔφερα ἐπὶ σκηνηῆς ἡθῆ καὶ πάθη καὶ χα-
ρακτῆρας ἀνθρώπων· ἂν ἐνέπνευσα δι' αὐτῶν τὸν ἔρωτα
τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας τὸ μῖσος ἢ τὸ ὑναντίον· ἂν
ἐστιχούργησα μόνον· ἀλλὰ δὲν ἐποίησα, δὲν ἐδίδαξα, δὲν
ἐπέτυχα τοῦ κυρίου σκοποῦ τῆς τραγωδίας, κ' ἐπομένως
νὰ δώσης τὴν μέλαιναν κατὰ ψῆφον σου ἢ τὴν λευκὴν
ὑπὲρ. Κατὰ τοῦτο βέβαια δὲν βιάζεσαι τώρα· ἐπειδὴ ἔ-
χομεν φιλολογικὴν ἑταιρίαν, ἣτις δὲν περιμένει τὴν διὰ
τοῦ προλόγου σύστασιν, ὥστε νὰ καταδικάσῃ ἢ νὰ

στεφανώση τὸ ποίημά μου· ἄρα περιττὸς ὁ πρόλογος, περιττὰ τὰ προοίμια· ἀλλ' ἀναγκαῖα ἢ σύστασις ὁμογενοῦς πρὸς ὁμογενῆ, φιλελεύθερον ἄνδρα, καὶ δι' ἀπλῆν καὶ παρηγορίας χάριν. Εὐχαριστήσου λοιπὸν νὰ μάθῃς, ὅτι κ' ἐγὼ φίλος σου, ὁμογενῆς, καὶ φιλόκαλος ἴσως, διὰ νὰ στύψουν τ' ἄθωα δάκρυά μου, νὰ μετριάσῃ ὁ διάπυρος τῆς καρδίας μου πόθος, νὰ μὴν ἐπιφρυάττω συνεχῶς ἐπαναλαμβάνων τὸ «πῶς ἄσωμεν τὴν ᾠδὴν τοῦ Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας;» νὰ ὀλιγοστεύσῃς τῆς ψυχῆς μου οἱ φόβοι, μὴν ἀποθάνω πρὶν ἰδῶ τὸν ἐλεύθερον κόσμον, τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι τὴν ὅλην ὑφήλιον ἐκράτουν καὶ διέσωσαν ἴσως, ἦλθα εἰς τὰς νέας Ἀθήνας. Ἄραξα εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἡ ἀνυπομονησία μὲ παρεπῆρεν· ἐκινδύνευσα νὰ πέσω εἰς τὸ κῦμα, ὅταν ἀπὸ τὴν λέμβον ἐπήδησα εἰς τὴν γῆν. — Ὡ τοῦ βασιλεύσαντος τῆς οἰκουμένης λιμένος! Ὡ τῆς βασιλίσσης τῶν θαλασσῶν! — Θεέ! Θεέ μου! τὴν Σαλαμίνα βλέπω! ἐκεῖ ὁ χρυσοῦς ἐστήθη ποτὲ θρόνος τοῦ ἀγερώχου Τιτᾶνος τῆς Ἀσίας!.. Βλέπω τὸ βουνόν! Ἐκεῖθεν εἶδεν, ὄχι τὴν νίκην, ἀλλὰ παντελεῖ τὴν θραῦσίν του ὁ γαῦρος! Ἐκεῖθεν εἰς μονόξυλον διεσώθη ὁ μὲ χιλίας περιπλεύσας τριήρεις μεγαλειήμων Πέρσης!

Ξέρξης δ' ἀνώμαξε κελῶν ὄραν τὸ βαθος,

Ῥήξας θε πέπλους, κίνακωκύσας λιγῶ

Ἡῖξ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ... (Αἰσχύλ).

Ὡραῖος ὁ οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος! Μ' ἐγοήτευσεν ἡ Ζεφυρίτις αὔρα! Ὅποια θεά! Μαγικὴ ἢ θέσις! Ἡ φύ-

σις ἀνεπλάσθη!... Λησιμόνησα εἰς ποῖον μῆνα εἶμαι!
 Εὐχάριστος πρῶτα! Ἑσρινὴ ἡμέρα!

Ἴδε πῶς ἕσρος φανέντος

Χάριτες ῥόδα βρούσι.

Ἴδε πῶς κύμα Συλάσσης

Ἀπαλύνεται γαλήνη. (Ἀνακρ.)

Εἰς τὴν Ἑλλάδα! εἰς τὸν Πειραιᾶ! εἰς τὰς Ἀθήνας
 εἶμαι!— Μ' ἐκυρίευσε σέβας! Χαρὰ ἀμβροσεῖα μὲ κατέ-
 λαβεν ὄλον· ἔκαμα τὸν σταυρὸν μου· Εἶμ' ἐλεύθερος,
 εἶπα! ἄνθρωπος, ὄχι θηρίον! ἀνὴρ, ὄχι γυνή!
 καὶ Ἕλληγ, ὄχι βάρβαρος! σ' εὐχαριστῶ, οὐρανέ!
 Ἐπροσκύνησα ἔνθους· δεξιὰ καὶ ἀριστερά μου περιέφερα
 βλέμμα· τὰς φλόγας τῶν βλεφάρων μου κατεύθυνα εἰς
 τὸν λαμπρὸν αἰθέρα· πυροστάλακτα τὰ δάκρυα τῆς χα-
 ρᾶς κατέφλεξαν τὰς ὠχρὰς παρειάς μου... ἄλλος ἐξ
 ἄλλου εἰς τετράτροχον εὐθὺς ἐπέβην ἄμαξαν κ' ἔτρεξα·
 Ποῦ νὰ τρέξω; τί πρότερον νὰ ἴδω; τί νὰ θαυμάσω; τί
 νὰ παραμελήσω;

Ἐρείπια ἐδῶ, τοῦ Πειραιῶς τὰ τείχη!.. μνημεῖα ἐκεῖ,
 τῶν ἡμιθέων τάφοι!.. τὸ Φάληρον! οἱ λόφοι! λείψανα
 τόσα καὶ λείψανα ἀρχαῖα!.. ὄρη, πεδία, ἱστορικαὶ κοιλάδες!
 — Ἄλλη φάσις τοῦ παντός! ἄλλο τῆς γῆς τὸ χρῶμα!
 ἄλλη ποιότης! ἄλλο φῶς! ἄλλο κλίμα! ἄλλη δημιουργία!
 — Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε! πάντα
 ἐν σοφίᾳ καὶ φιλοτέχνως καὶ ὑπερτέραν πάν-
 των τὴν Ἑλλάδα ἐποίησας! ἐφώνησα.

»Εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς Ἀθήνας εἶμαι!..» Νὰ τὸ
 Θησεῖον! ἰδοὺ ἡ Πυθὺς ἐκεῖνη, καὶ ὁ Ἄρειος πάγος!..
 Τὴν Ἀκρόπολιν ἔτι, .. τὸν Παρθενῶνα βλέπω!

Τί μεγαλιῶν! τί φαντασίας ὕψος! —
 Θεῖα, σοβαρὰ σκηνώματ' ἄθικτάτων,
 Ὅποιον θάμβος καὶ θλίψιν προξενεῖτε
 Εἰς τὴν παρούσαν τῶν Ἀθηναίων στάσιν!
 Ὅμμα βλοσυρὸν ὃ φθένος ἀκοντίζει,
 Κ' ἐνδακρυς, φρίττων, σὰς θρωρεῖ ὁ δῆμος!

· · · · ·
 · · · · ·
 Φόβος πανικός συστέλλει τὰς καρδίας!

· · · · · (Ἀρμύ... Τραγ.)

Ὡ τῆς μεγαλουργίας καλλιτέχνων δαιδάλων! Μείζονα μέγαν τὸν Παρθενῶνα εἶδα, μ' ἐσπαραγμένα καὶ σκορπισμένα στήθη, διατηροῦντα ὑπὸ τὴν ὠχρὰν καὶ πενθηράν του χλαῖναν αἱματωμένην ἔτι, ἀλλ' ἀρχαίαν, μεγαλοπρεπεστάτην, θεῖαν καὶ ἀρχαίτυπον τὴν ἐπὶ γῆς ἀμίμητον παρθενικὴν ὠραιότητα! Ἐκαστον λίθον ὡς κυκλώπειον βράχον· ἐκάστην στήλην ὡς κολοσσὸν αἰώνιον, ἑκατογχείρων αἰώνιων τεκτόνων!.. Ναί, μ' ἐφάνη ὅτι μικρὰ θυσία ἤθελεν εἶσθαι καὶ ὀλόκληρος ἂν ἤρρανίζετο, ὑπέρμαχος, ὃ σημερινὸς κόσμος, διὰ νὰ διασώσῃ καὶ μίαν μόνην ἀπὸ αὐτὰς τὰς στήλας. Ὅλος ἐξέστην· ἀλλ' ὄχι ἐπαρκούντως· ἐστέναξ', ἀνατρίχιασα, ἔκλαυσα θερμῶς, μακαρίζων ἑμαυτὸν διότι εἶδα καὶ ἐμπόρεσα νὰ εἶπω,

Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ!
 Καὶ ἡ γῆ ἀναγγέλλει ἔργα χειρῶν Ἑλλήνων!

Ἐθαύμασα τὸν Δημιουργὸν εἰς τὸν Ἑλληνα καὶ τὸν Ἑλληνα εἰς τὸν Δημιουργόν μου, ταλανίζων ἑμαυτὸν συγχρόνως διατι νὰ μὴν ἐμπορῶ ν' ἀποθάνω θαυμάζων!

ὦ! πόσα, πόσα, ἐπίνοι' Ἀθηναίκα,
 Γιγαντιαία ἢ μεγαλοφυΐα,
 Ἦ' ποχρεόνουσι Θεότητα καὶ Φύσιν,
 Ἐλλήνας μόνον νὰ θέλουν μιμητάς των!
 Ἐλλήνες μόνον Θεοὺς νὰ περιστάουσι!
 Αὐτοὶ νὰ πλάττουν τοὺς ἀοράτους πλάστας
 Καὶ νὰ χωνεύουν τὸν Ὀλυμπον ἐντὸς των! (Ἀρμό. Τραγ.)

Τοιοῦτον εἶχες ναόν, Πολιάς Ἀθηναῖ μου; Ἐδῶ ἴστατο
 χρύσειον κολοσσαῖον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου; Ἐδῶ ἐκρέμαντο
 ὡς τρόπαιον τοῦ Μαρδονίου ἢ μάχαιρα καὶ ὁ θῶραξ;
 Ποῦ εἶναι ἡ κεχρυσωμένη κεφαλὴ τῆς Μεδούσης! Εἰς
 τὸν ναόν σου κατωπτρίζετο πυρολαμπῆς ὁ Ἥλιος; — Τί
 τοῦτο; — Μέγα χάος! ὄχι, δὲν εἶναι χάος!.. εἶναι τὸ εὐ-
 ρύχωρον σκῆνωμα τῆς θελκτικῆς Μελπομένης, τὸ μέγα,
 ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν θέατρον, παραχωμένον ὡς τραυμα-
 τίας καὶ ἀχθοφόρος γίγας! Ἐδῶ Σοφοκλεῖς, Αἰσχύλοι κ'
 Εὐριπίδαι, ἠθοποιοὶ, ἐδίδασκον τὸν κόσμον!, . Ἐδῶ ἐ-
 φάλλετο ποτὲ εἰς τιμὴν τῶν ἡρώων τὸ Ἀθηναίων ἄσμα!

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φερήσω,
 Ὡσπερ ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων,
 Ὅτε τὸν τύραννον κτανέταν,
 Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.
 Φίλτατ' Ἀρμόδιε, οὔτοι ποῦ τέθνηκας.
 Νῆσοις ὅ' ἐν μακάρων σὲ φασὶν εἶναι. (Καλλίστρατ.)

Εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶμαι! Ἐδῶ, εἰς
 τοιαύτην γῆν ἐτάφης, πάτερ μου; Εἰς τοιοῦτον
 ὀρίζοντα ἀναπαύονται τὰ σεβαστὰ λειψανά σου; Δι' αὐτὴν
 τὴν γῆν ἔπεσες ἀγωνισθεῖς;... Ναι, διὰ τὸν Παράδει-
 σον! — Ἐ'τρεξα εἰς τὰς νέας ἑρατεινὰς Ἀθήνας· εἶπα νὰ

προσφέρω κ' ἐγὼ τὸν ὄβολόν τῆς χήρας, τὴν πρώτην αὐτὴν τραγωδίαν μου τώρα, δείγμα τῆς πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς μου ἀγάπης κ' εὐγνωμοσύνης μου εἰς τὴν τρυφερὰν πρὸς με ὑποδοχὴν των· (αὐτὸ τοῦτο διαφανέρονται ἴσως καὶ διὰ τοῦ, ἐντὸς ὀλίγου ἐκδοθησομένου, δευτέρου ποιήματός μου, εἰς ὁμοιοκατάληκτον φράσιν· ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΕἰΣ ΤΟΝ ΑΡΜΟΔΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ Ἡ ΠΑΙΔΝΕΣ ΕἰΣ ΤΙΜΗΝ ΤΩΝ ΕΥΚΛΕΩΣ ΥΠΕΡ ἸΝΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ἩΡΩΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.)
ἐκφωνήσας μὲ δάκρυα ἐνθουσιαμοῦ τὸ,

Ἄνασσ' Ἀθάνα, Δοξίου κελύμασιν
Ἦκω· δέχου δὲ πρευμενῶς ἄλαστορα,
Οὐ προστρόπαιον, οὐδ' ἀφοΐβαντον χέρα·
Ἄλλ' ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον πάρος
Ἄλλοισιν οἴκοις, καὶ πορεύμασιν βροτῶν·
Ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. (Αἰτ'χὺλ.)

Εὐχαριστήσου λοιπὸν, φιλιαναγνώστα, νὰ μάθης, ὅτι εὐχομαι, νὰ δυνηθῶ, ὡς ὁ Κάλβος, νὰ ὑμνήσω τὴν ἀρετὴν τῶν μαρτύρων μας καὶ μ' αὐτοὺς νὰ ψάλλω.

ὁ Συγγραφεύς.

Ποητική συρράφη τῆς Τραγωδίας ταύτης (α).

Ὁ τύραννος φύσει δειλός, καθὼς οἱ τύραννοι ὄλοι, δὲν ἐκήρυξεν ἀπ' εὐθείας ἄσεμνον τοῦ Ἀρμόδιου τὴν ἀδελφὴν, τῆς ὁποίας ἤρατο· ἀλλὰ διὰ τινος ὑπασπιστοῦ Θερσίου, ὀργάνου τῶν μισῶν παθῶν του. Τὸν Θερσίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἀρμόδιος πρῶτον εἰς τὰ Παναθήναια· ὁ Ἀρμόδιος διεσώθη μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ, συνεργία τοῦ τότε λιμενάρχου, ἐναρέτου ἀνδρὸς, Δημοκλέους, φρουράρχου δὲ τῶν Ἀθηνῶν καὶ πιστοῦ συνωμότου· οἱ ἥρωες φυγαδεύονται πρὸς τοὺς ἐν Κρήτῃ Ἀλκμαιωνίδας· ὁ Ἴππαρχος βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, πείθει τὸν δῆμον νὰ τῷ παραχωρήσῃ εἰς φυλάκισιν τὴν παρθένον, λόγῳ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν Θεάν μετὰ τὴν σφαγὴν αὐτῆς, ἀν δὲν εὐρεθῇ ὁ φονεὺς, ἕως εἰς τὰ δευτέρα Παναθήναια, ἔργῳ δὲ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνόσιον πάθος του. Ὑπερισχύει ὁ δεσπότης νὰ φυλακίσῃ καὶ τοὺς γονεῖς της, νὰ θανατώσῃ τὴν μητέρα, διὰ δηλητηρίου, νὰ δολοφονήσῃ ἰδιοχείρως τὸν Ἡρομένην πατέρα της καὶ νὰ θύλῃ, ἀξένουιαστος πλέον, νὰ ἐπιφέρῃ βίαν κατὰ τῆς Κλεονίκης· εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀναφαίνεται φάσμα τρομερὸν ὁ δολοφονημένος πατὴρ της, γέρον, πολὺς, μ' ἐσπαραγμένον στήθος, αἱματηρὸν ξιφίδιον ἐπιδεικνύων πίπτει κατὰ γῆς ὁ Ἴππαρχος ἔντρομος καὶ συνερχόμενος, πρὸς ὀλίγον, ἄπρακτος ἀποσύρεται. Ἴδου ἡ παραμονὴ τῶν Παναθηναίων, ἀπάγεται εἰς τὴν σφαγὴν ἡ κόρη, διότι δὲν φαίνεται ὁ Ἀρμόδιος. Προκαταφθάνουσιν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι καὶ οἱ πρωταγω-

(α) Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια εἶναι γνωστὴ τοῖς πᾶσι. Βλέπε Ἡρόδ. Θουκυδ. Νέος Ἀνάχαρ. Γολδσ. καὶ ἄλλους ἱστορικούς.

νισται· συνενγοῦνται μετὰ τοῦ Δημοκλέους, ὅστις ἐγνώριζε καὶ τῶν τυράννων ἐὸ σύνθημα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, καὶ μετὰ τῆς Λεαίτης· (α) συγκρούονται ἄγνωστοι μὲ τοὺς ἀντιπατριαστάς, συλλαμβάνουσι τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ἴππίου καὶ φονεύουσιν τὸν Ἴππαρχον. Διασώζεται ἡ Κλεονίκη. Δολοφονεῖται ὁ Ἀρμόδιος, ἀντιφονεύων τὸν χιλιάρχον Δημόντην. Συλλαμβάνεται ὁ Ἀριστογείτων καὶ μαρτυρούμενος ἀποθνήσκει· ἐπίσης καὶ ἡ Λεάινα, τὴν γλῶσσαν ἐκκόψασα καὶ ἐμπτύσασα τὸν Ἴππιον. Ὁ Ἴππίας φεύγει καὶ ἐλευθεροῦνται αἱ Ἀθῆναι.

(α) Ἡ ἱστορία τὴν θέλει ἐρωμένην τοῦ Ἀριστογείτωνος· ἐγὼ τοῦ Ἀρμοδίου καὶ μνηστευμένην καὶ συνωμότηδα, ποιητικῆ ἀδείας, διὰ τὴν καταπολεμήσῃ ὁ ἥρωες μου περισσώτερα πάθη ἔρωτα, στοργὴν, φιλίαν καὶ πατριωτισμὸν, καὶ τὴν ὑπερσχύσῃ τὸ τελευταῖον, ὡς πρῶτιστον.

ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ

Εἰς τὴν ἐν Βουκουρεστίοις Ἐθνικὴν βιβλιοθήκην ἀντίτυπα 12.
Εἰς τὴν ἐν Κραϊώβη τῆς μικρᾶς Βλαχίας 10. Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Κερκύρας 10. Εἰς τὰς λοιπὰς τῶν Ἰονίων νήσων ἀνά 2. Εἰς τὸν ἀκούραστον ἀγαθοεργὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀξιοσέβαστον Κύριον Νεόφυτον Δοῦκαν 10. Εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Βασιλικὴν βιβλιοθήκην 10. Εἰς τὴν δημόσιον 10. Εἰς τὴν Φιλοπαιδευτικὴν Ἑταιρίαν 10. Εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Σύρου 10. Εἰς τὸ ἐν Ναυπλίᾳ 10. Εἰς τὰς Πάτρας 10. Εἰς τὴν Λαμίαν 10. Εἰς τὰ Τρίκαλλα 10. Εἰς τὸ ἐν Ἰασίῳ τῆς Μολδαβίας πανεπιστήμιον 10. — Παρακαλεῖσθε, Σεβαστὲ Κύριε Κ. Γκαρπολά, γὰ φροντίσετε τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν.

Κ. Κ. ΑΡΙΣΤΙΑΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, }
ΙΠΠΙΑΣ, } τύραννοι τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ, }
ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ, } σωτῆρες τῶν Ἀθηνῶν.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, γέρον φρούραρχος, συνωμότης.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ἀδελφή τοῦ Ἀρμοδίου.

ΛΕΑΪΝΑ, συνωμότης καὶ μνηστευμένη τοῦ Ἀρμοδίου.

ΔΗΜΟΦΩΝ, ὄπλαρχηγὸς τῶν τυράννων.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, κορυφαῖος τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ, χιλιάρχος καὶ μύστης τοῦ Ἰππίου.

ΙΕΡΕΥΣ, ἀρχιθύτης.

ΔΗΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ

Ἀρρήφορων, Ἐργαστινῶν, Ἐφήβων καὶ
Θαλλοφόρων. Κῆρυξ. Ἀλκμαϊωνίδαί.
Στρατιῶται. Δορυφόροι.

Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς τὰς Ἀθήνας, παρὰ τοὺς πρό-
ποδας τῆς ἀκροπόλεως, μεταξὺ τῆς Πνυκὸς καὶ τοῦ
Ἀρείου πάγου.

Σκεῦη θυσιᾶς καὶ πλάκες, φέρουσαι τὴν καταδίκην τῆς Κλεονίκης
εἰς τὴν τετάρτην πρᾶξιν.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. (1)

ὌΡΑ θλιβερά, παραμονή θανάτου!
Ὡρ' ἀποφράδος αὐγῆς, σιγὰ προβαίνει
Νὰ παραδεχθῆ βαρύπονον ἀγῶνα,
Νύκτα πενθηρὰν καὶ μαῦρα, μαῦρα σκότη! —
Ὀδύνης ἤχῳ τὸ δεσμωτήριόν μου
Ἀποποιεῖται τοὺς κρότους τῶν ἀλύσσω
Καὶ παραχωρεῖ τὴν δύσφορον ξενίαν
Εἰς τὸ τρομερὸν τοῦ Χάρωνος πορθμεῖον. —
Γλυκὺς εὐφραίνει τοὺς Ἀθηναίους ὕπνος,

(1) Ἡ Κλεονίκη ἀλυσσοδέμενη παρασιάζεται εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ δεσμωτηρίου μακρόθεν φαίνεται στρατιώτης παραφυλάττων.

Προδιαθέτει φαιδρά τὰ βλέμματά των,
 Νὰ χαιρετήσουν τὴν δόξαν τοῦ Ἥλιου
 Καὶ τὰ Παναθήναια νὰ ἑορτάσουν,
 Ἀμ' ἀναλάμψη ὁ πάγχρυσός του δίφρος·
 Ἐγὼ δὲ στερβρά, ὑγρά τὰ βλέφαρά μου,
 Κόρας ὀφθαλμῶν ἀύπνων προσηλόνω
 Καί, ὡς ἀπ' ἄκρων τοῦ στυγεροῦ Γαινάρου,
 Ἀνυπομόνως, μετρῶ στιγμὰς καὶ ὥρας,
 Μαύρους προπομπούς, Ἀρπυίας πανωλέθρους!..
 — Ἄ! ποῖος τολμᾷ; .. ἐδῶ προβάλλει πόδα!..

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ΔΗΜΟΚΛΗΣ.'

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ὅστις καὶ πονεῖ καὶ ἔξυρει νὰ συμπάσχη.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ναί, ὁ Δημοκλῆς, πρᾶστᾶτης ὁ γενναῖος (1).
 Ἀύπνος καὶ σύ; καὶ σὲ ὁ ὕπνος φεύγει!

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Φρούραρχον ἅμα, πολίτην Ἀθηναῖον,
 Χρέος τὸ διπλοῦν κοινὸν μὲ θέλει Ἄργον.
 Μέγα τὸ δεινὸν ταραττεῖ τὰς Ἀθήνας.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Καὶ μολοντοῦτε ἀμέριμν' οἱ δυνάσται
 Χαίρονται τερπνόν, ἀτάραχον τὸν ὕπνον.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ταλάνισέ τους, ἀθῶα Κλεονίειη. —

(1) Ὁ φύλαξ παραχωρεῖ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Δημοκλῆα καὶ φεύγει.

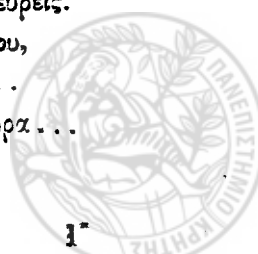
Ὅσοι τυραννοῦν πολλοὺς τυράννους ἔχουν,
 Τὰ τοῦ Σισύφου καὶ Σαλμωνέως πάσχουν,
 Πρὶν τοὺς ροφήσῃ τὸ μαῦρον, βαρὺ χῶμα.
 Ἦ ἀγερρινὴ χαρὰ, ἀργυρῶπις δρόσος,
 εἶναι δι' αὐτοὺς βαθὺς πυριφλεγέθων.
 Βλέπω τὸ τέρας, τὸν Ἴππαρχον, καὶ φρίττω·
 Φεύγει τὴν κλίνην, ὡς μαῦρον ἀκανθῶνα,
 Τόπον ἀλλάσσει καὶ ὄραν ὕπνου φεύγει,
 Ζητεῖ γαλήνην, ἀνάπαυσιν γυρεύει
 Καὶ τριχυμῖαι παθῶν τὸν ἔξαφνίζουν.
 Μέγα, φοβερὸν τὸ φάντασμα τῆς δίκης! —
 Ναί, οἱ θεοί μας μακροθυμοῦν ἀκόμη,
 Φυλάττουν ὅμως ἀνάλογον τὴν δίκην...
 Στέκει γραμμένη εἰς τοῦ Διὸς τὰς Δέλτους.

ΚΑΕΟΝΙΚΗ.

Μέγα, ὑψηλὸν, τὸ φρόνημά σου θεῖον.
 Εἰς τὴν γλυκερὰν, παρήγορον στοργὴν σου
 Φέρω τρυφερὰν, εὐγνώμονα καρδίαν.
 Δὲν ἀγανακτῶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων,
 Ἄν ἀπὸ φόβον πατοῦν τὰ δίκαιά μου·
 Χρόνοι δουλείας καὶ φύσιν παραλάσσουν·
 Μέμφομαι ὅμως τὴν μοῖραν, ἣτις θέλει
 Ἀθλιον, μεμπτὸν νὰ παραδώσω τέλος,
 Πλάνης ὑπουργοὶ νὰ μὲ κατασπαράξουν! —
 Πικροῦ, ἐντέχνου δηλητηρίου θῦμα...
 Τάλαινα μήτηρ!.. ἀπέθανε... τὸ ἔξυρεις.
 Ἀπληπισμένος ὁ δῦσμοιρος πατήρ μου,
 Ὁ Ἡρομένης αὐτόχειρ ἀπωλέσθη!..
 Ὁ ἀδελφός μου... ἀναμφιβόλως τώρα...

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἐκείνος διεσώθη.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Δὲν τὸ πιστεύω.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Εἶπα πολλάκις καὶ σὲ τὸ λέγω πάλιν,
 Ὅτι μεταξὺ τοῦ ζῆν καὶ ἀποθνήσκειν
 Τρίχα μοναχὴ διάχωρος ἂν μείνη,
 Δύνατ' ἐν ῥοπῇ ὁ οὐρανὸς, ἂν θέλῃ,
 Τοῖχον ἀβράγῃ, πολλὰ μακρὺν, νὰ στήσῃ.—
 Πρὸ πέντε χρόνων, καλὰ τὸ ἐνθυμεῖσαι,
 Εἰς τὴν ἐορτὴν θεᾶς τῆς πολιούχου,
 Πόσοι κακοῦργοι καὶ πρῶτος ὁ Θερσίας,
 Σκληρὸς θεράπων δεσπότης ἀπολύτου,
 Καθ' ὑποβολὴν τοῦ ἀσεβοῦς Ἰππάρχου,
 Ἐμμηχανεύθη νὰ σὲ διακηρύξῃ
 Ἄμοιρον κόρην τιμῆς καὶ παρθενίας,
 Νὰ μὴ σὲ δεχθοῦν ἱεροφόρον τότε.
 Λοιπὸν ἀμέσως δὲν ἴδες καὶ τὸ θαῦμα;
 Δαίμων τιμωρὸς τὴν ὕβριν προλαμβάνει
 Εἶφος λαμπηρὸν, καιρία πίπτει κροῦσις,
 Πνίγει τὴν φωνὴν, πρὶν ἀποβλασφημῆσῃ...
 Ὁ ἀδελφός σου σκοτίνει τὸν Θερσίαν.
 Τρέχουν, ἐφορμοῦν, ὠθοῦν καὶ συνωθοῦνται
 Θύται, Ἱερεῖς, πολῖται, στρατιῶται,
 Ὅλοι κατ' αὐτοῦ, νὰ τὸν συλλάβουν ὅλοι,
 Κί' ὅλοι ὀπίσω, πολλοὶ καὶ πληγωμένοι,
 Κ' ἐκεῖνος κτυπᾷ, κτυπᾷ, φρυάττει, σφάζει,
 Σχίζει τὸ πλῆθος, πηδᾷ, πετᾷ καὶ φεύγει.
 Τότε ἀφορμὴν οἱ κόλακες λαβόντες,
 Αἷμα τὸ χυθὲν εἰς τὸν ναὸν ἐξαίφνης,
 Ἐκ προμελέτης ὀρίζουν τὴν ποινὴν σου,

Θάνατον, σφαγήν, μετὰ πενταετίαν,
 Εἰς τὴν Παλλάδα γὰ σὲ προσφέρουν θῦμα,
 Ἄν δὲν συλλάβουν τὸν ἥρω' ἀδελφόν σου.
 Τὶ ἀδυνατεῖ, ἂν οἱ θεοί, ὡς τώρα
 Καὶ τῆς ζωῆς σου καὶ τῆς τιμῆς προστάται,
 Τὸν φανερώσουν ἐδῶ ἐξαίφνης πάλιν,
 Νὰ λάμψη παρ' ἐλπίδα καὶ νὰ προλάβῃ
 Καὶ τὴν σφαγήν σου καὶ τὴν κοινήν μας ὕβριν;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

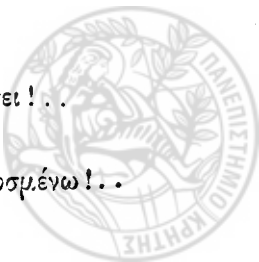
Ὁ ἀδελφός μου ζῆ; ἀναπνέει λέγεις;

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἦ πόλις νεκρὸν ἀκόμη δὲν τὸν ἔχει.
 Ἄλλος οὐρανὸς μακρὰν τὸν περιθάλλει.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ὅλα πιθανὰ καὶ ὄλ' ἀμφιβολίαι.
 Ἄστατα, πλάνα βουλευέται ὁ Κρόνος. —
 Τάχ' ἂν ἐζοῦσεν ὁ Ἀρμόδιος τώρα,
 Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἤθελε πετάξῃ,
 Πόλιν, ἀδελφὴν, γονεῖς νὰ ἐκοιμήσῃ
 Καὶ νὰ συντρίψῃ βαρῦν ζυγὸν δουλείας;
 Πένης, ὀρφανὸς, πλανήτης νὰ στενάξῃ,
 Ἐνῶ εὐρίσκει στάδιον δόξης μέγα!...
 Κόδρου, Θησέως, ἐστίαν προπατόρων
 Ἀποστερεῖται καὶ ξένος, εἰς τὰ ξένα...
 Ἀλλοίμονον! τί λέγω! εἰς ποῖον βόθρον,
 Ἄβατον ξηρὰν, ἢ βράχους ἀποτόμους,
 Ὁ πυροφόρος ἀστὴρ ἐπανατέλλων,
 Ἄμοιρον ταφῆς, ἰχθύων ἄγρην τώρα,
 Νεκρὸν ἀδελφεῖ... ἀλίχτυπον σὲ βλέπει!...
 Σ' ἐθέρισε φεῦ, ἡ πολεμία σπάθη!...
 Κ' ἐγὼ παστὸν μου τὸν Γάρταρον προσμένω!..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Παῦσε τὸ δάκρυ, γλυκύθυμε παρθένε,
 Ἀΰκαιρα πολλὰ νὰ μάθῃς εἶναι βλάβη.
 Κρίσιμος καιρὸς καὶ ἀπαισία ὥρα
 Ἄλαλον, κωφὸν, προβλεπτικὸν μὲ θέλουν. —
 Ἰσως οἱ θεοὶ, διὰ βουλὰς ἀγνώστους,
 Πλησίον ἐδῶ τὸν ἀδελφόν σου κρύπτουν. . .
 Ἰσως ἐνῶ σὺ ὀδύρεσαι, στεναάζεις,
 Ἐκεῖνος βῆμα ταχὺ, στεφῆρόν προβάλλει.
 Φέρει καὶ στιγμή ὅσα δὲν φέρει χρόνος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ὅ,τι ποθεῖ τις ἐκεῖνο καὶ ἐλπίζει,
 Ἀλλ' ἐμὲ πλέον ἀπελπισία μ' ἔχει. —
 Αὐγὴ γελῶσα τὰ σκότῃ ἀποθέτει,
 Χάριν καὶ ζωὴν εἰς ὅλους προμηγύει,
 Μόνον εἰς ἐμὲ σφαγὴν καὶ ὕβριν φέρει. —

ΙΠΠΑΡΧΟΣ (ἐξωθεν).

Αἶ! δορυφόροι!..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἡράκλεις!.. Τὸ προεῖδα...

Ὁ Ἴππαρχος...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ποῦ, ποῦ νὰ κρυφθῶ;

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Σιώπα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

(Δορυφόροι μὲ φανούς).

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, (ἐν παραφορᾷ.)

Εἶδῶ... Δημοκλῆς!..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τὸ χρέος τοῦ φρουράρχου
Καὶ τοῦ... πολίτου, προσεκτικὸν μὲ θέλουν.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Τὸ χρέος τοῦ φρουράρχου καὶ τοῦ... πολίτου!..
Ναί, προσεκτικὸς, προσεκτικὸς νὰ ᾔσαι·
Δύω υἱούς σου ἐνέχυρα ἐπῆρα
Μόνον δι' αὐτὸ τὸ χρέος τοῦ φρουράρχου
Καὶ τοῦ... πολίτου!.. Δύω υἱούς σου ἔχω. —
Φρόνιμος εἶσαι, σὲ σέβοντ' αἱ Ἀθῆναι,
Πιστὸν σὲ 'ξεύρω...

ΔΗΜΟΚΛΗΣ (καθ' ἑαυτόν).

Πιστὸς εἰς τὴν πατρίδα.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

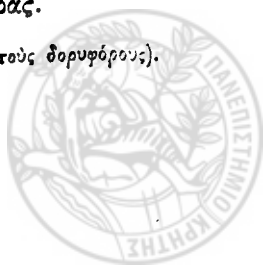
Φύγε, Δημοκλῆ. — Τὸν ἀδελφόν μου κράζε.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ (καθ' ἑαυτόν).

Τὰς ἐρινύας, καὶ τῶν ποινῶν τὰς δάδας.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ (πρὸς τοὺς δορυφόρους).

Φυγετε καὶ σεῖς.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Πλησίασ' ἐδῶ, γύναι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ω' οὐρανέ!

ΙΠΠΑΡΧΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

Ἀλλ' ἴσως . . . — Τί φοβοῦμαι; —

Ἄς ἐπιβάλω καὶ τὴν ἐσχάτην βίαν. —

Πλησίασέ με, στρέψε, λύσε τὸ πείσμα,

Δέχου εὐμενῶς ζωὴν, ἀγάπην, θρόνον . . .

Πρόλαβ' ἐν καιρῷ, τὸν θάνατόν σου φύγε . . .

Ἄτμος, μεμπτός, σκληρότερός σου εἶναι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἄτμον, σκληρόν, τὸν θάνατόν μου λέγεις;

Ἄλλον παρὰ σέ σκληρότερον θανάτου

Ἦ φύσις, ἢ γῆ, ἢ Στύξ, ὁ Ἄδης ὄλος

Εἰς ποῖον χάος ἐμπόρεσε νὰ κρύψῃ;

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Χύσε τὴν χολὴν κωφῆς ἀλαζονείας!

Ρίψε φλογερά τὰ βέλη τοῦ θυμοῦ σου

Γ'δοῦ τὸ στήθος εὐρύχωρον εὐρίσκεις,

Ἄντέχ', ἀντέχει ἔμπορεῖς νὰ ξεθυμάνῃς.

Πρόσεχε ὅμως νὰ μὴ μετανοήσῃς

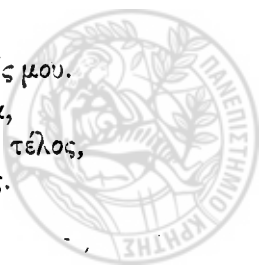
Ἄκαιρα πλέον καὶ λείψ' ἢ θεραπεία.

Σέβου τὴν τυφλὴν ὄρμην τοῦ ἔρωτός μου.

Βλέπεις ἰκέτην τὸν Ἰππαρχὸν ἐρώντα,

Κ' αἰχμάλωτόν σου θὰ τὸν ἰδῆς εἰς τέλος,

Μικρὰν βανίδα ἐλπίδος ἂν τὸν δώσῃς.

Ἄν τούναντίον καὶ τώρα μ' ἀπελπίσης
 Πρόχειρον τὸ πᾶν πρὸς ὄλεθρόν σου ἔχω. —
 Ἐεύρω ν' ἀγαπῶ, καὶ νὰ μισῶ ἐπίσης,
 Καὶ ἀπολύτως πικρὰ νὰ ἐκδικῶμαι. . .
 Πολλὰς, προφανεῖς τὰς ἀποδείξεις ἔχεις.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Κοῦφος ὁ ἀφρὸς τῆς λύσσης σου, δυνάστα.
 Τί! ἂν ἐσχάτως καὶ οἱ βωμοὶ καθ' ὅλα
 Ἐγέναν σκληρὰ τῆς πλάνης ὑπουργεία,
 Καὶ τὴν ἀρετὴν προσβάλλουν αὐθαιρέτως,
 Ἡλπίσες ποτὲ κ' ἐμέ νὰ δελεάσης; . . .
 Τοῦ Ἀρμοδίου τὴν ἀδελφὴν ἐλπίζεις
 Εἰς τὴν κακίαν ποτὲ νὰ παρασύρης;
 Μωραίνεις, ἄρχον, πολὺ σὲ ταλανίζω. —
 Τὸ φρόνημά μου, ὄχι, δὲν θὰ δαμάσης,
 Κί ὅλος Ἀλυκτῶ σπαρακτικὴ ἂν ᾔσαι.
 Ἐχουσι κριτὰς κ' οἱ ἐπὶ γῆς κριταίμας,
 Τοὺς οὐρανίους, παρόντας, ἀοράτους,
 Ὅσους βλασφημεῖς καὶ τρέμεις καὶ γνωρίζεις,
 Ὅσοι καὶ καχοὺς πρὸς βλάβην στεφανόνουν . . .
 Ἰδὲ τοὺς κρίκους τῶν σιδηρῶν δεσμῶν μου . . .
 Ὅλοι διὰ σὲ ἀγχόναί πεπρωμένοι . . .

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ὡ καὶ διψάδης, κ' ἐχιδῶνης δακεθύμου!
 Σὺ, γύναι, γύναι, φύραμ' ἀπλοῦν, χυδαῖον,
 Τολμᾶς, ὑβρίζεις ἀνδρ' ἄρχοντα, σκηπτοῦχον! . . .
 Ἐχε τὸ λοιπὸν θεοὺς κριτὰς, παρόντας
 Τοὺς ἀοράτους, καὶ πίστευε, καὶ τρέμε!
 Ἄς τρέμω κ' ἐγὼ . . . τὸν ἔρωτά μου τρέμω,
 Καὶ τιμωρός σου καὶ τιμωρός μου ἔρως,

Κί' αὐτὸν ἐκδιχῶ, καὶ σὲ κ' ἐμέ' κδιχοῦμαι...

Αἴοι! φύγε!... μὴ!..

ΚΛΕΟΝΙΚΗ Η.

Μαίνεται!..

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Φύγε! φύγε!..

Ἡ Κλεονίκη... ἀθῶ', ἀθῶα... φρίττω! (1)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Θεοὶ προστάται!

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἄφες με, φύγε πλέον!..

Ἐλεος σκληρὲ, μὴ, μὴ, λάβ' εὐσπλαγχνίαν!..

Ἐγὼ φονεὺς σου ἅπαξ... σὺ... αἰωνίως!..

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ΙΠΠΙΑΣ, ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΔΗΜΟΦΩΝ,

Στρατιῶται.

ΙΠΠΙΑΣ.

Αἴ! τί συνέβη;

ΙΠΠΑΡΧΟΣ (ἐν παραφορᾷ).

Μὲ σφάζει... μὲ... μὲ πνίγει!

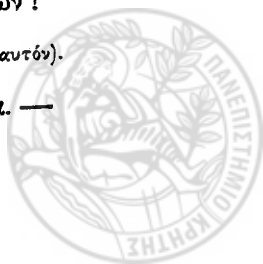
ΔΗΜΟΚΛΗΣ (καθ' ἑαυτόν).

Κράτος ὑψηλῆς προνοίας Ὀλυμπίων!

ΙΠΠΙΑΣ (καθ' ἑαυτόν).

Ἡ θέσις αὕτη ἀσύμφορος δὲν εἶναι. —

(1) Πίπτει κατὰ γῆς.

Καιρὸς νὰ σπεύσω τ' ἀπόρρητα νὰ μάθω,
 Νὰ ἐκτελέσω τὸν μυστικὸν σκοπὸν μου,
 Νὰ στρέψω πρὸς με τῆς μοναρχίας τ' ἄρμα.
 Αὐτὸς νὰ πέσῃ κ' ἐγὼ νὰ τυρανήσω.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ (ἐν παραφορᾷ).

Ἡρόμενες μὴ!..

ΙΠΠΙΑΣ.

Τί πάσχεις, ἀδελφέ μου;

ΙΠΠΑΡΧΟΣ (ἀγωνιῶν).

Αἴ! αἴ... πνίξε με!.. φύγε!—

ΙΠΠΙΑΣ.

Δὲν μὲ γνωρίζεις;

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἰδέ τον!.. βλέπεις; — τὸν βλέπεις; . φεύγει! φεύγει!..
 Ἐμβαίνει εἰς τὸν τάφον!.. — Ἄχ! — Ἀδελφέ μου.—

ΙΠΠΙΑΣ (πρὸς τοὺς στρατιώτας).

Ἀπάγετε σεῖς ἄλλοῦ τὴν Κλεονίκην.
 Τρέξε, Δημοφῶν, εὐθὺς νὰ διορίσῃς
 Διπλοὺς, πιστοὺς, οἰκείους, φύλακας ἄλλους.
 Ὁ ἀρχιθύτης τῶρ' ἄς τὴν παραλάβῃ...
 Προσέχετε σεῖς εἰς τὸν φυλακισμὸν τῆς.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ (καθ' ἑαυτόν).

ὦ, δυστυχία!

ΣΚΗΝΗ 5'.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ΙΠΠΙΑΣ.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ (συνερχόμενος (1)).

Καὶ σὺ ἐδῶ, Ἴππία;

ΙΠΠΙΑΣ.

Τί ἔχεις; ἐξηγήσου. Εἴμεθα μόνοι.
 Βαθὺ τὸ σκότος ἐδῶ μᾶς περισκέπει·
 Λέγ', ἐλευθέρως ἔμπορῆς νὰ ξεθυμάνης.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Πάθη φοβερὰ σκληρὰ μὲ βασανίζουσιν! . .
 Ἐ΄μαθες ἴσως . . .

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἐξεύρω ὅτ' ἠράσθης
 Τῆς Κλεονίκης, κ' ἐκείνη σ' ἀπεστράφη·
 Ἐνέχυρόν σου τὴν ἔσυρες δεμένην,
 Λόγω τὴν θεὰν νὰ ἐκδικήσης θέλων,
 Ἐργῶ δὲ πάθος δεινὸν νὰ θεραπεύσης,
 Μ' ὄπλον κραταιὸν τῆς ἀπολύτου βίας.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἡ ἔπαρσις τῆς, τὰ κάλλη τῆς, τὸ μῖσος,
 Πληχτρα φοβερὰ ψυχῆς ἐρωτολήπτου,
 Μ' ἔκαμαν εὐθύς ν' ἀποφασίσω τότε
 Καὶ τὴν τιμὴν τῆς καὶ τὴν ζωὴν νὰ βλάψω.

ΙΠΠΙΑΣ.

Μὲ ποῖον μέσον;

(1) Μετὰ μεγάλην παύσιν.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Κατέπεισα τοὺς θύτας

Νὰ συντελέσουν.

ΙΠΠΙΑΣ.

Τῆς Ἀθηναῖς τοὺς θύτας!

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ὅργανα πιστὰ τῶν μυστικῶν βουλῶν μας
Δοῦλον αὐχένα ἔς τὰ νεύματά μας κλίνουν,
Ὅταν ἦ χρυσὸς ἢ πέλεκυς ἀστράπτῃ.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ὁ δῆμος λοιπόν; ...

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Παράφορος καὶ θρησκος,
Ὡς ἴδεν αἷμα εἰς τὸν ναὸν χυμένον,
Σφαγμένον τὸν Θερσίαν καὶ πολλοὺς ἄλλους
Καιρίως πληγωμένους ... αὐτὰ τὰ ἔξυρεις,
Κατ' ἐπιταγὴν τῶν ἱερέων τότε,
Πρὸς ἐξίλασμόν, μ' ἐζήτησεν ἀμέσως
Τὴν τιμωρίαν αὐτῆς τῆς Κλεονίκης
Καὶ τοῦ φονουργοῦ τὸν φόνον ἀντὶ φόνου.
Φυγὰς ἐκεῖνος ξιφῆρης διεσώθη.
Τὴν μητέρ' αὐτῶν, μὲ χεῖρ' ἀγνώστου δούλου,
Ἀπώλεσα ... μὲ τρόπον...

ΙΠΠΙΑΣ.

Δηλητηρίου;

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ὀλοθρευτικοῦ... — Ἀλλὰ τὸν Ἡρομένην...
Ἦὼς νὰ τὸ ἐκστομήσω!..

ΙΠΠΙΑΣ.

Τὸν Ἡρομένην;...

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Εἰς πύργον βαθὺν τὸν εἶχον ἀποκλείσει.
 Ἐτρεξ' ἀμέσως ἐκεῖ νὰ τὸν προλάβω,
 Πρὸς μέσας νύκτας, ὡς νυχθηβόρος πάνθηρ. —
 Ὅφισ ἐπὶ γῆς προστρίβεται, προσέρπει,
 Ἐρπομαι κ' ἐγὼ, σιγὰ, σιγὰ ἐμβαίνω,
 Δί' ὑπογείου στενῆς, κρυφῆς θυρίδος. —
 Μόλις ἐμβῆκα, πολὺς, μὲ' ἤηρε τρόμος!
 Φρίκης παγετὸς συνέστειλέ με ὅλον!
 Ζόφος καὶ ἀχλὺς μ' ἐτύφλωσαν ἀμέσως!
 Πῶς νὰ τὸν ἰδῶ; πῶς νὰ τὸν πλησιάσω; —
 Ἀπὸ τὸν λευκὸν πολύπτυχον χιτῶνα,
 Ἀπὸ τοὺς κρίκους ἀλύσων πολυκρότων,
 Γιγαντιαῖον διέκρινα τὸν ἄνδρα.
 Ὅρθιος ἐκεῖ πηδῶ καὶ τὸν πλακόνω,
 Σίδηρον ὀξὺν ἐμπήγω 'ς τὴν πλευράν του...
 Ὅλος ἐμπήχθη, πῶς νὰ τὸν ἀνασύρω;..
 Ἐμεινεν ἐκεῖ!.. ἀνέβρυσε τὸ αἷμα!..
 Αἷμα χλιαρὸν τὸ πρόσωπόν μου βρέχει...
 Ἐπεσα χαμαί!.. καὶ τότε!..

ΙΠΠΙΑΣ.

Αἶ! καὶ τότε;

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἦπλωσε ξηρὰν, μακρὰν, μακρὰν παλάμην,
 Μ' ἄδραξεν εὐθὺς ἀπὸ τραχήλου τρέμων,
 Τρίζων ὀδόντας μ' ἐπέσυρε σιμά του,
 Κ' ἔπεσε βαρὺς, πελώριος ὁ γέρων,

Μ' ἔθλιψεν ὄλον, μ' ἐπλάκωσεν ὁ γέγας! —
 Ἀ'κρα σιωπή!.. Τέ φρίκη σιγαλέα!..
 Ἐπάγασ'... ἐκυλίσθη! — Πῶς ἀπεσύρθην,
 Πῶς διεσώθην, πῶς ζῶ, εἶν' ἀπορία!
 Ἐκτοτε παντοῦ αὐτόν, ἐκεῖνον βλέπω,
 Ἐνοπλον, μέγαν, ὑψηλῶρα σφαγέα,
 Θρῆνον ἀκούω, κραυγὴν, φωνὴν ἀγρίαν
 « Ἀ'! αἰμοβόρε, !.. ἡ δίκη σέ προσμένει!.. »
 Πάντα φοβερὸς παντοῦ, καὶ ὅταν θέλω
 Νὰ βάλω χεῖρα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του,
 Αὐτὸς, ἐκεῖνος!.. ὁ Ἡρομένης!.. τρέχει!..
 Μ' ἀρπάζει ἅμα, μὲ ρίπτει πρὸ ποδῶν του!..
 Καθὼς καὶ τώρα!.. τὸν ἴδες!.. δὲν τὸν ἴδες;..

ΙΠΠΙΑΣ.

Τρέμει τὸ σκῆπτρον εἰς τοῦ δειλοῦ τὰς χεῖρας.
 Ἀλλ' ἤθελα νὰ ἔξέρω, γνωρίζ' ἡ πόλις
 Ὅτι ὁ Ἡρομένης ἔπεσε θῦμα
 Δολοφονίας;

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ὅχι, πιστεύουν ὅτι
 Φίλαυτος γέρων αὐτόχειρ ἀπωλέσθη.

ΙΠΠΙΑΣ.

Τί τρέμεις λοιπὸν, πορφύραν ἐνδυμένος;
 Καὶ σύναρχός μου, δὲν ἔμαθες ἀκόμη
 Ὅτι τὸ κράτος ἔχει σκιὰν μεγάλην,
 Σκεπάζει πολλὰ ἐγκλήματα μεγάλα,
 Καὶ ὡς ἀρεταὶ τιμῶνται αἱ κακίαι
 Ὅταν ὁ βωμὸς συνάδῃ μὲ τὸν θρόνον;
 Μὴ πλησιάζῃς ὑπόδικον θανάτου,
 Ἐκῶν ἢ ἄκων, ἀπεφασίσθη, πρέπει

Τὴν Κλεονίχην εἰς τὸν ναὸν νὰ σύρῃς,
 Διότι φυγὰς ὁ ἀδελφός της λείπει.
 Τοῦτο τὸ ἔξεύρει καὶ τὸ ζητεῖ ὁ δῆμος,
 Τὸ θέλ' ἢ θεὰ, κ' ὀνόμος τῆς λατρείας. —
 Ἄμα ἡμέρα τὰ σκότῃ διαλύσῃ
 Θὰ συγχωνευθῇ τὸ πάθος μὲ τὴν δίκην,
 Σὺ θ' ἀναλάβῃς κ' ἐκείνη θὰ ἐκλείψῃ. —
 Θέλεις ὑψηλὰ μὲ τέχνην νὰ πηδῆσῃς;
 Σκοπὸν τὴν δόξαν, τὴν βίαν ὄπλον ἔχε...
 Πρᾶξε μεγάλα ἐγκλήματ' ἀποτόλμου.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

ΔΟΞΑ τῇ Θεᾷ, εὐδόκησ' ἐπὶ τέλους
Εἰς τὸν Πειραιᾶ ν' ἀράξωμεν αἰσίως!
Πρῶτοι, πρῶτ' ἡμεῖς, μὲ βῆμα θάρρους τώρα,
Ἀγγελοι δίκης κ' ἐλευθερίας φίλοι,
Περιπατοῦμεν πλησίον εἰς τὴν Πύκα!

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Λάλει σιγανᾶ... Ἀρμόδιε, ποῦ εἶσαι;

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν ἀκρόπολίν των,
Εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἐρεχθέως εἶμαι! —
Δὲν εἶναι αὐτ' ἐκεῖναι ἀναβαθμίδες,
Αἱ πύλ' ἐκεῖναι, αἱ στίλβουσ' ἐκ μαρμάρου,
Οἱ ἀνδριάντες καὶ ὄσ' ἀναγνωρίζω
Μακρὰν, ἀμυδρῶς, εἰς τ' ἄγρι' αὐτὰ σκότη; —
Τί μεγαλεῖον! τί φαντασίας ὕψος! —
Θεῖα, σοβαρὰ σκηνώματ' ἀθανάτων,
Ὅποτον θάμβος καὶ θλίψιν προξενεῖτε
Εἰς τὴν παροῦσαν τῶν Ἀθηναίων στάσιν!...
Ὄμμα βλοσυρὸν ὁ φθόνος ἀκοντίζει
Καὶ μ' ἐντροπήν του σᾶς θεωρεῖ ὁ δῆμος!...
Εὐρυθμα ἔπη καὶ ραψωδίαί πλέον
Δὲν ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ λαμπρὰ ὠδεῖα! —

Φόβος πανικός συστέλλει τὰς καρδίας! . . .
 Μὲ πένθος βαρὺ πανηγυρίζ' ἡ πόλις
 Καὶ τὴν ἑορτὴν Θεᾶς τῆς πολιούχου! —
 Ἄ! βλέπεις ἐκεῖ τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς;
 Ἐκεῖ ἐσφάγη ὁ ἄτιμος Θερσίας,
 Ἐκεῖ, παρόντων Θεῶν καὶ ἡμιθέων,
 Ἐ΄πεμψ' ἄώρως πολλοὺς εἰς τὸν κευθμῶνα·
 Ἐκεῖ, μὲ εἶπες καὶ σὺ, προκινδυνεύσας,
 Τὸν Θυμαλέα ἐπλήγγωσες καιρίως,
 Εἰς τὸν Πειραιᾶ μ' ἐπρόφθασες δρομαῖος,
 Καὶ ὁ Δημοκλῆς, ὁ τότε λιμενάρχης,
 Μ' ἄνοιξε κρυφὰ τοῦ Πειραιῶς τὴν πύλην! . . .
 Εἰς τὸν λιμένα μᾶς πρόσμενε τὸ πλοῖον! . . .
 Ἀπὸ Ἀθήνας ἐπλεύσαμεν εἰς Κρήτην! . . .
 Πάντοτε μαζί, ἀχώριστοι καὶ τώρα . . .
 Ἐλπίδες πάλιν χρηστὰί μ' ἀναπτερόνουν! . . .
 Εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς Ἀθήνας εἶμαι! . . .

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν παγίδα εἶσαι.
 Πρόσεχε καλὰ νὰ μὴν ἐπάνασθήσης
 Ἐτοὺς τότε νεκροὺς νὰ σὲ προδώσουν τώρα.
 Πολλοὶ Θυμαλεῖς, πολλοὶ Θερσίαι ἄλλοι,
 Πάνοπτοι, κρυφοί, παντοῦ μᾶς ἐνεδρεύουν.
 Ἄλλαξε τρόπον, κ' ὑπὸ τῆς δυστυχίας
 Μάθε ὁποῖον ρυθμὸν, κανόνα, ἔχει.
 Εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἡ δέσποινα ἀνάγκη.
 Ἄρχουν Ἀθηνῶν ὁ Ἴππαρχος κ' Ἴππίας!
 Πρόσεχε, τρέμε!

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Νὰ λάβω δίκην ἦλθα, . . .

Τὸ θέλ' ἢ πατρίς, μὲ τὸ προστάζ' ἢ Θέμις,
 Τὸ μέτωπόν μου τὴν θλίψιν τῆς ἐμφαίνει,
 Καὶ ὁ βραχίων τὴν αὐστηρότητά τῆς!

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Δίκην νὰ λάβῃς, νὰ λάβωμεν κ' οἱ δύο.
 Μὲ ποῖον τρόπον; μὲ τὴν ὄρμην; λανθάνεις.
 Τόλμη προπετῆς συχνούς κινδύνους τρέχει.
 Ἀΰριτος ὄρμη, ἂν σ' ἔσωσε πρὸ χρόνων,
 Σ' ἔσωσε τότε, νὰ σ' ἀπολέσῃ τώρα.
 Βλέπεις, ἢ τύχη ἐμπαίζει τὸν σκοπὸν μας.
 Ποῦ εἶν' οἱ πιστοὶ προστάται, συνωμόται;
 Ποῦ ὁ Κλεισθένης καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι;
 Ἡμεῖς εἰς αὐτοὺς ἐλάβομεν ξενίαν
 Καὶ καταφυγὴν τοῦ Μίνως τὸ κράτος.
 Ἐξωρισμένοι, φυγάδες πέντε χρόνους,
 Ἐτὴν ὑπαρξίν μας εἰς τούτους χρεωστοῦμεν.
 Ἐκεῖνοι χρησμούς ἐκ τῶν Δελφῶν λαβόντες,
 Ἀναμοχλεύουν τὰ δίκαια τοῦ Δήμου.
 Ἐκεῖνοι, κρυφοὶ πρὸ χρόνων συνωμόται,
 Σπεύδουν ἐσχάτως μετὰ τοῦ Δημοκλέους
 Νὰ διαρρήξουν δεσμὰ καὶ τυραννίδα.
 Πρωτίστους ἡμᾶς ἐκλέγουν εἰς τὴν πράξιν,
 Καὶ διὰ τοῦτο, μὲ πλοῖα ὀπλοφόρα,
 Μᾶς ἀκολουθοῦν ἐδῶ ἀπὸ τὴν Κρήτην.
 Ἐφθασαν; ἤλθον; τοὺς ἴδον αἱ Ἀθηναί;
 Ἀφαντοὶ ὅλοι καὶ ἴσως διὰ πάντα. —
 Ἴδες ἐν ροπῇ τὴν ζάλην τῶν ἀνέμων
 Ἐτῆδε κάκεισε νὰ μᾶς διασκορπίσῃ.
 Ἴδες τὰ πλοῖα μακρὰν ν' ἀποσπασθῶσιν
 Εἰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ πελάγους. —

Γ'στὸς ἀράχνης τὰ σχέδιά μας ὅλα.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

— Βλέπω τὸν κρημνὸν τῆς φοβερᾶς ἀβύσσου!
 Παρὰ τὸ χεῖλος μὲ σπρώχν' ἡ Πεπρωμένη! —
 Πρέπει νὰ ριφθῶ! — Νὰ πέσω θέλω μόνος...
 Ἀλλὰ καὶ μόνος...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ὄρθος νὰ πέσης πρέπει.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Πιστὸς πολίτης...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Εἰς πόλιν ἐλευθέραν,
 Μὲ τέλος λαμπρόν.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Τὸ τέλος ἀγνοεῖται
 Εἶναι μυστικόν, βαθύτατα κρυμμένον
 Εἰς τὸν σκοτεινὸν τοῦ Κρόνου μέγαν πύθον,
 Ὡς εἶν' ἀπαρχῆς τοῦ σύμπαντος Ἀπείρου
 Αἰώνων σειραὶ, τὸ Παρελθὸν καὶ Μέλλον,
 Ἐνὸς ἐκάστου τὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι,
 Βίος καὶ φθορὰ τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου
 Καὶ τὸ εὐκταῖον ἢ ἀπευκταῖον τέλος,
 Ἀγνώστα ὅλα, γνωστὰ, ἀφοῦ παρέλθουν. —
 Θεοί! ἄς ἐδυνάμην, πρὶν ἀποσβύσῃ
 Ὁ λύχνος τῆς ζωῆς μου, νὰ προγνωρίσω
 Τὸν ὄρισμόν σας, τὸ μέλλον τῆς πατρίδος,
 Καὶ τότε εὐγνώμων, πιστὸς, ἤθελα στέρξει,
 Καὶ πρὶν χαράξῃ γλυκεῖ' ἀκτίς γαλήνης.

Πρὶν ἀτενίσω εἰς φῶς ἐλευθερίας,
 Πρὶν ἴδω πόλιν ἰσόνομον χυρίαν,
 Πρὶν ἀποπλύνω τὸν ρύπον τῆς δουλείας,
 Μ' αἷματ' ἀσεβῶν καὶ μὲ δακρῶν ρεῖθρα,
 Καὶ καταθραύσω δεσμὰ ἀπὸ τὰς χεῖρας
 Τῶν ποθεινῶν γονέων καὶ τῆς ἀθώας
 Φιλτάτης Κλεονίκης, νὰ σὰς προσφέρω
 Δόξαν καὶ ζωὴν, εὐπρόσδεκτον θυσίαν!..
 Νεκρὰ ἢ ὄψις νεκροῦ, πλὴν ἐλευθέρου,
 Νὰ ὁμοιάσῃ τὴν Ἴριν μειδιῶσαν.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Μὴ σὲ δαμάσῃ ποτὲ μικροψυχία.
 Πίστιν πρὸς Θεοὺς ἀσπίδ' ἄμαχον λάβε.
 Τὴν ὑπομονὴν στερβρόν θώρακα ἔχε,
 Κόρυθα τὸν νοῦν, τὴν τέχνην δπλον μέγα,
 Καὶ σύντροφον τὴν τόλμην, ἔπειτα τρέξε,
 Καὶ νίκην ἔχεις τότε.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ναί, οἱ Θεοὶ μας...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Μᾶς δοκιμάζουν πρῶτα, πιστοὺς μᾶς θέλουν
 Καὶ προβλεπτικοὺς εἰς τὰς περιπετείας.
 Πρῶτα νικητὰς παθῶν μας τῶν ἰδίων,
 Ἐπειτα θερμοὺς καὶ τοῦ λαοῦ προστάτας.
 Πάμπολλαι, δειναί, ποικίλ' αἱ περιστάσεις,
 Ὅσον ποικίλα τὰ νέφη τοῦ αἰθέρος,
 Ἦ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ κ' ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου. —

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἦθέλα ὁμως νὰ μὴ μεθέξῃ ἄλλος
 Τῆς ἐπιμανῶς αὐτῆς ὀργώσης μοίρας,

Ἦθελα μόνος νὰ τὴν καταπραΰνω,
 Ἦ τούνατίον νὰ τὴν ἐξαγριώσω,
 Μόνον κατ' ἐμοῦ ν' ἀποκενώσῃ ὄλα,
 Ὅλα τὰ βέλη τοῦ φοβεροῦ θυμοῦ της! —
 Φίλε δυστυχοῦς, σὺ διατὶ ἐπίσης
 Νὰ πάσχῃς, ὅσα πρέπει νὰ πάσχω μόνος;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Συναθλητῆς σου, ὑπέρμαχός σου εἶμαι,
 Δι' ὄλα ὅσα σέ εἶχα πάντα φίλον,
 Καὶ τότε μόνον ἐνδέχεται νὰ πάθω,
 Ὅταν προσκρούσῃς ἐκ τῆς παραφορᾶς σου...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Παραφορά! ὅποια;..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ὅποιαν βλέπω,
 Καὶ θέλεις νὰ μὲ κρύψῃς.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Φθάνει, σιώπα,

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

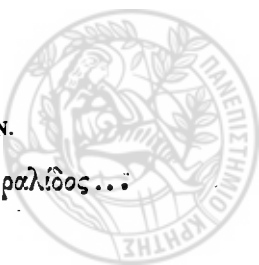
Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ σιωπήσω.
 Λέγε εἰς τίνα τῶν δαιμονίων θύεις;
 Δόξαν, πατρίδα, ἐκδίκησιν ἢ πάθος;..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Μαντεύεις ἴσως...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Τὴν τύχην πυραλίδος...

Κλαίω τὴν θέσιν πολίτου Ἀθηναίου.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἄχ! εἰς τὸν πολὺν ἀγῶνα τῆς ψυχῆς μου,

Ἄν ἡ φιλία ὑποχωρῇ γενναία...

Ἄν ζῆς δι' ἐμέ...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Καὶ διὰ τὴν πατρίδα.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Συγχώρησέ με...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Τὸν ἔρωτα Λεαίνης;

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Παῦσ', ἐρυθριῶ!.. Τὸν ἤξευρες;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Τὸν εἶπες.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Κρυφὸν τὸν εἶχα.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Σ' ἐξέφυγ' ἐνθυμοῦμαι.

Φεύγει συνήθως τὸ μυστικὸν ἐρώωντων,

Ὅταν ἀθῶα παραστρατῆ ἢ γλῶσσα

Κ' ἔνοχος ὁ νοῦς πετᾷ ἐπὶ ἀνέμων.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Διὰ μυστικῆς δεσμοῦ τὴν ἐμνηστεύθην...

Λεαίν' ἀθλία, γενναία συνωμότις!..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἡ Λεαινά σου ὠραία, μεγαλόφρων,

Ἄκρως ἐπαινῶ καὶ τὰ αἰσθήματά της

Καὶ τὸν δεσμὸν σὰς πρόσεχε ὁμως...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἐεύρεις...³

Αὐτὴ κατοικεῖ εἰς τὸν ναὸν Εὐκλείας...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Πρόσεχε, φίλε, εἰς τὴν εὐπάθειάν σου,
Μὴ θυσιάσης τὴν ἀρετὴν πολίτου.
Ἐεύρεις καὶ θεοὺς ἀποπλανᾷ ὁ ἔρωσ! —
Πρῶτα πολίτης...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Καὶ ἀποφασισμένος. —

Αὐτὸς ὁ δρόμος...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

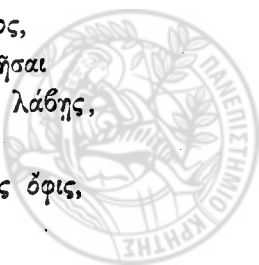
Μὴ, στάσου... μ' ἀπαρνεῖσαι;

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Παραίτησέ με, παραίτησέ με μόνον
Καὶ θέλεις μάθει, ὅτι ὁ ζήσας φίλος
Καὶ ἀποθνήσκει φίλος... ἄφες με, μεῖνε...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Μὴ, δι' ἀγάπην τῆς ἱεραῆς φιλίας,
Μὴν ἐπιχειρῆς τὴν ἄμεσον φθοράν σου.
Κ' ἐγὼ δὲν τρέμω, πολίτου φέρω στῆθος
Ὅταν ἀπαντῶ ἀνδρίαν ὠπλισμένην,
Ἐχθραν φανεράν νὰ παλαμίζῃ ξίφος,
Ὅμως φοβοῦμαι καὶ πρέπει νὰ φοβῆσαι
Ἐνοπλον δοῦλον κ' αἰχμάλωτον ἂν λάβῃς,
Ὅτι καὶ ζωῆς ἐνῶ σὲ ζητεῖ χάριν,
Στρέφει, προσπίπτει, προσέρπεται ὡς ὄφεις,

Ἰκέτης χλωμὸς, τὰ ὄπλα παραδίδει,
 Βλέπεις ἐξαίφνης ἱτινάσσει ὑψιπέτης
 Καὶ σ' ἀφοπλίζει καὶ θυμὰ του σὲ κάμνει.
 Φοβοῦ τὸ ὄπλον τὸ σφυροκοπημένον
 Μὲ σφῦραν χρυσὴν εἰς τῆς ἀρχῆς τὴν Αἴτην.
 Πρόσμενε, μάθε, ὁ Δημοκλῆς ποῦ εἶναι;
 Τί ὁδηγίαν, τί σύνθημα μᾶς δίδει,
 Τί θὰ μᾶς εἰπῆ, ποῦ εἶν' οἱ συνωμόται;
 Καὶ τότε ἴσως...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Χωρὶς τὸ ἴσως, τότε...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Βήματ' ἀκούω!.. ἐπέσαμεν εἰς βρόχους...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ποῖος τολμηρὸς;...

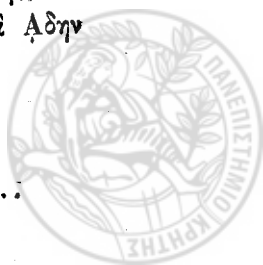
ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Νὰ φύγωμεν,.. νὰ φύγης..

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΛΕΑΙΝΑ.

Νῦξ ἐρεβεννὴ, πρωτογενὴς Θεά μου,
 Ἐπάθεις πολλὰ καὶ σὺ ποτὲ ῥασθεισα
 Τοῦ ἀργυρέου Ἀχέροντος Τιτᾶνος,
 Καὶ ἔξούρεις ὅτι παντοκρατῆς δυνάστης,
 Εἰς Γῆν καὶ Πόντον καὶ Οὐρανὸν καὶ Ἄδην
 Θέλγει τὴν φύσιν διατοξεύων ἔρωσ.
 Ἰδὲ ἀθλίαν περιπαθῶς ἐρῶσαν...
 Πτέρωσον πόδας, ἀβροφυεῖς ἀψίδας,
 Ὅπου πατήσω, νὰ μὴ χαράξω ἴχνος...

Σβύς' ἐπιβούλων ὄψεις, ἀνάτρεψ' ὄλην
 Τὴν σκιερὰν σου χλαίναν κ' ὑπὶ αὐτὴν κρύψε
 Τοὺς ἐπ' αὐτῆς ἀστέρας, κρύψε ἀθῶους
 Ἐπίσης ὡς ἐνόχους, τὴν οἰκουμένην,
 Τὸν κόσμον ὅλον κρύψε, νὰ μὴ προλάβῃ
 Κάμμια ζῶσα ψυχὴ τὸν ἀποβάντα
 Ἀμύντορ' Ἀθηναίων... εἶν' ἐραστής μου,
 Εἶν' ὁ Ἀρμόδιός μου! — Ναί, ἀφοῦ κρύψῃς
 Ὅλους τοὺς πυρσοὺς τῶν λύχνων τοῦ Ἀπείρου,
 Ἀ΄φες ἐν μόνον ἀκτινοβόλον ἄστρον,
 Ἀκάμαντον πῦρ αἰθέριον νὰ χύνῃ
 Ἐπὶ κορυφῆς τοῦ Ἀρμοδίου μόνον,
 Ὡς ἐπὶ Διοσκούρων, θαῦμα ὀρώντων,
 Κυμαινομένων θάρρος, τώρα προστάτης,
 Φανὸς ἐπιτυχίας, νὰ μὴ ὀδηγήσῃ
 Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ποθητοῦ μνηστῆρος. —
 Ἡλθεν, ἀπέβη, τὸ ἤκουσα, τὸ ἔξερω,
 Μὲ τὸ προεῖπον οἱ ὄνειρ', ἡ ψυχὴ μου. —
 Ἀ'χ! πόσοι φίλοι τὸν περιμένουν τώρα,
 Καὶ πόσοι ἐχθροὶ τὸν κυνηγοῦν ἀφεύκτως...
 Ἀλλὰ διατὶ μὴ ἀναχαιτίζει φόβος;..

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΛΕΑΙΝΑ (1), ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ,

Ἀλκμαιωνίδαι, Στρατιῶται.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ (2).

Δράμετε καὶ σεῖς νὰ συνεννοηθῆτε
 Μετὰ τῶν εὐορκούντων· μάθετε πρῶτοι,

(1) Ὑποκρυπτομένη.

(2) Πρὸς τοὺς στρατιῶτας.

Ἄν ἦλθον ἄλλοι ξένοι. Ἐχετε τώρα
 Τὸ σύνθημά μας, τὸ «Ἄθηνᾶ καὶ Σπάρτη»
 Κ' ἐξεναντίας πρὸς τοὺς Πεισιστρατίδας
 Τὸ σύνθημά των, εἶναι τὸ «Ζεὺς καὶ Θῆβαι»

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἄν ὅμως κάνεις ἐχθρὸς προφέρῃ τοῦτο;..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ξίφος καὶ σιγή ... Ἡ φρόνησις πρὸ πάντων
 Νὰ ματαιώσῃ τὰς ἐναντίας κρούσεις. (1)

ΛΕΑΙΝΑ (καθ' ἑαυτήν.)

Προσβολὴ ἐχθρῶν, ἢ συνδρομὴ οἰκείων; —
 Βαθὺ τὸ σκότος! — Ἀπότολμος ὁ πόνος ...

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ὁ πόνος τίνος;

ΛΕΑΙΝΑ (φέρουσα ξιφίδιον.)

Ἄπεχε...

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Στάσου, γύναι.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἡ Ἄθηνᾶ...

ΛΕΑΙΝΑ.

Καὶ Σπάρτη κ' ἡ συνωμοτίς, (2)

Ἡ Λέαιν' αὐτὴ μετὰ τοῦ Δημοκλέους.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἡ Λέαινα! σύ! ἀπομεμονωμένη;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Φέρουσ' ἀνδρείου βραχίονα καὶ ξίφος;

(1) Οἱ στρατιῶται ἀναχωροῦν.

(2) Ἐναγκαλιζέται τὸν Δημοκλέα.

ΔΕΑΙΝΑ.

Ἐρως καὶ πατρίς ὀπλίζου καὶ γυναῖκας.
 Προαίσθησις καρδίας μὲ βεβαιώνει,
 Ὅτι ὁ ἥρωσ ἦλθε· δὲν πρέπει πρώτη
 Ἐγὼ νὰ τὸν προλάβω, τὰ δάκρυά μου,
 Ἡ ὑποψία, ὁ φόβος, ἡ φωνή μου
 Νὰ διευθύνουν τὸ τολμηρόν του βήμα;

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Μὴ σὲ προπάρη ὁ πόνος τῆς ψυχῆς σου,
 Καὶ ἀντιστρέψῃς τὴν χάριν σου πρὸς βλάβην.
 Ἄφες τὴν μοῖραν ἐλεύθερα νὰ κλώθῃ. —
 Τί! ὅσα πάσχεις καὶ πάσχομεν ὡς τώρα,
 Εἶναι τῆς φορᾶς τυχόντ' ἀπλῶς νομίζεις;
 Ὅχ', οἱ Θεοὶ μας δὲν ἐνεργοῦν εἰς μάτην.
 Ἄν ᾗναι πεπρωμένον νὰ χάσουν αἱ Ἀθηναί
 Τὸν νέον τοῦτον ἐφάμιλλον Θησέως,
 Πίστευε, ὅτι κ' ἂν παγιάσ' ἡ ὄψις
 Τῶν ἀπεράντων βαθυχανῶν πελάγων,
 Καὶ κάμη πτερὰ ὁ ἥρωσ καὶ πετάξῃ,
 Χάνεται πάλιν, δὲν βλέπει τὰς Ἀθήνας,
 Κ' ἐξεναντίας, ἂν θελ' ἡ Εἰμαρμένη
 Νὰ σώσῃ κ' αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ τὴν πόλιν,
 Χρόνου καὶ ῥοπῆς ταχύτερος ἐκεῖνος,
 Κ' ἐκ τοῦ πυθμένος τοῦ φοβεροῦ στοιχείου,
 Εἰς μίαν στιγμὴν αἰώνων δρόμον τρέχει
 Καὶ μᾶς προφθάνει κατὰ τὸν ὀρισμὸν τῆς. —
 Πρόσμενε, ἴσως δὲν ἄραξε τὸ πλοῖον.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Πρὶν νὰ μᾶς ρίψῃ 'ς τὸ Φάληρον ὁ κλύδων,
 Ὡρᾶς ἀρχετὰς ἐβλέπαμεν ἀλλήλους,

Εἰς διαστάσεις ἀφροστεφῶν κυμάτων,
 Χωρὶς ἐλπίδα νὰ ἰδῶμεν τὰς Ἀθήνας,
 Διότι σφοδρὸς ὁ δαίμων τῶν ἀνέμων
 Μᾶς ἀπωθοῦσε μακρὰν τῆς παραλίας·
 Ἀλλ' ἐπελθόντα καὶ τῆς νυκτὸς τὰ σκότη
 Ἐκρυψαν πλεον ἀπὸ τὴν ὄρασίν μας
 Τὸ ταχύπρωρον τοῦ Ἀρμοδίου πλοῖον.

ΛΕΑΙΝΑ.

Θεοί!

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Φοβοῦμαι μήπως...

ΛΕΑΙΝΑ.

Φοβεῖσαι μήπως ;..

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Κακὸν μὴν ὑποπτεύης· φίλοι προσέχουν
 Τὰς πύλας τῶν λιμένων. Τοὺς κακοβούλους
 Τῶρ' ἀπασχολεῖ ἡ δύναμις τῶν ὅπλων.
 Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡμεῖς ἄς προχωροῦμεν...

(πρὸς τὴν Λέαιναν.)

Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκολουθήσης.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΛΕΑΙΝΑ, ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ,

Ἀλκμαιωνίδαί, Στρατιώτης.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. (1)

Φρούραρχε!

(1) Φέρων γυμνὸν τὸ ξίφος.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Λέγε!..

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Ξένοι!..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Όποιοι;

ΛΕΑΙΝΑ.

Πόθεν;..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τί κρότος;..

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Βλέπω...

ΛΕΑΙΝΑ.

Γυμνά τὰ ξίφη!..

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Μάχη!..

ΛΕΑΙΝΑ.

Ειφομαχία!..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Παράμερα σταθῆτε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ (ἔξωθεν.)

Υποπτοι εἰσθε.

ΑΛΛΟΣ (ἔξωθεν.)

«Ἡ Ἄθηνα!..

ΛΕΑΙΝΑ (1)

Ἀκούεις;..

Τὸ σύνθημά μας...

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Πρὸς ἐναντίους ἴσως, ..

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ (ἔξωθεν.)

Σὺ τ' ὄνομά σου...

(1) Πρὸς τὸν Δημοκλέα.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ (ἐπὶ σκηνῆς.)

Νεκρὸν σὲ θέλει πρῶτα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ (ἐπὶ σκηνῆς.)

Δὲν φεύγεις...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ. (ἐπὶ σκηνῆς.)

Θανατόνω!

ΛΕΑΙΝΑ.

Αἴχ! ἢ φωνή τουί..

Ὁ Ἄρμόδιος εἶναι!

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Αἴ!..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Κινδυνεύεις.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΛΕΑΙΝΑ,

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, ΑΡΜΟΔΙΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ,

Ἀλκμαιωνίδαί, Στρατιῶται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ὁ Ἄρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων!

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

«Ὡς Ἄθηναῖ...»

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Καὶ Σπάρτη.»

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Κάτω τὰ ὅπλα!

Χαρά!

ΛΕΑΙΝΑ.

Ἐπιτυχία!

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Λέαινα!..

ΛΕΑΙΝΑ.

Φίλε!..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Δημόκλεις! .. ἐδῶ;..

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἐδῶ εἴμεθα ὅλοι.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τὸ σύνθημά μας, ἐσὺ τὸ ἀγνοοῦσες,
Τὸ «Ἀθηνᾶ καὶ Σπάρτη» μᾶς διασώζει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Παίγνι' ἀνέμων, ἔρμαια τύχης μᾶλλον,
Προσωρμηθέντας εἰς τοὺς βράχους τοῦ Φαλήρου,
Ὡς ἀπὸ χειρὸς Θεοῦ διασωθέντας,
Πρῶτον πολίτην τὸν φρούραρχόν μας τοῦτον,
Τὸν Δημοκλέα μᾶς ἔδειξεν ἡ μοῖρα.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

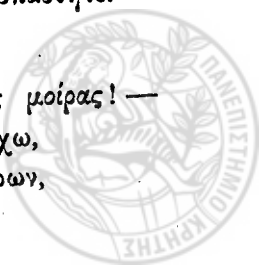
Τὸν εὐεργέτην!..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τὸν γέροντ' ἀσπασθήτε.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ποικίλαι χάριες καὶ προσβολαὶ τῆς μοίρας! —
Φεῦ! κ' ἐπὶ ξηραῖς ναυάγια νὰ τρέχω,
Νὰ μ' ἐπαπειλοῦν καὶ ξίφη ἐλευθέρων,

Προσκαρτεροῦντα δουλόφρονας ἐνόχους,
 Εἰς τὰς Ἀθήνας!.. εἰς τὴν ἀκρόπολιν των!..
 Καὶ πάλιν, πάλιν!.. νὰ βλέπω παρ' ἐλπίδα!..
 Ὡς μέλημα σὺ τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης,
 Καὶ μετὰ Θεῶν Θεὰ τοῦ πνεύματός μου,
 Σὲ βλέπω πάλιν... σὲ βλέπω, Λέαινά μου...
 Παρηλλαγμένην, περιλυτον σὲ βλέπω! —
 Θεοί! ὡς πότε καὶ θόρυβος καὶ λύπη.
 Προσεπιβάλλουν τὴν ἔρημον ζωὴν μου,
 Ὡς ἐρριμμένον κορμὸν ὑπὸ θυέλλης,
 Ὅταν τὸν τραβᾷ παλιῖρόσον τὸ κύμα,
 Ἐνῶ τὸν σπρώχνει εἰς τῆς ἀκτῆς τὴν ὄψιν;
 Ὡς πότε' ἐχθρόν μου τὸ φῶς νὰ μ' ἀποφεύγῃ.
 Καὶ νὰ μ' ἀπωθοῦν ἐπίβουλα τὰ σκότῃ; —

Κέκροπος ἔδρα, ἐρατεινὰ Ἀθηναί,
 Κέντρον πολιμοῦ, ἐστία φωτοδότης,
 Μὴ, μὴ μὲ κρύπτῃς τ' ἀμίμητά σου κάλλη...
 Δεῖξε με πάλιν τοὺς λόφους σου, τὰ τεῖχη,
 Τοὺς ποταμούς σου, τὸν φίλον Κηφισσόν μου,
 Τὰς ἐπιχαρεῖς, ἀνθοστεμμένας κρήνας,
 Ὅπου καὶ Μοῦσαι ἐπαύδονται τὴν τέρψιν·
 Τὸν Εἰλισσόν σου, ὅπου ἡ Ὠρειθυία,
 Ὠραία χάρις θυγάτηρ Ἐρεχθέως,
 Τροφὸς ἐρώτων, ἀπ' ἔρωτα πληγεῖσα,
 Ὑπὸ τοῦ λάβρου Βορρέως ἀνηρπάγη. —
 Ἥλιε Ἀθηνῶν, τῆς οἰκουμένης λύχγε,
 Λάμψε νὰ ἰδῶ τὸν κόσμον τῶν Δαιδάλων,
 Τὸν Λυκαβηττόν, τὴν Πνύκα, τὸ Μητρῶον,
 Τὸ Σεραπεῖον, τὸν Θόλον Ἐπωνύμων,
 Ναὸν Εὐκλείας, ναὸν Θεᾶς Πανδρόσου,
 Τὸ Πολυδεύκουσ καὶ Καστορος Ἡρώον,

Καὶ τοῦ μεγάλου Διὸς τὸν ἀνδριάντα,
Καὶ τόσα ὅσα ἐπίνοι' Ἀθηναίᾳ,
Γιγαντιαία ἢ μεγαλοφυΐα,
Ὑποχρεόνουν Θεότητα καὶ φύσιν
Ἐλληνας μόνον νὰ θέλουν μιμητὰς των,
Ἐλληνας μόνον Θεοὺς νὰ παρασταίνουν,
Αὐτοὶ νὰ πλάττουν τοὺς ἀοράτους πλάστας,
Καὶ νὰ χωνεύουν τὸν Ὀλυμπὸν ἐντὸς των!

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἐγγίξ' ἡ ὥρα, παιδρὸς νὰ ἀτενίσῃς
Εἰς τὰς ποθητὰς, περιχαρεῖς Ἀθήνας
Καὶ μ' ὅσα κάλλη κ' ὁ οὐρανὸς ζηλεύει.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἦ νῦξ φοβουμαι δὲν ἔημερόνει πλέον...
Ἐχαμε στάσιν εἰς τὰ πρῶτα βήματά μου,
Ἄδου πυλῶνας νὰ μὲ παρουσιάσῃ! —
Τοιαύτην ποινὴν ὁ πόθος μου ἀξίζει;
Ἐπεται πάντα ὁ δίκαιος νὰ πάσχη
Καὶ ἡ κακία νὰ χαίρῃ γαυριῶσα;
Ἐγγίξ' ἡ ὥρα; ὁ κύβος ἀνερρίφθη;
Ἄ! ὄχι, ὄχι! θέλω νὰ ἶδω πρῶτον
Φαιδράς τὰς ὄψεις συμπολιτῶν, οἰκειῶν·
Γεροφόρους, ἀφόβους τὰς παρθένους,
Πανελευθέρους τοὺς γέροντας γονεῖς των·
Θέλω νὰ θύσω, νὰ συντελέσω πρῶτος,
Νὰ ἐορτάσω, νὰ παιανίσω θέλω. —
Φέρε, Ἀθηνα, τὸ ἔργον σου εἰς τέλος,
Θραῦσε τὰ δεσμὰ, καὶ τὸν ζυγὸν μας θραῦσε,
Σῶσε τὴν πόλιν, δὸς νίκην τὸν λαόν σου.

Μὴ φείδεις ἐμοῦ· ἀλλὰ πατρίδος φείδου,
 Φείδου καὶ μητρὸς, πατρὸς, καὶ ἀδελφῆς μου·
 Στενάζου, θρηνοῦν εἰς σιδηρὰς ἀλύστους·
 Μακρὰν ἀπ' αὐτοῦς θρηνώ κ' ἐγώ, στενάζω.
 Σφάγια ἔχω νὰ σέ προσφέρω τόσα,
 Ὅσ' οἱ ἀσεβεῖς τοῦ δήμου λυμαιῶνες...
 Ἡρῶτα τοὺς δύο διαφθορεῖς τῶν νόμων,
 Τούτους νὰ θύσω καὶ ν' ἀπολέσω πρώτους·
 Νὰ τοὺς χωνεύσω, πρὶν ἢ πυρὰ τοὺς λύση,

ΔΕΑΙΝΑ.

Παρηγορήσου, μετρίασε τὸν πόνον·
 Εἰς χεῖρας πιστῶν συναθλητῶν ἐμπίπτεις.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ναί, σεῖς καὶ φίλοι κ' ἐμβλήματα ὠραῖα,
 Ἐξάλματά μου καθ' ὕπνον μου κ' ἐξ ὕπνου,
 Σεῖς καὶ σωτῆρες κ' ὑποστηρίγματά μου...
 Σᾶς βλέπω πάλιν· ἀλλὰ διατὶ πάλιν
 Ἰδρῶς θανάτου ψυχρὸς μὲ περιρρέει; —
 Ὅλους σᾶς βλέπω... ποῦ εἶν' ἡ ἀδελφή μου;

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Θέλεις τὴν ἰδεῖ.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Πολλὰ δυστυχῆς εἶμαι.

ΔΕΑΙΝΑ.

Ἐγὼ δυστυχιστάτη! —

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ποῦ ἐμποροῦσα;..

Τὸν Ἡρομένην;..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Πάθη συβράπτων ἤλθες,
 Ἡ Ἀθηῶν ἀμύντωρ;

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Μὴ μ' ἐπιπλήττης...
 Ἐμ' ἔξω φρενῶν!.. Συγχώρησόν με... πάσχω...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Σύνελθε, φίλε, χαλίνωσε τὸ πάθος.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

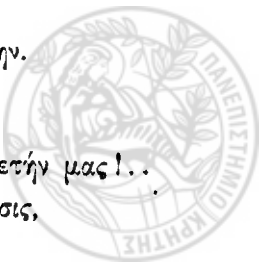
Ἄχ! ποῖα πάθη νὰ χαλινώσω πρῶτα;
 Ποῖα νομίζεις ἀνάξια πολίτου;
 Τὴν πολλὴν στοργὴν ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς μου,,
 Ἡ ἔτι στενάζει μὴ φέρουσα τὴν ὕβριν;
 Τὸν φυλακισμὸν; τὸν ἀποχωρισμὸν μου;
 Τὸ αἰσθημὰ μου; τὸν οἶκτον; τὴν φιλίαν;
 Ἡ τῆς ἐλευθερίας τὸν ταραχώδη,
 Διάπυρόν μου πόθον; Αἶ! φίλε, φίλε,
 Τίς ἄλλος ναύτης, καὶ γενναιότερός μου,
 Εἰς παρομοίαν ἀντέχει καταιγίδα;
 Ἀριστογείτων, σὺ δὲν ἔχεις πατέρα...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἐχω πατρίδα, πατρίδα δουλωμένην.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ναί, τὴν πατρίδα, τὴν πρώτην ἀρετὴν μας!..
 Πολλὰ ἐνόχους μᾶς ἐγκαλεῖ ἡ φύσις,

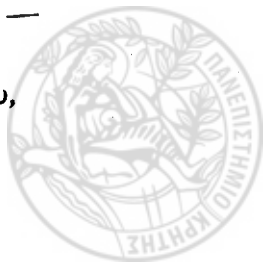

Ἄν κάνεις ἡμῶν ποτέ προσμειδιάση,
 Ὅταν ἡ πατρὶς φρυάττη δυσφοροῦσα.
 Δύω υἱούς μου, Γοργίαν, κ' Εὐρυκλέα,
 Θέλγητρα μόνα στοργῆς τρυφερωτάτης,
 Ἐχουν ὁμήρους οἱ ὑποπτοὶ δεσπότηαι,
 Διότι τρέμουν τὸν γέροντα πατέρα.
 Μὰ τὴν πατρίδα! εἴμ' ἔτοιμος, ὁμνύω,
 Εὐθὺς, ἀνάγκη κοινὴ ἂν τὸ καλέση,
 Καὶ πρὶν προλάβουν οἱ φονουργοὶ ἐχθροὶ μας,
 Νὰ στίψω τὸν ῥοῦν τῶν θλιβερωῶν δακρῶν,
 Ὅλος ἀπαθῆς· καὶ ὅλος πάθος, πρῶτος
 Ἐγὼ νὰ κόψω τὸ νῆμα τῆς ζωῆς των,
 Σφάγια πρῶτα, ὑπὲρ τῆς εὐνομίας,
 Νὰ τὰ προσφέρω, καὶ νὰ τ' ἀκολουθήσω...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Σφάγιον! θῦμα! θυσίαν! ἐμὲ πρῶτον,
 Ἐπειτα ἄλλον οἰκεῖον, σχετικόν μου,
 Πατέρ', ἀδελφὴν νὰ σύρετε κατόπιν·
 Ἀλλ' ὁμως κάνεις, κάνεις μὴ μ' ἀφαιρέση
 Τὴν πρώτην πληγὴν, τὴν κατὰ τοῦ τυράννου!...
 Πρῶτος νὰ ριφθῶ ἐπάνω τοῦ Ἰππάρχου,
 Πρῶτος νὰ σχίσω τὴν μιανὰν πλευράν του,
 Ὅλον τὸ ξίφος, καὶ μ' ὅλην τὴν λαβὴν του,
 Νὰ τὸ ἐμπήξω, νὰ τὸ τραβίξω πάλιν,
 Καὶ πάλιν, πάλιν, οἷς, τρὶς νὰ τὸν σπαράξω,
 Νὰ λάβω δίκην καὶ νὰ γευθῶ θανάτου. —

Πατρὶς Ἀθηναί! ἰδοὺ ἐνώπιόν σου
 Γυμνά ἐπίσης τὸ ξίφος κ' ἡ ψυχὴ μου,
 Οἱ μετὰ Θεοὺς αὐτοὶ ἐγγυηταὶ μου·
 Μάρτυρες ὅσοι Θεοὶ καὶ συμπολίται·

Σεῖς καὶ τιμωροὶ δειλῶν ἐπισηκούντων
 Ὄρχον τὸν μέγαν ὀμνύ' ὅτι ἀρνοῦμαι
 Πάντ' ἄλλον πόθον καὶ χρέος μου καὶ φίλτρον,
 Πρὶν τοῦ πρωτίστου ἱερωτάτου, πάντων
 Πρὶν κορυφώσῃ ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος,
 Πρὶν ἐκπληρωθῆ, πρὶν διαλάμψῃ μέγας,
 Πρώτιστος ἐγὼ, ἐγὼ ἂν δὲν προσβάλω,
 Ἄν δὲν θολώσω μὲ τὴν χολὴν τὸ αἷμα,
 Ἄν δὲν τὸν πνίξω εἰς τὰ κοχλάσματά του,
 Καὶ παρασχάλω, ἐγὼ νὰ πέσω πρῶτος...
 Δοῦλος νὰ πέσω, χωρὶς νὰ λάβω δίκην.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ὄρχου καὶ ψυχῆς ἐσὲ ταμίαν ἔχω.

ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ.

Συνευστοχοῦμεν ὑπὲρ τῆς εὐνομίας.

ΛΕΑΪΝΑ.

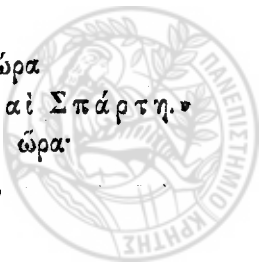
Ὡμοσεσ πρῶτος· ὀμνύω τελευταία
 Καὶ ν' ἀποθάνω πρώτη.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Α*! τί προσφέρεις! —

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἐκαστος ἡμῶν γνωρίζει πλέον τώρα
 Τὸ σύνθημά μας, τὸ «Ἀθηνᾶ καὶ Σπάρτη.»
 Ἄγνωστος μένει τῆς ἐκπομπῆς ἡ ὥρα.
 Θέλει σημάνει περὶ αὐγᾶς ἡμέρας,

Ἄν δὲν ἀλλάξουν σκοπὸν οἱ τύραννοί μας. —
 Σεῖς ἐντοσούτῳ διασπαρήτε ὅλοι,
 εἰς θέσεις κρυφὰς καὶ ὑποσχίους ἔτι,
 Προσμεῖνατ' ἐκεῖ, καὶ ἂν ἰδῆτ' ἐξαίφνης
 Ὅτι ἐκπέμπει καπνοὺς τὸ φρουρίον μας,
 Τὴν ὥραν στιγμὴν καὶ τὴν στιγμὴν σας μίαν,
 Τρέξατε τότε, οἱ ἔνοχοι εἰν' ἔξω.
 Οἱ ὄρκ' οἱ πιστοὶ θὰ διευθύνουν τότε
 Τὰ βήματά μας, τὰ ξίφη, τὸν θυμὸν μας.
 Τὸ τοῦ φρουράρχου καὶ συνωμότου χρέος
 Ὀλίγας στιγμὰς μ' ἀποχωρίζει ἔτι.
 Ἐγὼ χρεωστῶ νὰ δώσω τὸ σημεῖον·
 Πολλὰ νὰ σκεφθῶ, πολλὰ καὶ νὰ προλάβω. —
 Πρὶν ἔξημερώσῃ σὰς ἐνταμόνῳ πάλιν.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἄγωμεν, φίλοι.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ βῆμα.
 Κλεισθένη, καὶ σὺ, ἀνδρεία Ἀθηναία,
 Ἀκολουθήσατέ με.

ΛΕΑΙΝΑ (καθ' ἑαυτήν.)

Μὲ ἀποχωρίζουν.
 Ποῦ μὲ βιάζουν τὸ βῆμα μου νὰ φέρω; ..
 Πῶς νὰ δαμάσω τὸν πόνον μου! .. (!) Ποῦ φεύγει; ..

(!) Μὲ βιλήματα προστάλιωμένα εἰς τὸν Ἀρμόδιον.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ. (1)

Εγὼ ἀμέσως ... ἐπαναστρέφω...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Φύγε ...

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἡ ὥρα πετᾶ.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ. (2)

Ἀρμόδιε, εὐόρκει.

(1) Πρὸς τὴν Λάϊναν ἀποχωρισμένην

(2) Μὲ βίαν ἀπωθῶν τὸν Ἀρμόδιον ἔξω τῆς σκηνῆς.

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

ΕΨΥΓΤΑ, φεύγω καὶ δαίμονα φιλίας!..
Φεύγει καὶ δόξαν, ὅταν θολώσῃ ἔρωσ!..
Φύγε με πλέον καὶ σὺ, Ἀριστογείτων. —
Ποῦ κρύπτεσαι, ποῦ, ποῦ φεύγεις Λεαίνά μου;
Μόνος εἶμ' ἐδῶ, νὰ σ' ἐνταμώσω τρέχω.
Ἐπαναστρέφω εἶπα. — Τί! καὶ ἀπάτη!.. —
Πικρίαν διψῶ... θανάσιμον πικρίαν!..

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἐδῶ! — Καὶ σὺ δραπέτης; —

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Θανάτωσέ με.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἄντι εὐκλείας, ἀρὰς προσεφελκύνεις;
Αἰσθημα τοῦτο, κέντημα δόξης εἶναι,
Εἶν' ἐπιμονὴ μοιρῶν ἀδυσωπῆτων,
Ἢ τυφλὴ ὄρμη ἀχαλινώτου πάθους; —

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

— Νήπιον γίγας! εἶναι Θεός! εἶν' ἔρωσ!
Ἐΐστησε θρόνον ἐντὸς μυχῶν καρδίας!

Ἰδὲ, ὑψώνει τὴν τρυφερὰν παλάμην·
 Ἐνώνει τὴν γῆν μὲ τὸν βαθὺν αἰθέρα!
 Φλόγας ἐξαίρει, δημιουργὸς δαμάτωρ!
 Σκληρὰ πληγώνει καὶ τρυφερὰ σπαράττει!
 Ἰδὲ, ἐκουσίους τοὺς αὐτοφόνους λάτρας!
 Ἰδὲ, αἱ καρδίαι εἰς τὸν βωμὸν τοῦ καίουν!
 Ἰδὲ μὲ πόσῃν μὲ γοητεύει χάριν!
 Πόσον ἐπαίρει τὸν νοῦν μου τεραστίως!..
 Μ' ἀποθεώνει, ὡς φοίνικ' ἀπὸ τέφραν!..
 Εἰς τὴν φθοράν, μου ἀθανασίαν βλέπω! —
 Ψυχῆς μου φίλη, θεῖον ἀγάπης ἄλμα,
 Ποῦ εἶσαι τώρα; νὰ σ' ἐνταμώσω εἶπες!...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἀθλιε φίλε, ... παραφρονεῖς; —

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Τί εἶπα; —

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

— Εἴπες πλεόν σ' ἐδάμασε τὸ πάθος! —

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

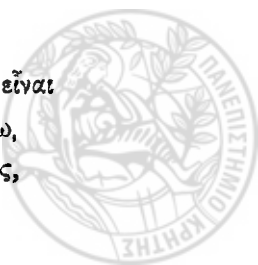
Δίκαιον ἔχεις νὰ μὲ μισήσης πλεόν·
 Δίκαιον εἶναι νὰ πύσω κ' ἐγὼ τώρα
 Τοῦ νὰ πειράζω καὶ νὰ ἐξαγριώνω
 Τὴν φύσιν ὅλην, τὸν οὐρανὸν, τὸν Ἄδην. —
 Πολὺ τὸ βάρος προσθλίβει τὴν ψυχὴν μου!..
 Ἐκ γενετῆς μου ποτὲ δὲν ἠξιώθην
 Μ' ἄδακρυ ὄμμα εἰς φῶς νὰ ἀναβλέψω.
 Κάμμια πνοή, ποτὲ προγενεστέρα,
 Παρὰ τοὺς πικροὺς ἐκ βάθους στεναγμοὺς μου,
 Τὰς αὐγερινὰς δὲν συγκινοῦσεν αὔρας...
 Ἦ' νύξ δὲν εἶχε ποτὲ κάμμιαν ἄλλην
 Εἰκόνα πένθους, παρὰ τὸ πρόσωπόν μου,

Κάτοπρον λύπης, πρωτότυπον ὀδύνης
 Κ' Αἵτνης κρυφῶνα τὴν πάσχουσαν καρδίαν.
 Καπνίζ' ἢ Αἵτην ἀσθμαίνουσ' ἀπὸ τ' ἄκρα,
 Ἐνῶ τὰ βάθη θεῖον πυρὸν ἐγκρύπτουν;
 Ἀχνίζω κ' ἐγὼ θολόνω, τὴν ἡμέραν,
 Κάμινον ἐντὸς τῶν σπλάγχων μου προσθλίβων!..
 Εἰς τὴν ὀχληρὰν πορείαν τῆς ζωῆς μου,
 Μὲ πρῶτον βλέμμα καὶ στεναγμὸν καὶ βῆμα,
 Πρώτους φοβεροὺς ἐγνώρισα θεοὺς μου
 Ἐρωτα δεινὸν καὶ δυστυχίας κράτος. —
 Κοινὸν δὲν ἔχει μ' ἐμέ ἢ εὐτυχία·
 Φάσμα τρομερὸν διὰ τοὺς εὐαισθητοὺς! —
 Οὐδὲν ἀγαθὸν ἐκ τῆς ὑπομονῆς μου·
 Οὐδὲν εὐχταῖον ἐκ τῆς ἐπιτυχίας! —
 Ἀπέκαμ' ἀποκάμνει, κί ἂν δὲν τὸ δείχνη,
 Κ' ἢ ἀρετὴ πολλάκις. — Ἀποπλήρουται
 Ἡ ἐπιμονὴ τῆς αὐστηρᾶς μου δίκης,
 Μ' ἀπαξιόνει τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. —
 Ἀχρηστος εἶμαι, ἀδόκιμος, τὸ βλέπω.
 Σκύβαλον πρέπει νὰ θεωροῦμαι πλέον
 Ἡ ἐπιβλαβὴς τῆς κοινωνίας δαίμων. —
 Σβύσε ζωὴ μου τὴν αὐχμηρὰν σου δάδα...
 Ὡς πότε ἐπ' ἄλγος προσεπιθέτετε ἄλγος;
 Ἐρῶ, ἔπαρέ με εἰς αἰωνίαν νύκτα. —
 Μηδὲν εἶμ' ἐγὼ καὶ ἄπειρος ὁ πόνος...
 Νὰ συγχωνευθοῦν! — Ἀριστογειτών, κλαίεις;..
 Ἀλλοίμονον!.. σὺ κλαίεις;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἀφευκτον εἶναι

Ἀφίλος πλέον καὶ ἄπατρις νὰ πέσω,
 Ἀφοῦ ἀρνήσαι τὸν ἱερὸν σκοπὸν μας,

Ἄφοῦ γενικὴν προσεπιφέρεις βλάβην
 Εἰς τὴν ἀθώαν καὶ δυστυχῆ πατρίδα,
 Τείνουσαν χεῖρας κ' ἐπικαταρωμένην...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Καὶ τί μ' ἐγκαλεῖ;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ

Τὴν ἐνοχὴν πολίτου. —

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἐνοχος!... ἐγώ;..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Εἰς τὴν ἐπιорχίαν. —

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Εἰς τὴν ἐπιорχίαν!.. ἀνατριχιάζω!
 Φρίττω! οὐρανέ! ὦ ὄρκοι! ὦ πατρίς μου!..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Μᾶς περιστοιχοῦν, θὰ μᾶς συλλάβουν ζῶντας·
 Μᾶς προλαμβάνουν οἱ λόχοι τοῦ Ἰππίου.
 Τί! δὲν ἀκούεις καὶ τὴν κλαγγὴν τῶν ὄπλων; —

ΛΕΑΙΝΑ (ἀναφαίνεται μακρόθεν.)

Ἐνοχος ἴσως μὲ παρασύρει κλίσις.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ (καθ' ἑαυτόν.)

Ἡ Λέαινα προβαίνει. — Θὰ κινδυνεύσῃ. —
 Ἰδὲ τὰς λόγχας, πλησίον μας ἀστράπτουν.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἀστράπτουν λόγχαι; Καιρὸς ν' ἀστράψῃ Ἄρης.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Σῶσε τὸν φίλον, πολύστογε φίλια.

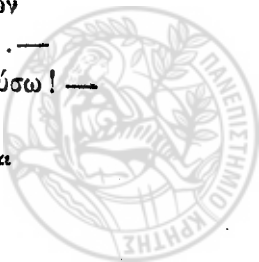

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΔΕΑΙΝΑ.

Ο' κρύος φόβος τοὺς πόδας μου ἐμπλέκει...
 Ο' ὄρκος ἴσως... Ἀρμόδιέ μου... ἤλθες; —
 Ἄχ! μὲ προπῆρεν ἡ πλάνος φαντασία. —
 Δὲν ἐπιστρέφει, δὲν ἐπιστρέφει πλέον. —
 Μ' ἔδωκε λόγον, ἐδῶ νὰ μ' ἐνταμώσῃ. —
 Ἀ'νυπομονησία μὲ βασανίζει. —
 Μήπως μ' ἀπάτᾳ! δὲν τὸ πιστεύω, ὄχι...
 Ἀ'γάπης ἤρωσ, ὁ ἤρωσ τὴν καρδίαν,
 Δὲν ἐπεμβαίνει εἰς δυστυχίαν ἄλλου. —
 Ἀ'πιστ' ἔραστά, τὸ τρυφερόν-σου στήθος
 Ἀ'χαριστίαν ἔμπορεῖ νὰ κρύπτῃ τόσῃν;
 Τί! μ' ἀπαρνεῖσαι; — Ἴσως ὁ τάλας... Ἴσως...
 Τρόμος μ' ἐπῆρεν!.. ἀπέκαμεν ὁ νοῦς μου. —(1)
 Φθέγγεται γόους γλαυῆς μαντιπόλος φρίκης! —
 Καχὸς οἰωνός!.. καρδία μὴ τρομάξῃς. —
 Τὸν ἔρωτά μου γνωρίζουν αἱ Ἀθῆναι...
 Τὸ φρόνημά μου νὰ μάθουν τώρα πρέπει. —
 Ἀ'πλετον πόθον δεινοπαθοῦς καρδίας,
 Φόβον, ταραχὴν, ἐλπίδ', ἀπελπισίαν,
 Σβύσε, ἀρετῇ, πρὶν ἐπιλάμψῃ μέγα
 Ἀ'ρμα πυρόεν, ὁ ἥλιος Ἑλλάδος,
 Ἐπὶ ἐδάφους οἰκτροῦ, στεναγμοφόρου,
 Φέροντος χλαῖναν διαρκεστάτου πένθους,
 Καὶ πρὶν ἀποβροφῆσουν ἀχνοὺς αἱμάτων
 Τὰ χρυσολαμπῆ, πυροσταγῆ του νέφῃ. —
 Ἀ'πεφασίσθη. — Θεοί! νὰ τὸ πιστεύσω! —

(1) Ἐπακουμβᾶ εἰς μίαν στήλαν· ἔπειτα ἐξαφνίζεται ὡς ἀπὸ φωνῆν γλαυκός.

Ἄντέχει τάχα, ὑποχωρεῖ ὁ ἔρωσ; —

ὦ φαντασία! ἀφρόσκι' ὄνειροί μου!

Γλυκεῖ' ἀπάτη! ποῦ εἴσθε; — Ματαιότης. —

Λιγυροὶ ἀχνοὶ καὶ στιγμιαί' ἐπάρσεις

Ἀπαιωροῦνται, εἰς τὸ κενὸν χωνεύουν.

Μελανοφόροι αἱ προαισθήσεις μόναί

Μ' ἀνοίγουν ἤδη τοῦ Μέλλοντος τὰς πύλας

Κ' ἔτοιμος, γαῦρος ὁ Πλούτων μὲ τὰς κλείει. —

Χαῖρε, ζωὴ μου, χαίρετ' ἐλπίδες, πάθη,

Δάση σκιερὰ, παντέρημα χωρία,

Χλωραὶ κοιλάδες καὶ βρύσεις ἀργυρεαί,

Πάντα θλιβεραὶ παρηγορήτριά μου,

Τοῦ λοιποῦ πλέον δὲν θὰ μ' ἀπασχολεῖτε. —

Θάλασσ' Ἀττικῆς, δὲν θὰ μὲ βλέπεις πλέον

Ν' ἀποσταλάζω τοῦ χωρισμοῦ τὸ δάκρυ,

Νὰ ἐπιθυμῶ τὸ πλοῖον Ἀρμοδίου!..

Οἱ στεναγμοί μου δὲν θὰ συγχίζουν πλέον

Τοὺς τερψιθύμους τῶν Ἀθηναίων ζεφύρους·

Ἦ φαντασία δὲν θὰ ἤχη ἐντός μου

Ρόγγχον φοβερὸν, κουφοβρυχῶντα κτύπον

Μελαίνης κώπης τοῦ νεκρικοῦ πορθμείου,

Ὅσάκις κύμα τοῦ πολυφλοίσβου πόντου

Μ' ἄγριον δοῦπον θὰ προσπελάζη μέγα.

Τοῦ λοιποῦ μαῦρον θὰ μὲ πιέζη χῶμα,

Κί' ἂν τὸ πατήσῃ πολίτης Ἀθηναῖος·

Θ' ἀναστενάξῃ, μὲ δάκρυ θὰ τὸ ράνη,

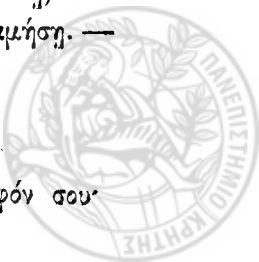
Θὰ μὲ λυπηθῇ, πλὴν καὶ θὰ μὲ τιμῆσῃ. —

Ποῦ εἶσαι, φίλη, ἀθάνα Κλεονίκη;

Τὸ παρθενικόν, εὐγενικόν σου αἶμα

Τίνος δημίου τοὺς πόδας ἐπιβάφει;

Ἄχ! σὺ δὲν ἴδες τὸν ἥρω' ἀδελφόν σου·

Ἐγὼ τὸν ἴδα καὶ πλέον δὲν τὸν βλέπω. —
 Ὡμοσα πρώτη ἐγὼ νὰ πέσω θῦμα...
 Ὁ ἀδελφός σου... φιλόπατρις εἰς ἄκρον...
 Ζῶσαν μὲ μισεῖ, νεκρὰν θὰ μ' ἀγαπήσῃ.

ΔΗΜΟΦΩΝ (ἔξωθεν.)

Πρὸς τὸ Θησεῖον ταχύνετε τὸ βῆμα. (1)

ΛΕΑΙΝΑ (καθ' ἑαυτήν.)

Αἴ! ὁ Ἰππίας, ὁ Δημοφῶν!.. νὰ φύγω...
 Τὸν φρούραρχὸν νὰ εὔρω.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΔΗΜΟΦΩΝ, ΙΠΠΙΑΣ, ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι,
 Δουρυφοροῦντες, προσέχετ' ἐδῶ πέριξ.

ΙΠΠΙΑΣ.

Λέγε, Δημοφῶν; Ἀρμόδιος ὑπάρχει;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Φόβητρον μέγα.

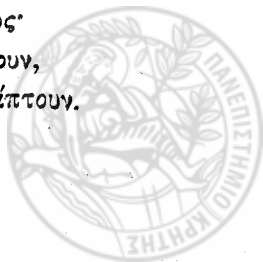
ΙΠΠΙΑΣ.

Καὶ πῶς δὲν ἐσυλλήφθη;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Πῶς νὰ τὸν πλησιάσω; εἴν' ὄλος μένος
 Ὅσοι κατ' αὐτοῦ τὴν τύχην δοκιμάζουν,
 Πρὶν ξεσπαθῶσουν, σκοτίζονται καὶ πίπτουν.

(1) Ἀποστέλλων τιμὰς στρατιώτας.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ποῦ; πῶς; τὸν ἴδες;
ΔΗΜΟΦΩΝ.

Ὅχι τὸν ἴδον ὄσοι
Νεκροὶ τὸ μαρτυροῦσι· κί' ἂν δὲν ἐμπέσῃ
Εἰς τὴν παγίδα, ἀπελπισία τότε.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἐλπίζω ὅτι ὁ λοχαγὸς Εὐμαίας,
Ἐπὶ κεφαλῆς ἐμπείρων ὀπλομάχων,
Θὰ συντελέσῃ ... πρὸ πάντων οἱ υἱοί μου....

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Ἄν ἐπιτύχουν τὴν ζητουμένην ἄγρην.
Ἄν τὸν προλάβουν, καὶ πρῶτον μὲ τὴν τέχνην.

ΙΠΠΙΑΣ (καθ' ἑαυτόν.)

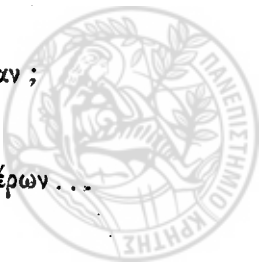
Ὅσον ἀπαιτῶ, τελεσφορεῖ ἡ τέχνη·
Ἄλλ' ἂν ὁ τροχὸς τῆς ἀποτυφλωμένης
Μὲ σύρ' ὑπ' αὐτὸν, ἰσχύει πλέον τέχνη;
Πῶς νὰ πηδήσω ἐφ' ἄρματος μονάρχου;
Ἐμποδὸν πρῶτον τὸν ἀδελφόν μου ἔχω. —
Ὁ ἀδελφός μου λοιπὸν νὰ πέσῃ πρῶτος. —
Ὅχλε συρφετέ, μυρμηκίχ χυδαία,
Τί! σ' ἐρεθίζει τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας;
Μὴ μурμουριζῆς, δὲν μὲ τρομάζεις· τρέμε.
Ἄσυλον ἔχω τὴν κραταιὰν Περσίαν.
Μὲ ξένον ὄπλον θὰ κόψω τὰ πτερά σου.

(Πρὸς τὸν Δημοφῶντα)

Περὶ φρουράρχου ὁποῖαν ἔχεις δόξαν;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Φρόνιμος εἶναι, πλὴν ὑποπτος ὁ γέρων...

Τὸν ἀγαπᾷ ὁ δῆμος.

Ι Π Π Ι Α Σ.

Τοῦτο μὲ πλήττει.
Ἐ΄χομεν ὅμως ἐνέχυρ' ἀσφαλείας...

Δ Η Μ Ο Φ Ω Ν.

Δύω υἱούς του. —

Ι Π Π Ι Α Σ.

. Ὁ Ἴππαρχος τί κάμνει;

Δ Η Μ Ο Φ Ω Ν.

Ὅσον προχωρεῖ τὸ φῶς νὰ ξεσκεπάσῃ
Ὅσα θλιβερὰ ἐσκέπασε τὸ σκότος,
Τόσον ἐκεῖνος καὶ βλέπει καὶ φοβεῖται,
Ὅσα δι' ἄλλους ὀλέθρια συρράπτει
Εἰς τὴν ἑορτὴν ζητεῖ νὰ συντελέσῃ,
Τὴν Κλεονίκην εἰς τὸν βωμὸν νὰ σύρῃ,
Καὶ ἀκροσφαλὲς καθὼς προβάλλει βῆμα,
Ὅπισθοδρομεῖ καὶ πίσω του κυττάζει.

Ι Π Π Ι Α Σ.

Ἐξεύρ' ἢ πόλις, ὅτι ἀντενεργοῦμεν
Μὲ μέσα κρυφά;

Δ Η Μ Ο Φ Ω Ν.

Τὸ ἀγνοεῖ ἀκόμη
Αὐξάνει ὅμως μυστικωτάτῃ φρίκη.
Ἄναψε πολὺ τὸ πάθος τοῦ χυδαίου.
Εἰς τίνος αἷμα θὰ σβύσῃ δὲν ἐξεύρω.

Ι Π Π Ι Α Σ.

Τὸ σύνθημά μας ; ..

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Εἶναι τὸ «Ζεὺς καὶ Θῆβαι.»

ΙΠΠΙΑΣ.

Κοινολογεῖται τὸ ὄνομ' Ἀρμοδίου;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Τὸν ἐρχομὸν τοῦ πολλοὶ τὸν ψυθιρίζουν,
Ὅμως καὶ πολλοὶ ἀκόμη ἀμφιβάλλουν.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ὁ ἀδελφός μου τὸ ἔμαθε; τὸ ξεύρει;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Εἰ κείνος ἔχει μυρίους Ἀρμοδίους,
Μυρίους φονεῖς, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τώρα.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ποίους γνωρίζεις φιλάρχους; ποίους ἔχει
Τὸ ὑπουργεῖον καὶ τὸ συμφέρον φίλους;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Ὅσους ἐμπορεῖς μ' ἐλπίδας νὰ πτερώσης.
Εἶσαι δυνατὸς; τὸ εἶδωλὸν των εἶσαι. —

ΙΠΠΙΑΣ.

Τὸν ἀδελφόν μου...

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Τὸν ἀγαπᾶς;

ΙΠΠΙΑΣ.

Τὸ ξεύρεις...

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Ἄν τὸν ἀγαπᾶς... ἢ μοναρχία... τότε...

Ι Π Π Ι Α Σ.

Ἡ πτώσις αὐτοῦ . . .

Δ Η Μ Ο Φ Ω Ν.

Τὸν δυνατὸν ὑψόνει.

Ι Π Π Ι Α Σ.

Τοῦ ἀδελφοῦ μου τὸ πτώμα νὰ πατήσω ;

Δ Η Μ Ο Φ Ω Ν.

Εἶναι τὸ πρῶτον ἀξίωμα τοῦ ἄρχειν.

Δύω δὲν χωροῦν ποτὲ εἰς ἓνα θρόνον.

Ι Π Π Ι Α Σ (καθ' ἑαυτόν.)

Δεινὸς ὑπουργὸς ! πολύτροπος θεράπων ! —

(Πρὸς τὸν Δημοφῶντα).

Τρέξε νὰ μάθης τοὺς συνωμώτας ὄλους,

Κί ἂν μᾶς συμφέρη μ' αὐτοὺς νὰ ἐνωθῶμεν.

Ἐπειτα πάλιν ἡμεῖς αὐτοὶ καὶ πρῶτοι.

Πρόσθετες περισσὸν πρὸς δόλωμα τὸ λίπος,

Ὅλα τὰ μέσα, καὶ τρίχα μὴ λανθάσης.

Σ Κ Η Ν Η Ε.

Ι Π Π Ι Α Σ, Ι Π Π Α Ρ Χ Ο Σ, Φ Υ Λ Α Κ Ε Σ, Δ Ο Ρ Υ Φ Ο Ρ Ο Ι.

Ι Π Π Ι Α Σ (Καθ' ἑαυτόν.)

Ζωή μου εἶσαι, πολύπειρε προδότα,

Καὶ ὄλεθρός μου, ἂν δὲν σ' ἐξολοθρεύσω.

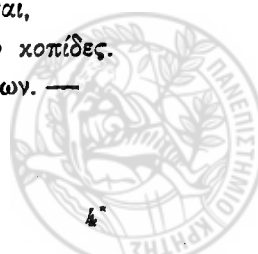
Εἶσθ' ἐπωφελεῖς κακίαι αεῖς, προδόται,

Σεῖς καὶ πτερά μας καὶ τῶν πτερῶν κοπίδες.

Ποικίλον φάσμα ὁ βίος τῶν τυράννων. —

(Πρὸς τὸν Ἰππαρχον).

Αἰ, ἀδελφέ μου . . .

ΙΠΠΑΡΧΟΣ. (1)

Ἴππία, σέ ἤζητοῦσα...

ΙΠΠΙΑΣ.

Τ' ἄγρια πάθη ποῦ σέ διώκουν πάλιν; —

ΙΠΠΑΡΧΟΣ. (2)

Μί ἄλλη σκιά... καθὼς ἐκεῖν', ἰδέτην!..

ΙΠΠΙΑΣ.

Σὺ καὶ σκευωρὸς καὶ μάντις τῶν δεινῶν σου,
Πάλιν θλιβερά, παράλογα μαντεύεις; —
Τὸ ἄρχειν θέλει τέχνην. —

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἴδὲ τὸ μνῆμα...

Ἴδὲ τὸν πύργον τῆς Τισεφόνης!..

ΙΠΠΙΑΣ.

Βλέπω

Μάρμαρον ψυχρὸν, ὅστ'α καὶ τέφραν κρύπτει.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

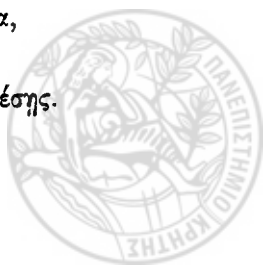
Θρίπτονται πέριξ νεκρῶν πολλὰ κρανία!
Σείεται, τρέμει, ἐπάνω μου θὰ πέση!
Τρέμω!..

ΙΠΠΙΑΣ.

Καὶ τρέμων, ν' ἀποφασίσῃς πρέπει,
Ἡ' νὰ προσφέρῃς τὴν Κλεονίκην θῦμα,
Νὰ ἐκδικήσῃς Θεὰν τὴν Πολιοῦχον,
Ἡ' ν' ἀποφεισθῆς κ' εἰς ἐνοχὴν νὰ πέσῃς.

(1) Ἐξαφνιζόμενος ἐκ τῆς παραφορᾶς του.

(2) Κυττάζων τὸ μνῆμα τοῦ Ἡραμένους.

Ἄτρεπτος εἶναι ὁ ὄρισμός τῆς δίκης.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Πείθομαι, στέργω. . . .

ΙΠΠΙΑΣ.

Νὰ μὴ μετανοήσης.

Τότε ὁ Δῆμος πολλὰ θὰ ὑποπτεύσῃ. —
 Τόσους καὶ τόσους ὑπόπτους καὶ ἀθώους
 Χωνεύουν πάντα οἱ τῆς ἀρχῆς κρατῆρες,
 Καὶ τώρα, τώρα ἡ εὐσυνειδησία
 Ἐστησεν ὄρους ὑπὲρ τῆς Κλεονίκης;
 Ἄς ἀποθάνῃ καὶ μία Κλεονίκη.
 Διπλοῦν ἡ ἀρχὴ τὸν ἄρχοντα πρεσβεύει.
 Ἄλλος νὰ ἦσαι καὶ νὰ σὲ βλέπουν ἄλλον.
 Κλαί' ἡ ψυχὴ σου; χαρὰν μεγάλην δεῖξε.
 Μάθε νὰ πλανᾷς εἰς τὴν σκηνὴν τῆς πλάνης.
 Χύσε τὸ αἷμα, ὁπότεν περισσεύῃ
 Αἵματος χρῶμα στολίζει τὴν πορφύραν.
 Ἐρως, φιλία, στοργὴ καὶ σταθερότης
 Εἶν' ἐπιβλαβεῖς τοῦ κράτους δορυφόροι.
 Φόβον, ἐλπίδα, συμφέρον, τρία μόνον,
 Αὐτὰ τὰ τρία ὁ φίλαρχος λατρεύει.
 Εἶναι ἀρεταί, καχίαι δὲν φροντίζει.
 Ὀνόμασέ τα καὶ κρίνε, ὅπως, ἤ θέλῃς.
 Ἡ ἔνωσίς μας εἶναι ζωὴ βεβαία. . .
 Ὁ χωρισμός μας. . .

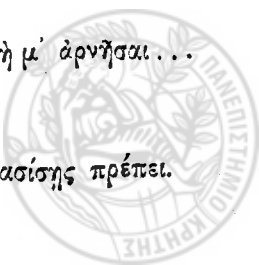
ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἴππια, μὴ μ' ἀρνήσῃ. . .

Πείθομαι, στέργω. . .

ΙΠΠΙΑΣ.

Ν' ἀποφασίσῃς πρέπει.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Α'πεφασίσθη. — Ποῦ εἶν' ἡ Κλεονίκη;

ΙΠΠΙΑΣ.

Α'ς ὑπάγωμεν νὰ σὲ τὴν παραδώσω.

ΣΚΗΝΗ ς'.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ. (1)

Φθορὰν μεγάλην τῶν Ἀθηνῶν προβλέπω,
 Ἄν δὲν συνδράμουν οἱ μάκαρες Θεοὶ μας.
 Πολλὰ στοιβάζει τὸ στήθος μου, Κλεισθένη. —
 Πολλάκις ἐδῶ πλησίον εἰς τὸ μνήμα
 Τοῦ Ἡρομένου....

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἀπέθανε;

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Δὲν ἴδες;

Ἴδὲ τί γράφουν εἰς τὸ ἐπίγραμμα του.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ. (ἀναγινώσκων.)

«Φίλαυτον ἄνδρα, πολίτην αὐτοφόνον...»

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ψεῦδος, ἀπάτη καὶ πανουργίας πλάσμα!..

Μωρὸς ὁ δῆμος ἀκόμη τὸ πιστεύει!

Φονεὺς ἐκείνου ὁ Ἴππαρχος φωρᾶται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τὸ ἤξευρες;

(1) Ἀφοῦ μὲ προσοχὴν παρατηρήσῃ τὰ περίεξ.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ναί, τὸ ἔμαθα ἐσχάτως.
 Ἰῶδα πολλάκις, κ' ἐντὸς δεσμωτηρίου,
 Τὸν Ἰππαρχον λυσσῶντα νὰ παρεισδύη,
 Σκληρὰ νὰ βασανίζη. . .

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τὴν Κλεονίκην;

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τὴν σεβαστὴν παρθένον.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ὦ ἀνομίας!

Καὶ ὁ Οὐρανός; . . .

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

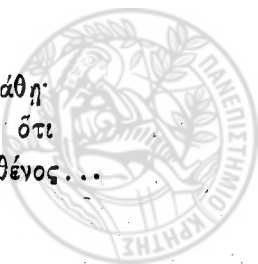
Ὁ Οὐρανός, ἡ δίκη,
 Μαύρη ἐριννὺς, τὸ φάσμα Ἡρομένου. . .
 Τόσοι κεραυνοὶ ἀμέσως νὰ τὸν καλοῦν,
 Καὶ πρὶν ἰσχύσῃ, πρὶν ἐπιβάλλῃ χεῖρα,
 Μ' αἰσχύνῃν πολλήν, μ' ἀφροὺς περιχυμένους,
 Ὅπισ', ὀπίσω νὰ σύρεται, νὰ φεύγῃ,
 Ὡς φεύγει ληστής τοῦ δικαστοῦ τὴν ὄψιν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τάλαινα Κλεονίκη! — Ἐεὐρ' ἡ ἀθώα,
 Ὅτι ὁ ἀδελφός της; . .

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Νὰ μὴ τὸ μάθῃ
 Ἀλλ' οὔτ' ἐκεῖνος νὰ μὴν ἀκούσῃ, ὅτι
 Μέλλει νὰ σφαγῇ ἡ δυστυχὴς παρθένος. . .

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Αΰχ! φρίττω!

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Φρίξε· καιρὸς νὰ φρίξης τώρα·
 Νὰ κλαύσης ὅμως ἐν πρώτοις τὴν πατρίδα.
 Ἐστω, νὰ μάθῃ ἡ Κλεονίκη, ὅτι
 Ὁ Ἄρμόδιος ἦλθε, κ' ἐκεῖνος πάλιν
 Τῆς ἀδελφῆς του τὴν μαύρην Πεπρωμένην,
 Τί θ' ἀπογίνῃ; τί κατορθόνεις τότε;
 Πόνος καὶ χαρὰ καὶ φρίκη ἀμοιβαία,
 Ὅλα θλιβερά, παράκαιρα ἐπίσης,
 Ἄν τὸν προλάβουν, αὐτὸς θὰ πέσῃ πρῶτος...

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Μὴ γένοιτο, μή!..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Χωρὶς θυσίαν ἴδες,

Ἦκουσες ποτὲ ναὸν ἐλευθερίας;—
 Θέλω, προσπαθῶ νὰ σώσω τὴν παρθένον,
 Χωρὶς νὰ βλάψω ὑπὲρ ἐνὸς τοῦ ὄλον.
 Ἄλλ' εἶναι δεινὴ, περιπλοκὴ μεγάλη.
 Πολλάκις, ξεύρεις, ὅτ' ἡ ἐλευθερία
 Διπλάσι ἀπαιτεῖ τ' ἀθῶα θύματά της.
 Φρόνιμα μέτρα λάβε, τρέξε νὰ μάθῃς
 Τὸ σχέδιόν μας, ἂν εὐοδοῦται τώρα.
 Τρεῖς λόχοι τρέχουν βαρέως ὤπλισμένοι,
 Νὰ περιτρέξουν τὸ ἄστυ καὶ τὰ τεῖχη·
 Τούτων λοχαγοὶ ὁ Θεσσαλὸς καὶ Ἄγις,
 Ἐὰ τέκνα τοῦ Ἰππίου, καὶ ὁ Εὐμαίας,
 Πρωτεύων πάντα, συλλοχαγὸς ἐκείνων.—
 Φρόντισε μᾶλλον, ὁ Δημοζῶν νὰ πέσῃ,

Πρὶν ἰδοῦν τὸ φῶς αἱ νήφουσαι Ἀθῆναι...

Ἄ! στάσου... τρέχουν!.. ἡμέτεροι!.. ν' ἀκούσω...

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, ΑΡΜΟΔΙΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ(1)

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Φρούραρχε, βλέπεις; τὰ ξίφη πορφυρίζουν. —

Λαμπρά καθ' ὅλα τὰ Παναθηναϊά μας.

Μεγαλοπρεπῆς πανήγυρις, ὠραία·

Μεγάλοι, μικροί, αὐτόχθονες καὶ ξένοι,

Ὅπλοφοροῦσι, συνάζονται, συντρέχουν·

Ὁ Κεραμεικὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος βράζει.

Διεσπαρμένοι, σακέσπαλοι, ἀνδρεῖοι,

Ἄλλοι προχωροῦν καὶ ἄλλοι ἐνεδρεύουν.

Λόγχοι σιδηραῖ καὶ χάλκινοι ἀσπίδες

Στίλβουν, ἀστράπτουν, ὡς λύχνοι τοῦ Αἰθέρος!

Παντοῦ Παιᾶνας, παντοῦ ἀκούεις ὕμνους. —

Αἱ Κανηφόροι παρθένοι, Ἔργαστίνας,

Ἐφῆβοι πολλοὶ καὶ Θαλλοφόροι ἄνδρες,

Μ' ἄνθη, μὲ κρίνους, μὲ μύρτους ἐστεμμένοι,

Φαιδροὶ, θαρῆρετὰ ἐπασχολοῦν γενναῖοι,

Λόφους καὶ ναοὺς κ' ἠρῶα προπατόρων,

Καὶ περιμένουν τὴν ἐκπομπὴν τοῦ Πέπλου,

Σύνθημα τιμῆς καὶ προσβολῆς καὶ δίκης.

Ναί, ὁ σεβαστὸς τῆς ἑορτῆς μας νόμος,

Νὰ ὄπλοφοροῦν οἱ Ἕλληνες ἐν γένει.

(1) Ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογεῖτων ξεσπαθωμένοι εἰσέρχονται δραματικοί.

Τώρα ὠφελεῖ τοὺς ἐλευθέρους μᾶλλον.
 Φίλους καὶ ἐχθροὺς ἢ νύξ δὲν ξεχωρίζει.
 Νύκτιον ξίφος ἀπότολμα πληγόνει.
 Ἀπὸ τὴν θήκην ἐξέσυρες τὴν σπάθην;
 Ἐσβέσθη ζωὴ, θνητὸς ἀπεκυλίσθη,
 Καὶ ὁ τολμηρὸς πετᾶ μὲ τὴν ψυχὴν του !

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἀλλὰ τί νέον;

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἡμεῖς, ταχυπατοῦντες,
 Εἶχαμεν φθάσει πολλὰ πλησίον
 — Εἰς τὴν παλαιστραν τῆς ἱεράς Ταυρείας.
 Μὲ σκοπὸν ἐκεῖ νὰ εὕρωμεν κἀνένα
 Πιστὸν Χορηγὸν, κἀμμίαν Ἐργαστίνην,
 Ἡ Ἄρρηφόρον νὰ μᾶς πληροφορήσῃ,
 Πότε θὰ γίνῃ ἡ ἐκπομπὴ τοῦ Πέπλου,
 Καὶ ποῖον ἔχουν εἰς τοῦτο παραστάτην.
 Ἐγὼ ἐκεῖ ἤχῳ τὰ ὠτά μου προσβάλλει. —
 »Στάσου, τολμηρὲ, ποῦ τρέχεις; ποῖος εἶσαι;
 »Φάσμ' Ἀρμοδίου, ἢ ὄλος εἶσ' ἐκεῖνος;
 Στρέφω καὶ, στραφεὶς, ἀστράπτει βλέπω ξίφος.
 Πίπτει σφαλερὰ βοᾷ τὸ »Ζεὺς καὶ Θῆβαι!»
 »Καὶ Θῆβαι καὶ Ζεὺς καὶ τιμωροὶ σου εἶναι!»
 Εἶπα, κ' ἡ φωνὴ ἐπνίγη τοῦ ἀθλίου...
 Ἐΐπεσε βαρὺς, νεκρὸς πρὸ τῶν ποδῶν μου...
 Πότε; πῶς; ἰδοῦ, τὸ ξίφος, ὁ βραχίων
 Μ' αἶμα καὶ χολὴν ἀχνίζουν, μαρτυραῦσι...
 Νέφρῃ θανάτου σκεπάζουν τὸν Εὐμαίαν.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τὸν λοχαγὸν τυράννου ;

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Τὸν λοχαγὸν του.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἀριστογείτων, ἦσουν ἐκεῖ μαζὴ του . . .

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Μία ἢ ῥοπή και βροντερὰ ἢ πτώσις.
 Ἐκλαγξαν ὄπλα και χαῦνον βαρὺ πτώμα.
 Γῶδα κατὰ γῆς ἐκτάδην τὸν Εὐμαίαν
 Καὶ νέαν πάλην, στενήν ξιφομαχίαν
 Στήθος μὲ στήθη, ἀσπίδα πρὸς ἀσπίδας,
 Τὸν φίλον ἓνα νὰ κρούη ἄλλους δύο,
 Δύω ἀδελφούς, τὸν Θεσσαλὸν και Ἄγιν.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἴππίου ;

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ναί, τοὺς υἱοὺς του.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Μόλις τοῦ ἐνὸς ἐπλήγωσα τὴν χεῖρα,
 Καὶ τὸ σπαθίτου μακρὰν ἐσφενδονίσθη·
 Ὁ τρίτος εὐθὺς ἰκέτης παρεδόθη.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἀπὸ τὴν σπεῖραν ἐπρόφθασαν και ἄλλοι,

Μ' ἐλπίδα στερρὰν, μ' ἀπόφασιν τελείαν,
 Νὰ μᾶς συλλάβουν, ἢ νὰ μᾶς ἀπολέσουν,
 Καὶ νὰ μᾶς πάρουν τοὺς δύο αἰχμαλώτους.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Λοιπὸν;..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Μὲ θάρρος ὠρμήσαμεν ἐκ νέου·
 Κ' ἰδοὺ ἄλλοι τρεῖς ἄνδρῆϊοι εὐορχοῦντες·
 Πέντε πολῖται, πρὸς τρεῖς δεκάδας δούλων,
 Ἐκ τοῦ συστάδην ἀρχίσαμεν τὴν μάχην.
 Θεοὶ μου! πόσον ἡ ἀρετὴ ἰσχύει!..
 Πόσον τολμηρὰ, θανατηρὰ φονεύει
 Ξίφος πολίτου, ἐλεύθερος βραχίων,
 Καὶ πόσον ψυχρὰ ἡ ἐνοχὴ χαινόει!...
 Φθορᾶς αἰτία τὸ σύνθημά των μᾶλλον·
 Οὔσον οἱ κακοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνουν,
 Ὅσον ὁ Ἄρης τὰ στήθη μας ἀνάπτει,
 Καὶ τόπους πληγῶν μᾶς δείχν' ἡ σιωπὴ μας·
 Πίπτουν ἄλλοι τρεῖς καὶ δὲν μετακινοῦνται·
 Στρέφουν οἱ λοιποὶ, καὶ πληγωμέν' οἱ πλείστοι,
 Στρέφουν τὰ νῶτα, ἔς τὸν Πειραιᾶ συρρέουν...
 Ρ' ἰψάσπιδες, αἶ! ποδάνεμοι, πετῶσι!
 Καὶ φεύγουν! φεύγουν! καὶ τῶρ' ἀκόμη φεύγουν!..
 Νίκην παραιτοῦν εἰς νικητὰς ἀγνώστους.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ὡ' χαρὰ, χαρὰ! καὶ νίκη παρ' ἐλπίδα!

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Εἶθε ἡ χαρὰ νὰ μὴ τραπῆ εἰς λύπην.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Μεταξὺ πολλῶν ἐξέφυγε θανάτου
Καὶ ὁ Δημοφῶν...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἐξέφυγε πρὸς ὥραν.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἄποτυχία! — Ἐδῶ πρὸ λίγης ὥρας,
Ὁ πολύβουλος μύστης μετὸν Ἴππιαν
Πολλὰ μυστικὰ συνέβραψαν φρικώδη·
Εἶδησιν ἔχω ἀπὸ τὴν Λέαινάν μας.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἀπὸ τὴν... Λέαινάν μας! ποῦ; πῶς;... ν' ἀκουσῶ...

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Μ' ἐπαραίτησεν, ἐνῶ μ' ἀκολουθοῦσεν·
Ἐπειτα, βλέπω, ἀπελπισμένη στρέφει...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἀπελπισμένη!..

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Χλωμὴ μᾶς προλαμβάνει,
Μᾶς πληροφορεῖ, ὅτ' ἶδε στρατιώτας,
Τὸν μύστην Δημοφῶντα καὶ τὸν Ἴππιαν.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἡ Λέαινα;... καὶ τώρα...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Μὴν ἐξετάζης·

Ἐρώτα μᾶλλον κατεπείγοντα ἄλλα·
Ποῦ τὸν θυμὸν μας νὰ φέρωμεν ἀξίως;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἄλλ' οἱ λοχαγοί, ὁ Θεσσαλὸς καὶ Ἄγις;..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Χεῖρας καὶ πόδας στενά δεμένοι τώρα,
Ἐν' εἰς τοῦ Πανὸς ἐκεῖ τὸ μέγα ἄντρον.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Πρέπει νὰ μείνουν ἐνέχυρ' ἀσφαλείας.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Θρέμματα χαῦνα, δειλὰ, πιστεύεις; τρέμουν
Καὶ νὰ ὑποστενάξουν·

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Εὐκταία μοῖρα!

Καὶ ποῖος τοὺς φυλάττει;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἐνοπλοὶ Ἄργοι

Ἐμειναν ἐκεῖ οἱ τρεῖς Ἀλκμαιωνίδαι.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Θρίαμβος εἶναι, πολύτιμος ἢ ἄγρα.
Μεγάλη ἀρχή! Θεοὶ, καὶ τέλος μέγα,
Ἀξίον αὐτῆς τῆς νίκης ἡμῶν δότε! —
Ὄντως πολῖται, ἀπόγονοι Θεσέως,
Εἶσθε νικηταί, πλὴν ἄγνωστοι δὲν εἶσθε.

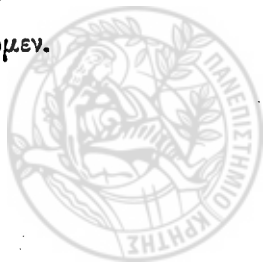
Ὅλα φανερά, πασίγνωστα τούντεῦθευ.
 Ἰδοῦ, αἱ ὦραι πετοῦν, πετοῦν νὰ ζεύξουν
 Τοὺς χρυσοφαεῖς λαμπροὺς τοῦ Φοίβου ἵππους.
 Ἰδοῦ, τὰ ῥόδα τὸν δίφρον του στολίζουν,
 Φεύγουν τὰ σκότη, ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει,
 Γλυκοχαράζει καὶ θὰ φανερωθῆτε. —
 Ἐχομεν ὁμῶς προστάτας ἀνικήτους,
 Ὅλους τοὺς Θεοὺς...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Καὶ τὴν ἀπόφασίν μας....
 Ἀχ! πότε; πότε; ὁ Ἴππαρχος ποῦ εἶναι;
 Ποῦ εἶναι ὁ Ἴππίας;

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Θὰ τοὺς ἰδοῦμεν,
 Καὶ θὰ μᾶς ἰδοῦν, καὶ ἴσως νὰ μᾶς ἴδαν.
 Προσοχὴ λοιπὸν, αὐτοὶ μὴ μᾶς προλάβουν·
 Ὅς τις ἰσχυρὸν προβλέπει τὸν ἐχθρὸν του,
 Καὶ προλαμβάνει τὰς προσβολὰς του πρῶτος,
 Πάντοτε νικᾷ καὶ σπάνια νικᾶται.
 Ἐγὼ χρεωστῶ τὸ φρούριον νὰ κλείσω,
 Νὰ ὀχυρώσω μὲ τὴν φρουρὰν τὸ τεῖχος.
 Τρέξε, Κλεισθένη, τοὺς αἰχμαλώτους λάβε·
 Σέβου τὴν ζωὴν αὐτῶν, ἐὰν συμφέρῃ·
 Ἀλλέως θύσον, ἀπόλεσον τοὺς ὄφεις.
 Θεάρεστος ἢ πρᾶξις, ἐὰν προφθάσῃ *
 Νὰ μὲ τοὺς παραδώσῃς, πρὶν φωραθῶμεν.
 Καὶ σεῖς οἱ δύο, ἀστέρες τῆς φιλίας,
 Μεταξὺ στοᾶς Διὸς ἐλευθερίου
 Καὶ Βασιλικῆς, νὰ καιροφυλακτῆτε.

Μὴ κινηθῆτε, χωρὶς πολλὴν ἀνάγκην,
 Κ' ἔτοιμοι πάλιν εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν.
 Μὴ κινηθῆτε, πρὶν δώσω τὸ σημεῖον.
 Τώρα μὲ μύρτους σκεπάσατε, τὰ ξίφη.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Τώρα μὲ μύρτους καὶ ὕστερα μὲ δάφνας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ (1)

ΔΗΜΟΦΩΝ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΑΡΡΗΦΟΡΩΝ,
ΕΡΓΑΣΤΙΝΩΝ, ΕΦΗΒΩΝ ΚΑΙ ΘΑΛΛΟΦΟΡΩΝ.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ Ἐργαστινῶν.

Γλυκοχαράζει!.. ἔφεξεν!..
Αἱ ὦραι μειδιῶσι,
Ποδάνεμοι πετῶσιν
Αἱ νύμφαι τῆς αὐγῆς!
Χρυσοχαλίνους ἔξευξαν
Τοὺς ἵππους τοῦ Ἥλιου!
Ἡ χάρις τοῦ Λοξίου
Προβαίνει ἐπὶ γῆς! —

ΑΔΔΗ ΦΩΝΗ.

Φέγγουν τὰ ρόδ' ἀμβρόσια
Κί ἀνοίγουν τὸν Αἰθέρα!..
Γλυκοχαράζ' ἡμέρα·
Μεγάλῃς ἑορτῆς!
Πανδώρα χαίρει εὐγονος
Ἡ φύσις εὐεργέτις,
Καὶ Ζεὺς ἐριθρεμέτης
Ὁ ἀστεροπητῆς!

(1) Εἰς τὴν σκηνὴν φαίνονται πλείους ἰκκρημεῖς, φέρουσαι τὴν καταδίκαν τῆς Κλεονόρας.

ΔΗΜΟΦΩΝ (καθ' ἑαυτὸν.)

Αἴ! διεβράγη βαθύκοιλος ὕδρῖα!
 Καὶ σὺ, Δημοφῶν, ἀπέτυχες ἐσχάτως. —
 Τώρα κ' ἡ στιγμή περίσσευμα τοῦ βίου! — (1)

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐφηβος.

Μὲ κρίνους, μὲ μύρτους
 Προσέλθετ', Ἔργαστῖναι,
 Καὶ σεῖς αἱ Ἀρρήφοροι,
 Καὶ Ἰθαγενεῖς πολῖται.

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Μὲ κλάδους ἐλαίας
 Προσέλθετε, πρεσβῦται,
 Καὶ σεῖς οἱ Θαλλοφόροι
 Συνεπακολουθήτε.

ΔΗΜΟΦΩΝ (καθ' ἑαυτὸν.)

Ἐστησα βρόχους διὰ νὰ πέσουν ἄλλοι
 Κ' ἔπεσαν πρῶτοι τὰ τέκνα τοῦ Ἰππίου...
 Δύσμοιρος ἐγώ! τί ν' ἀπογίνω τώρα!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐφηβος.

Οἱ λαοὶ τῆς γῆς, πολῖται,
 Τοὺς πατέρας μας τιμῶσιν,
 Ὡς πρωτότυπ' ἀρετῆς.
 Τοὺς πατέρας εὐλογεῖτε·
 Ἦσαν ἄξιοι τοῦ Πέπλου,
 Ἀἴξιοι τῆς γῆς αὐτῆς.

(1) Τὰ μέλη τοῦ χοροῦ ἀδιάκοπα, ἀλλὰ προχωροῦν καὶ ἄλλα ἐπιστρέφουν.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Παλλὰς παντάνασσ' Ἀθηναῖα, πολεμοκλόν' Ἔστια,
 Δαίφρον, μεγαλώνυμε, μονογενής, ὀλβία,
 Φιλόμολπε, φιλένθεε, Κρονίδου κόρη, χαίρεις
 Ὅπoptan δμβριμόθυμον τὴν νίκην ἐπιφέρης,
 Εἰς μάχην κυδιάνειραν, καὶ τοὺς Θεοὺς τρομάξης,
 Μανίαν, ἀπλετον θυμὸν, ὀρμάστειρα, γυμνάξης
 Εἰς ἀκρωρείας φοβεράς, ἀβάτους, ὑψαυχένας,
 Ἐκτρέφης ἐμβριθοχαρεῖς, ἀρρενοθήλεις φρένας
 Εἰς ὄρεα σκιδόντα καὶ νάπας σιγαλέας.
 Καὶ σχεδιάξης φόβητρα κ' ἐπιδρομάς ραγδαίας·
 Γλαυκῶπις, αἰολόμορφε, κραταιοτάτη φρίκη,
 Τιτάνων πανολέτειρα, Γιγάντων καταδίκη,
 Λαφρία, εὐρεσίτεχνε πολέμου καὶ σοφίας·
 Θεὰ ἀγλαότιμ', εὐμενῶς προσδέχου ἰκεσίας
 Τῶν διὰ βίου ἰκετῶν καὶ νικηφόρε χαῖρε,
 Ζωὴν, εἰρήνην δόσε μας κ' ἐλευθερίαν φέρε. !

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Ἐδωκὲς θάρρος, ἀνήκουςτον ἀνδρίαν,
 Εἰς τὸν Ἡρακλῆ καὶ εἰς τὸν Ἀχιλλέα,
 Εὐβροῖαν λόγου, ἀμίμητον σοφίαν,
 Εἰς τὸν φοβερὸν καὶ μέγαν Ὀδυσσεά·
 Δὸς κ' εὐζωίαν καὶ νοῦν νὰ εὐτυχῆσουν
 Οἱ νέοι βλαστοὶ Ἑλλήνων Ἀθηναίων,
 Ἄνδρες νὰ γίνουν, πατρίδα νὰ τιμῆσουν
 Καὶ ν' ἀξιοθοῦν εὐκλείας ἡμιθέων !

Παλλὰς Ἀθηναῖα, χαῖρε,
 Πολύολβον εἰρήνην
 Κ' ἐλευθερίην φέρε.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ Ἀρόφρος.

Σταθῆτε, σταθῆτε, τὸ φρούριον ἐκλείσθη!..
 Ἐλύθ' ἡ χαρά μας, εἰς τὸ μηδὲν ἐσβύσθη. —

Ὁ φρούραρχος ποῦ εἶναι;
 Τί πάσχουν αἱ Ἀθηναί;
 Τί νέα θλιβερά; —

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Ματαιαί ἡ χαρά μας!
 Ἀφεύκτως ἡ θεά μας
 Ὀργίζεται σκληρά!

ΔΗΜΟΦΩΝ. (1)

Βλέπετε πλάκας, ἐγγεγραμμένην δίκην,
 Θανάτου σκληροῦ ἀπόφασιν ἐσχάτην,
 Κατ' ἐπιταγὴν συντελεστῶν ἀρχόντων.
 Λοιπὸν μὴ περαιτέρω, μὴ προχωρεῖτε.
 Τὸν νέον πρέπει νὰ σεβασθῆτε νόμον.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Τιμῶμεν τοὺς νόμους ἂν ᾔηται καλοί.
 Νὰ μάθωμεν ὁμῶς κί αὐτὸς τί δηλοῖ;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Τὴν Κλεονίχην ἐδῶ θὰ σύρουν τώρα.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Ἐνοχον κόρην θὰ σύρουν ἐδῶ;

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Μέλλει ἀφεύκτως ἐδῶ νὰ σφαγῆ.

(1) Δεικνύων τὰς πλάκας.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ Ἐργαστίνα.

Φύγωμεν, φεύγω νὰ μὴ τὴν ἰδῶ. —

ΚΟΡΥΦΑΙΑ Ἀρροφάρος.

Φύγωμεν, ορίττει ἡ φύσις, ἡ γῆ. —

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΔΗΜΟΦΩΝ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

ΔΗΜΟΦΩΝ (καθ' ἑαυτόν)

Τύχη μιὰρὰ, πολύμορφε πλανήτα,
 Οἷα ὡς ἀχνούς τ' ἀποδισκαδεάζεις,
 Οὔταν δυστροπῆς καὶ τρέχῃς πολεμία. —
 Καὶ τοὺς υἱούς του νὰ χάσῃ!.. ὁ Ἴππίας!..
 Τί νὰ ἐλπίσω πλέον;.. ποῦ σωτηρία;
 Κί ἂν μὲ ῥωτήσῃ;.. νὰ σιωπήσω πρέπει..
 Νὰ προσποιηθῶ... ἀλλοίμονον!.. τί λέγω!..
 Ἀφευχτον πλέον τὸν ὀλεθρόν μου βλέπω.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΔΗΜΟΦΩΝ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΙΠΠΙΑΣ.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ζῶντα, ἢ νεκρὸν τὸν Δημοκλέα θέλω. —
 Ὑποπτος γέρων, ὑποπτος ἦτον πάντα...
 Τώρα φανερὰ καὶ ἀφοβα προσβάλλει...
 Συνεννοεῖται μετὰ τῶν ἐπιβούλων. —
 Νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ Ἴππαρχος ἀκόμη...

Τρέξε, τούς υίους...

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Τοῦ Δημοκλέους λέγεις;..

ΙΠΠΙΑΣ.

Ναί, τοῦ ἀντάρτου...

ΔΗΜΟΦΩΝ (καθ' ἑαυτόν.)

Ἀνέπνευσ', ἀναπνέω...

ΙΠΠΙΑΣ.

Εἰς τὴν σφαγὴν νὰ σύρῃς μὴ χάνῃς ὥραν...

Ἄ!.. στάσου, λέγε πρῶτα, ... σύντομα λέγε...

Οἱ συνωμόται;..

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Γνωστοί...

ΙΠΠΙΑΣ.

Δὲν ἀμφιβάλω,

Πρόσβαρον κλίνει τῆς πλάστιγγος τὸ λῆμμα...

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Ὅπου τὸ τραβᾶ... καὶ δύναμις καὶ... τύχη.

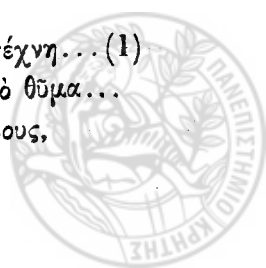
ΙΠΠΙΑΣ.

Λάβε, ἀπόθες, νὰ μὴ λιγύσ' ἢ τέχνη... (1)

Νὰ φύγῃς εὐθύς, καθὼς φανῇ τὸ θῆμα...

Παραμονεύω κ' ἐγὼ μὲ ὀπλοφόρους,

(1) Τὸν ἐγχειρίζει διφθέρα.

Εἰς τὰς ὑπόπτους κ' ἐπικινδύνους θέσεις·
Πρόσεχε καὶ σὺ, πράττ', ἔλπιζε καὶ τρέμε.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΔΗΜΟΦΩΝ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΧΟΡΟΣ ΘΑΛΛΟΦΟΡΩΝ
Κ' ΕΦΗΒΩΝ.

ΔΗΜΟΦΩΝ (καθ' ἑαυτόν.)

Τρέμεις καὶ τρέμω· ἐλπίζεις· δὲν ἐλπίζω. —
Πτερὰ δὲν ἔχεις, υἱοὺς δὲν ἔχεις πλέον. —
Εἰς τὰς διφθέρας αὐτὰς ἐλπίζεις τῶρα,
Νὰ ἐρεθίσῃς πρὸς χάριν σου τὸν δῆμον.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐρῆβος.

Ἦ ὦρ' ἀπεφασίσθη,
Κ' ἡ τελετὴ προβαίνει·
Ἀλλ' ὁ ναὸς ἐκλείσθη...
Τί ἄραγε σημαίνει;

ΔΗΜΟΦΩΝ.

Τὴν Κλεονίχην νὰ σφάζουν πρέπει πρῶτα,
Ἐδῶ ἐπὶ τοῦ τύμβου τοῦ Ἡρομένους
Καὶ νὰ ἐξιλεώσουν τὴν Πολιοῦχον·
Τότε ἀνοίγει καὶ τοῦ ναοῦ ἡ πύλη.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐρῆβος.

Ἰδέτε, τὴν φέρουν,
Μ' ἀλύσσους τὴν σέρνουν,
Με στήθος γυμνόν!
Συρρέουν πολῖται
Καὶ ἄγριοι θύται,
Τί πένθος δεινόν!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ θαλλοφόρος.

Ταλαίπωρον θρέμμα,
 Ως ἄτιμον στέμμα,
 Ἀσφόδελον ἔχει!
 Τὸ δάκρυτῆς τρέχει!
 Ως δρόσος αὐγῆς! (1)

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐφηβός.

Ἴδέτε, τὴν φέρουν!
 Μ' ἀλύσσους τὴν σέρνουν!
 Οὐαί, Κλεονίκη!..
 Τί αἴσχος! τί φρίκη
 Ἀτίμου σφαγῆς! —

ΔΗΜΟΦΩΝ. (2)

Αἴ! ὀπλομάχοι πιστοὶ τοῦ Δημοφῶντος,
 Βαθμοὺς ἀξίας ἔχετε καὶ βραβεῖα.
 Δεῦτε νὰ συλλάβωμεν τὸν Δημοκλέα,
 Ἐπειτα κ' ἐδῶ νὰ προσβάλωμεν πρέπει.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΧΟΡΟΣ ΘΑΛΛΟΦΟΡΩΝ Κ' ΕΦΗΒΩΝ, ΚΗΡΥΞ,
 ΙΕΡΕΥΣ, ΚΛΕΟΝΙΚΗ (3), ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ΘΥΤΑΙ, ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ,

ΣΚΕΥΗ ΘΥΣΙΑΣ.

ΚΗΡΥΞ.

Σιγᾶτε, σιγῆ, σιγῆ ὁ δῆμος ἔστω!

(1) Ἐνῶ ὁ χορὸς κυττάζει μακρὰν φερομένην τὴν Κλεονίκην, ὁ Δημοφῶν ἀποθέτει κρυφὰ τὰς διφθέρας παρὰ τὴν βάσιν τοῦ τάφου.

(2) Πρὸς τοὺς στρατιώτας.

(3) Πενιχρὰ ἐνδυμένη, ἀλυσσοδέτος, με κόμπην λυτῆν καὶ μ' ἀσφοδελου στέμμα.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ. (καθ' ἑαυτόν.)

Ἐσχάτη ὥρα!..

ΙΕΡΕΥΣ (μυστικά.)

Ἀταραξίαν δεῖξε.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ. (1)

Κράτους ἠθικοῦ στηρίγματα ἔδραϊα,
 Σύνθρονοι θεῶν καὶ μύσται τῶν μακάρων,
 Δεχθῆτε κ' ἐμέ συντελεστήν τῶν θεῶν.
 Ἡ' πολιοῦχος Παλλάς, Θεὰ σοφίας,
 Μᾶς ἐπιπλήττει, ὡς νόμου παραβάτας,
 Διότι ζῆ ἀκόμη ἢ Κλεονίκη. —
 Γνωστὸν σᾶς εἶναι ὅτι, πρὸ πέντε χρόνων,
 Ἀπότολμ' αὐτὴ ἐξύβρισε τὰ θεῖα,
 Ἱεροφόρος εἰς τὸν ναὸν ἔλθοῦσα.

ΚΟΥΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Λοιπὸν ἀμέσως τὸ αἷμα τῆς νὰ χύσῃ,
 Νὰ μὴν ἀργοπορήσῃ,
 Νὰ γίν' ἡ τελετή.

ἌΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Θυσία, θυσία τῆς ἐνοχῆς νὰ γίνῃ.
 Τὴν ὕβριν ν' ἀποπλύνῃ
 Ἡ' ἀσεβῆς αὐτή.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Φρίττω, πολῖται, λυποῦμαι τὴν γυναῖκα...

ΚΟΥΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Ὅμως χρεωστεῖς πιστὰ νὰ ἐπιμείνῃς
 Καὶ τιμωρὸς νὰ γίνῃς.

(1) Μετὰ μακρῶν σιωπῶν.

ΙΕΡΕΥΣ.

Ὅχι τιμωρὸς, ἀμύντωρ Ἀθηναίων. —
 Σεῖς καὶ πατέρες καὶ ἄρχοντες προστάται,
 Σεῖς καὶ ταμίαι χρεῶν τοῦ δήμου εἰσθε.
 Ἰππαρχε, φρίττεις; λυπεῖσαι τὴν γυναῖκα,
 Καὶ δὲν φοβεῖσαι τὸν ὄρισμὸν τῆς δίκης;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Τὴν ἄσεμνον λυπεῖσαι;
 Σκηπτοῦχος ἀφοῦ ἦσαι,
 Σὺ πρῶτος χρεωστεῖς
 Τοὺς νόμους νὰ λατρεύῃς
 Κ' ἡμᾶς νὰ θεραπεύῃς,
 Ὡς δίκαιος κριτῆς.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ

Μὲ πιστοποιεῖ... ὁ ἀδελφός μου τώρα..
 Ὅτι ἡ Θεὰ, περωργισμέν' εἰς ἄχρον...
 Δὲν μᾶς ἀνοίγει τὴν πύλην τοῦ ναοῦ της..
 Ἄν δὲν μᾶς δώσῃ δίκην ἡ Κλεονίκη...
 Ἐπὶ τοῦ τύμβου πατρὸς τοῦ αὐτοφόνου.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

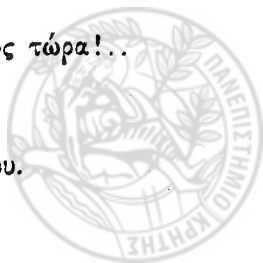
Ἐδῶ νὰ σφαγῇ, νὰ τὸν ἐξιλεώσῃ
 Τὸ θέλ' ἡ Παλλάς, παράδειγμα νὰ δώσῃ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Βλέπεις, Οὐρανέ, μᾶς βλέπεις ὅλους τώρα!..

ΙΕΡΕΥΣ.

Φόνον οἱ βωμοὶ ζητοῦσιν ἀντὶ φόνου.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Τὸ θέλ' ἢ σιὰ τοῦ δυστυχοῦς Θερσίου,
Οἱ νόμι' οἱ σεπτοί, ὁ λόγος τοῦ τιμίου.

ΙΕΡΕΥΣ.

Βοᾶ ἡ πατρίς, ὁ κόσμος, αἱ Ἀθῆναι.
Καὶ πῶς! οἱ Θεοὶ θὰ ὑποφέρουν τώρα,
Ζεὺς ὁ Εὐρύωψ, Ἐριβρεμέτης, Κρείων,
Ἡΐρα ἡ Θεὰ, Ταυρῶπις μακαρία,
Ὁ Νεβροχαρῆς Ἐχάεργος Ἀπόλλων,
Ἡ Εἴμαρμένη, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Πλούτων,
Ἡ Νέμεσις, ἡ Θέμις, θὰ ὑποφέρουν
Ποτὲ τοιαύτην ὕβριν;... νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ
Καὶ νὰ καυχηθῇ νικήτρια ἡ Κύπρις!

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Γ'δοῦ τὸ θῦμα... κτύπ', ἀρχιθύτα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Στάσου.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Ν' ἀκούσωμεν, σταθῆτε,
Ζητεῖ νὰ ὀμιλήσῃ
Μίαν στιγμὴν ὁ νόμος
Ἐμπορεῖ νὰ τὴν χάριση.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Θύται, ἱερεῖς, θανάτου δορυφόροι,
Ἐὰν ἀληθῶς πιστεύετε τὰ θεῖα,
Καὶ ἡ στολήσας τὴν ἀρετὴν σκεπάζῃ,

Δότε με χάριν πρὸς χάριν τῆς Παλλάδος·
 Εἰς τ' ὄνομά της σᾶς ἐξορκίζω τώρα,
 Τοὺς τελευταίους νὰ φέρω ἀσπασμούς μου,
 Χοᾶς δακρύων, σπονδᾶς ἐπιταφίους,
 Φίλην προσφορὰν, εἰς φίλτατον πατέρα.

ΙΕΡΕΥΣ.

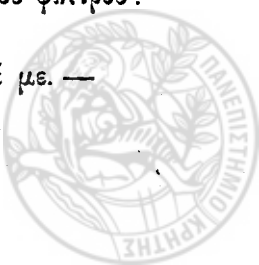
Μὴ παροργίσης ὁμῶς τὰς εὐμενίδας.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. (1)

Δέσποτα πάτερ, σκιά εὐμενεστάτη,
 Μὴν ἐπιπλήξῃς τὸ ἴδιόν σου πλάσμα,
 Διότι τέλος προσέρχεται μ' ἀλύσσοις,
 Μὲ στῆθος γυμνόν, μὲ πένθιμον ἐσθῆτα,
 Μὲ κόμην λυτὴν καὶ μ' ἀσφοδέλου στέμμα. —
 Μὴ μ' ἀποστραφῆς γυμνόν τὸ στῆθος βλέπων·
 Γυμνόν τὸ κάλλος τῆς ἀληθείας λάμπει.
 Τοιαύτην στολὴν ἔχ' ἡ τιμὴ 'ς τὸν κόσμον.
 Στενὸς ὁ κόσμος, στενὸν τὸ βαθὺ χάος,
 Δὲν χωρεῖ ἐδῶ τῆς ἀρετῆς τὸ φάσμα. —

Θεοὶ παρόντες, ἀόρατοι, πανόπται,
 Γνωρίζετε σεῖς τὴν ἀθωότητά μου!..
 Δημιουργοὶ μου, δημιουργοὶ τοῦ κόσμου,
 Σεῖς διαιτηταὶ τῆς μαύρης γενετῆς μου,
 Τῶν συμφορῶν μου, τῶν θλιβερῶν μου πόνων,
 Τῆς διακαοῦς πρὸς τὴν πατρίδ' ἀγάπης
 Καὶ τοῦ ἐνθέου πρὸς τοὺς γονεῖς μου φίλτρου!
 Ἀἴξιον αὐτῶν μ' ἐδόσατε τὸ εἶναι·
 Σεῖς τώρα πάλιν μ' αὐτοὺς ἐνόσατέ με. —
 Δεσμότης ἐγὼ, δεσμότης, ὄχι δούλη.

(1) Γουατίζει εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ πατρὸς τῆς.

Εΐζησ' ἀξία τῶν ἐναρέτων κόρη·
 Εΐζησα πάντα ἀξία καὶ τοῦ Πέπλου,
 Καὶ πάντα νεκρὰ διὰ τὸν ζῶντα κόσμον.

Ὡ^ρ μῆτερ, μῆτερ, ἀδικοφρονευμένη,
 Καὶ σὺ ἀγαθὲ, εὐσεβέστατε πάτερ,
 Παραδεχθῆτε κ' ἐφάμιλλον τὴν κόρην. —
 Ἰδοῦ, ἡ πικρὰ ἔχειλισε φιάλη.
 Χάρων φοβερὸς λυσομανῆς βρυχᾶται!..
 Ἐπιβαίνω, φεῦ! τῆς νεκροφόρου λέμβου,
 Μ' ἄτιμον στέμμα καὶ μὲ στολὴν ἐνόχου,
 Μ' ἀδικωτάτην σφαγὴν, νὰ στεφανώσω
 Τὴν ὄσπν καὶ σεῖς ἠσθάνθητε πικρίαν! —
 Ἀνάστ', ἀνάστα, σκιά τοῦ Ἡρομένου, (1)
 Εἰς κόλπον στοργῆς προσδέχου τὴν πνοήν μου,
 Πρὶν πορφυρίση τὸν τράχηλόν μου ξίφος...
 Τὰ δάκρυά μου παρθενικὰ σταλάζουν...
 Σεμνὰ τὰ χεῖλη... πάτερ... προσκολλημένα...
 Εἰς τὴν ψυχράν σου... πλάκα... διεγγυῶνται...
 Διαμαρτυροῦν... τὴν καθα... ρό... τη.. τά μου. (2)

ΑΔΛΗ ΦΩΝΗ.

ἈΨυχος πίπτει.

ΙΕΡΕΥΣ (πρὸς τὸν Ἰππαρχον.)

Ἀ'πενεκρώθη βλέπω

Κ' αἶμ' ἂν δὲν τρέξῃ... τότε τὸ θῦμα εἶναι...

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

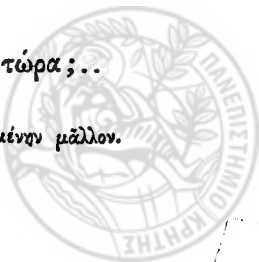
Δεκτὸν εἰς ἐμέ...

ΙΕΡΕΥΣ (μυστικά.)

Ἀλλ' ἂν ὁ δῆμος τώρα;..

(1) Μ' ἐξασθενοῦσαν φωνὴν καὶ βαθμηδὸν πιεζομένην μάλλον.

(2) Δειποθυμοῦσα πίπτει

ΙΠΠΑΡΧΟΣ. (1)

Ἡμεῖς καὶ δῆμος καὶ ἄρχοντες τοῦ δήμου...
Εἶπα, συμφέρει, συμφέρει ν' ἀποθάνῃ.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐαλλοφόρος. (2)

Δὲν ἀναπνέει πλέον.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ (ὄνειροπολοῦσα.)

Παλλὰς... Ἔστί... α...:
Μ' ἐπιχορηγεῖς.. τὴν.. χά.. ριν σου.. Θεά.. μου! —

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐρῆτος. (3)

Τί κάμνεις; στάσου,
Πρῶτα στοχάσου...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ (ὄνειροπολοῦσα.)

Ε'.. φυγον.. κα.. χόν.. καὶ Ἄθῃ.. νᾶς.. ἀξί... α...:

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Ὀνειροπολεῖ καὶ βλέπει
Τὴν παντάνασσαν Ἔστιαν,
Μὲ παρθενικὰς αἰσθήσεις
Καὶ μὲ καθαρὰν καρδίαν!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ (ὄνειροπολοῦσα.)

Ἐν... Ἡλυσεῖ... α... τρυφῇ...

ΙΕΡΕΥΣ. (4)

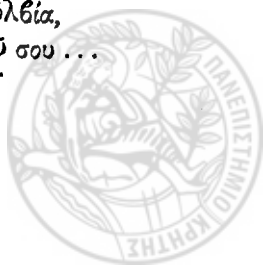
Παλλὰς ὀλβία,
Δέχου εὐμενῶς τὸ θῦμα τοῦ λαοῦ σου...

(1) Μυστικώτερα καὶ μὲ ὄργην.

(2) Πρὸς τὸν Ἱερέα.

(3) Πρὸς τὸν Ἱερέα ἀναστρέφοντα τὴν παρθένον.

(4) Ἐπανατείνων τὴν μάχαιραν.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος. (1)

Μὴ, στάσου, στάσου·
Τιμὰ εἶν' ἡ νέα
Καὶ ἡ σφαγὴ βιαία·

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐφηβος.

Φεύγ' ἡ πνοή της!..
Τρέμ' ἡ φωνή της...
Ὀνειροπολεῖ!

ἌΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Αἶ! καὶ διφθέραι! (2)
Βλέπτετε;..

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Φέρε.

ἌΛΛΗ ΦΩΝΗ.

Τοῦτο τί δηλοῖ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ (ὄνειροπολοῦσα.)

Α ρ .. μὲ .. διέ .. μου. — Πάτερ, ὁποῖ .. α .. δόξα!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Ἄθῶ', ἀθῶα εἶναι,
Ἀκούσατε, Ἀθηναί. —
Ἀκοῦτε, Θαλλοφόροι; —
(Ἄνα γινώσκων.)
«Ἄθῶα εἶν' ἡ κόρη.»

(1) Ἐμποδίζων τὸν ἱερέα.

(2) Λαμβάνει τὰς ἐπικειμμένας διφθέρας.

ΑΔΔΗ ΦΩΝΗ (1)

«Φονεὺς τοῦ Ἡρομένου,
«Ὁ τύραννος τοῦ γένους,
«Ὁ Ἰππαρχος φωρᾶται.»

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Καὶ ἡ πατρίς κοιμᾶται!

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ψεύδονται!..

ΙΕΡΕΥΣ.

Ψεῦμα!

ΙΠΠΑΡΧΟΣ,

ὦ προδοσίας!.. οἴμοι!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Αἶ! δέσποτα, φρυάττεις; Ἀπολογήσου.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἀπολογοῦμαι!.. προδότ', ἐχθροί μου εἶσθε!.. (2)

Κτυπᾶτε....

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐρηβος.

Καὶ πῶς;

(1) Ἀναγκνίσκουσα.

(2) Ἀμυχανῶν.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Κτυπάτε, στρατιῶται...

Κτύπ' ἀρχιθύτα!.. κτύπα!..

ΚΟΥΡΦΑΙΟΣ Ἐρως.

Τί! μὲ τὴν βίαν;

ΙΠΠΑΡΧΟΣ. (1)

Ἐγὼ, ἐγὼ τὴν σφάζω... τίς μ' ἐμποδίζει;

ΣΚΗΝΗ ς'.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ, ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ΠΕΡΕΥΣ,
ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ΘΥΤΑΙ, ΧΟΡΟΣ ΘΑΛΛΟΦΟΡΩΝ Κ' ΕΦΗΒΩΝ,
ΚΗΡΥΞ, ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ, ΣΚΕΥΗ ΘΥΣΙΑΣ.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ. (2)

Ὁ Ἄρμόδιος!..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ. (3)

Καὶ ὁ Ἀριστογείτων!..

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Μὲ... σφάζουν!.. Ἄοι! Ἄοι!.. Ἄχ!...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἐκδιχοῦμαι...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἐρρ', ἔρρε!

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἄπο... θνήσ... χω...

(1) Ἐσπαθώνει καὶ ὀρμῇ.

(2) Ὀρμῇ ἐξαίφνης ἀπὸ τοῦ δεξιῶν μέρους, ἀνασπᾷ τοὺς μύρτους, γυμνώνει τὸ εἶφος καὶ πληγώνει τὸν Ἴππαρχον.

(3) Ὀρμῇ ὠσαύτως ἀπὸ τ' αἰσιοτέρου μέρους καὶ πληγώνει τὸν Ἴππαρχον.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ζήτε, Ἀθηναί!..

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐρπθος.

Φεράσπιδες τρέχουν,
 Ὡς βέλη πετοῦν!
 Τοὺς μύρτους σηκόνουν!
 Τὰ ξίφη γυμνόνουν!
 Τὸν τύραννον σφάζουν,
 Νεκρὸν τὸν πατοῦν!

ΑΡΜΟΔΙΟΣ. (1)

Συμπολιτ', ἐκδικουμαι!.. τί βλέπω!.. θύτας!
 Νεκρὰν τὴν Κλεονίκην!.. ὦ λυμεῶνες. (2)

ΙΕΡΕΥΣ.

Τρέμε, δυστυχή!..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Νεκρὰν τὴν ἀδελφὴν μου!..

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Κί ἄλλη προσβολή!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Αἰ! αἰ!..

ΑΔΛΗ ΦΩΝΗ.

Καὶ ὁ Ἴππίας!..

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Κ' ἐνοπλοὶ πολλοί!..

(1) Σφίγγων ἀπὸ τραχήλου τὸν Ἰππαρχον τὸν πληγόνει πάλιν καὶ πρὸ ποδῶν τὸν ρίπτει.

(2) Μένει προσηλωμένος ἐπὶ τῆν θεῶν τῆς ἡμιθανοῦς κειμένης ἀδελφῆς του.

ΑΛΛΗΦΩΝΗ.

Καὶ ὁ Δημοφῶν!..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἐκτρώματα κακίας!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ *Θαλλοφόρος.*

Ἄγριος τυφῶν!

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ. (1)

Δεῦτε, γενναῖοι, σπαράξωμεν τὰς τίγρεις!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ *Θαλλοφόρος.*

Ὁ φόβος τοῦς πῆρην,

Ἄσυλον ζητοῦν.

Μεγάλη δειλία!

Τ' ἀγέρωχα πλήθη,

Μὲ πάλλοντα στήθη,

Πῶς φεύγουν!.. πετοῦν!..

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ, ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ΧΟΡΟΣ ΘΑΛΛΟΦΟΡΩΝ.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Σιγῇ, σιγῇ, πολῖται!.. Ναί, ἀναπνέει. —

Σταθῆτε νὰ συνέλθῃ... Ἄχ! Κλεονίκη! —

Λύσωμεν τὰ δεσμά της. (2) ὦ σπαραγμοί μου!..

ΚΛΕΟΝΙΚΗ *(ἐνοίγοντα ὀφθαλμούς.)*

Ποῦ εἶμαι; — Ποῖος;.. ὁ... ἀδελφός μου! (3)

(1) Ὅρμα κατὰ τοῦ Ἰππίου, τὸν ὅποιον ἶδε μακρόθεν.

(2) Τὴν σηκώνει οἱ περὶ αὐτὴν λύουσι τὰ δεσμά της.

(3) Δειποθυμεῖ πάλιν.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ

Ἐλκος λαέ, συνδράμετε, πατέρες...
 Ὑποστηρίξατέ την... φεῦ! δὲν ἀντέχει! —

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Ἡτόνησαν τὰ μέλη της,
 Ἡ γλῶσσά της ἐδέθη
 Καὶ ἡ φωνή της λείπει.
 Πολλάκις φέρουν ὄλεθρον
 Χαρὰ ἡ αἰφνηδία
 Καὶ ἡ μεγάλη λύπη.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

ὦ ἀδελφὴ φίλτάτη! —

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. (1)

Φῶς μέ .. φωτίζει .. νέον! —
 Ἀναλαμβάνω... βλέπω. — Ἀρμόδιέ μου!
 Παρήλλαξες διόλου... ἔσσουν ὠραῖος...
 Ἄλλοῦ σέ ἶδα, εἰς πατρικὰς ἀγκάλας!

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἀρρήτα λαλεῖ!.. ἀθέμιτα συβράπτει!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐφρηος.

Σκληρὰ μαντεύει! —
 Τὸν ἀδελφόν της
 Εἰς τ' ὄνειρόν της
 Ἰδὲν ἄλλοῦ!..
 Σκιαὶ μακάρων
 Ἐπιστατοῦσι,
 Τὸν εὐνοοῦσι
 Περὶ πολλοῦ,

(1) Συνεχομένην ἄλλ' ἔντρομος καὶ παρ' ἄφορος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἀναλαμβάνω... — Σὺ κλαίεις, ἀδελφέ μου;
 Ἐγὼ νὰ κλαύσω, πολλῶν δακρῶν χρήζω...
 Δάκρυα χαρᾶς πολλῆς εὐγνωμοσύνης,
 Ἄφοῦ σέ βλέπω πρὸ τῆς σφαγῆς μου πάλιν
 Καὶ σ' ἀγκαλιάζω ἀμύντορ', ἀδελφόν μου...
 Ἐγὼ νὰ κλαύσω, νὰ ξεθυμάνω πρώτη,
 Τὰς ἀδελφικὰς νὰ πυροβρέξω χεῖρας.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Βρέξε με, βρέξε, μὲ δρόσον ἀμβροσίαν,
 Μὲ δρόσον ζωῆς... καθάρισέ με ὅλον
 Ἀπὸ τὸν ρύπον τῶν μιαρῶν αἱμάτων.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Αἱματα λέγεις; — Αἱματωμένος εἶσαι!..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἐκδικητῆς σου εἶμαι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἐφόνευσες ἴσως...

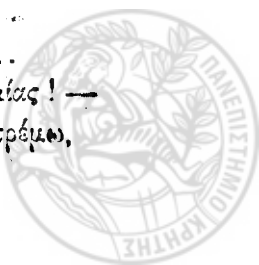
ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Τὸν τύραννόν σου... τὸν ἤκουσα, τὸν ἶδα,
 Τὸν ἐσφαξα, ἰδέ τον.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

ὦ θέα! φρίττω!..

Φρίττω καὶ νεκρὰν τὴν ὄψιν τῆς καχίας! —
 Φεύγω, νὰ φύγω, τὸ πτώμα τοῦτο τρέμει,
 Τὸν τόπον αὐτόν... τὸ μνήμα...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Μνήμα;..

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Βλέπεις..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ. (1)

«Φίλαυτον ἄνδρα, πολίτην αὐτοφόνον,
 «Ψυχρὰ πλάξ θερμὸν τὸν Ἡρομένην κρύπτει!
 Αὐτόχειρ ὁ πατήρ μου!..

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Οἴμοι! τί εἶπα!..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Νὰ γίνῃ αὐτοφόνος! ὁ Ἡρομένης!..

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Θαλλοφόρος.

Δὲν εἶναι αὐτοφόνος.

Μὴ σὲ δαμάσῃ πόνος,
 Πρὶν μάθῃς τὸν φονέα,
 Νὰ μὴν ἀπατηθῆς.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐφηβος. (2)

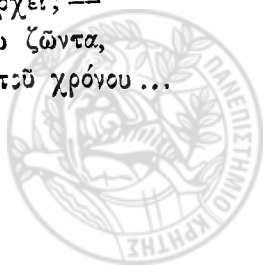
Ἰδέ καὶ τὰς διφθέρας.
 Οἱ Ἴππαρχος, τὸ τέρας,
 Εἶν' ὁ φονεὺς, ἰδέ το
 Νὰ πληροφορηθῆς.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Μ' ἀποστεροῦσι λοιπὸν καὶ τὸν πατέρα! —
 Ἀχ! ποῖος πόνος δξύτερος ὑπάρχει; —
 Ἐτρεχα, πάτερ, νὰ σ' ἐνταμώσω ζῶντα,
 Μ' ἐλπίδα στερβάν, ταχύτερος τοῦ χρόνου...

(1) Ἀναγινώσκει τὸ ἐπίγραμμα.

(2) Ἐγχειρίζων αὐτῶν διφθέραν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Καὶ χρόνους ἐγὼ αὐτόχειρα σὲ κλαίω.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἐπιταφίους χάς ἐπικαλεῖσαι! —

ὦ μαύρη μοῖρα, ἀκόρεστος αἱμάτων!

Ἄβυσσος δεινῶν, δυστυχημάτων πέρας!

Ποικίλη ὕδρα ἢ φιλαρχος καρδία! —

ὦ δίκης οἰκτρᾶς μυστικώτατοι ὄροι! —

Αἶ! τί μ' ὠφελεῖ κ' ἐκδικητῆς ἂν ζήσω;

Πολλὰ σκοτεινὸς ὁ Ἥλιός μου πλέον. —

Εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ εἰς τὸν Ἄδην εἶμαι;

Μέγιστοι Θεοί! Θεοὶ φθορᾶς, καχίας!

Θεοὶ δδύνης! Θεοὶ τυράννων εἰσθε!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μὴ, μὴ βλασφημῆς! Νὰ, οἱ Θεοὶ μᾶς σώζουν.

Φύγε τὴν ὥραν, τὸν τόπον τοῦτον φύγε. —

Γῶς κ' αἱ δέλτοι μυστήριόν τι κρύπτουν·

Γῶς καὶ ὁ Ἰππίας...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ζῆ ὁ Ἰππίας;..

Ὁ φίλος μου ποῦ εἶναι;.. — Ἀριστογείτων! —

Συνά..μα... ἐδῶ... ὠρμήσαμεν κ' οἱ δύο... —

Ὅποια ἰσχύει εἰς τὴν ὄρασίν μου λάμψις!

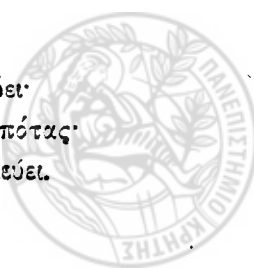
Τί ἔκαμα! ποῦ εἶμαι;.. Ζῆ ὁ Ἰππίας;..

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ Ἐρθεος.

Ὁ Ἰππίας ζῆ κί ὁ φίλος κινδυνεύει·

Πολλοὺς προσβάλλει λυσομανεῖς δεσπότης·

Τώρα μὲ πολλοὺς θανάτους προσπαλεῖει.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Δεῦτε σὺνάμα!

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Ἀριστογείτων! Ὅρκοι!
Λέαν! Ἀθηναί! κατασπαράξατέ με!

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΙΠΠΙΑΣ, ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ, ΛΕΑΙΝΑ, (4)

ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ. (2)

ΙΠΠΙΑΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Κι' ἂν μ' ἐπαπειλῆ, δὲν μ' ἀπελπίζ' ἡ μοῖρα. —
Ἀσυλον ἐδῶ προσωρινὸν εὐρίσκω. —

Ἄλλου πετώσιν αἱ φλόγες τοῦ θυμοῦ μου...

Μετὰ τὴν ζάλην θὰ φέρουν τὴν γαλήνην. —

Δύω ἐνόχους ἕως τὴν ὥραν ἔχω
Τὰ χεῖλη ἐνός, πρὶν ἔτι παγιάσουν,
Ἄφ' ὅσας τώρα ὑπέφερε βασάνους,
Κι' ἂν προσεμαρτύρησαν κι' ἄλλους ἐνόχους,
Οἰκείους, ὑπουργούς μου, ποτὲ ἐπισήμους,
Τώρα προδότας, ἐχθρούς μου, ἀχαρίστους.
Ἄκόμη ἔμπορῶν νὰ μαρτυρήσουν κι' ἄλλους.
(μὲ φωνήν)
Λέγε δυστυχῆ... μαρτύρησέ τους ὅλους...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Τοὺς εἶπα καὶ τοὺς ἑξέρεις, κ' ἔστειλες ἴδα...

(1) Ὁ Ἀριστογείτων καὶ ἡ Λεαίνα φαίνονται σιδηροδέσμοι.

(2) Δουρυφόρος τις, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀριστογείτωνος, φαίνεται κρατῶν τὸν ἐπευδύτην, τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ συντριφθὲν ξίφος του.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἐστεῖλα τὸν Δημάντην μ' ἑπτακοσίους
 Νὰ τοὺς συλλάβῃ, ἢ νὰ τοὺς ἀπολέσῃ.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ (καθ' ἑαυτόν.)

Ἐπλεξ' ἀπάτην σωτήριον, νὰ τρέψω
 Τὴν λύσσαν αὐτοῦ κατὰ τῶν ὑπουργῶν του.

ΙΠΠΙΑΣ.

Εἰς τὴν χολὴν σας θὰ βάψω τὴν πορφύραν,
 Ἐὰν δὲν μάθω ποῦ εἶναι οἱ υἱοί μου.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Πολλὰ ἔμποροῦσες καὶ περὶ τῶν υἱῶν σου
 Νὰ μάθῃς τώρα ἀπὸ τὸν Δημοφῶντα,
 Ἄν τὴν ζωὴν του δὲν ἤρπαζεν, ὡς ἴδες,
 Ἢ πρὸ ὀλίγου ξιφῆρης δεξιὰ μου.

ΙΠΠΙΑΣ.

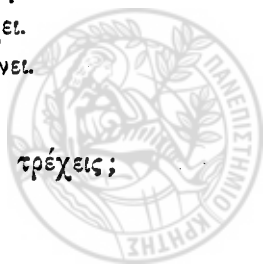
Ποῖον κατ' αὐτοῦ ἰδιαιτέρον πάθος
 Τὸν αἰμοχαρῆ ἐκέντησε θυμόν σου,
 Νὰ θανατώσῃ φίλον σου, συνωμότην;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Φίλος μου! ποτέ κακίας ἦτον φίλος.
 Ὡμοσε πρῶτος κ' ἐπίορκος ἐφάνη,
 Μᾶς δίδει ὄπλα, τόπον, καιρὸν καὶ τρόπον,
 Ἐπειτα δειλὸς νὰ μᾶς προδόσῃ τρέχει.
 Ἀξία λοιπὸν τῶν ἔργων του λαμβάνει.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἀλλὰ σὺ, γύναι, καὶ σὺ 'ς τὰ ὄπλα τρέχεις;

Κύκνε μελωδῆ, τῆς μαύρης σκευωρίας,
Δὲν σὲ ἠδύνει ὁ κρότος τῶν ἀλύσσω;

ΔΕΑΙΝΑ.

Τὴν χλεύην ὄπλον ἀντεπιφέρεις βλέπω.

ΙΠΠΙΑΣ.

Δίκρανον ὄπλον τὸ βλέμμα μου δὲν βλέπεις;
Βλέπε κοπτερὰ λοιπὸν τὰ ξίφη τόσα,
Ὅπόσας πληγὰς ἐνδέχεται νὰ λάβῃς.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Τί! καὶ γυναικῶν δὲν φείδεται σὺ πλέον;
Τόσον χαμερπὴ σὲ στεφανόν' ἢ μοῖρα!
Καὶ πῶς ἀλλέως ἤθελε σ' ὀμιλήσει
Ἡ μνηστευμένη πιστὴ τοῦ Ἄρμοδίου;

ΙΠΠΙΑΣ.

Πιστὴ τοῦ Ἄρμοδίου, καὶ μνηστευμένη!

ΔΕΑΙΝΑ.

Πιστὴ ἔς τοὺς ὄρκους, πιστὴ εἰς τὴν πατρίδα.

ΙΠΠΙΑΣ.

Λοιπὸν ἀφοῦ σὰς δένουν σφιγκτὰ καὶ ὄρκοι
Καὶ νυμφοστόλοι δαδοῦχοι ἐριννύες,
Κ' ἐγὼ χρεωστῶ σφιγκτὰ νὰ σὰς ἐνώσω.

ΔΕΑΙΝΑ.

Σὺ μὲ τρομάζεις κ' ἐγὼ σὲ ταλανίζω. —
Τύραννος εἶσαι καὶ ἀπολύτως ἄρχεις·
Χαίρεσαι πολλὴν ἐλευθερίαν ἴσως·

Αλλ' ἀμφιβάλλεις ἐλεύθερος ἂν ᾦσαι,
 Ὅσακις βλέπεις αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν σου
 Καὶ τὴν σκιάν σου εἰς κάθε βῆμα τρέμεις.

Αἴ! πρὸς Θεῶν, εἰπέ με, σκηπτοῦχε ἄρχον,
 Σεῖς οἱ σοβαροὶ περίβλεπτοι δεσπόται,
 Σεῖς οἱ τῶν λαῶν διέποντες τὰς τύχας,
 Εἶχάτε ποτέ, ἠγνώρισάτε πατρίδα;
 Ἔχετε Θεοὺς; Θεοὺς τυράννων λέγω,
 Ἔχετε στοργήν; γνωρίζετε φιλίαν;
 Τί ξεχωριστὸν τὸ φύραμά σας ἔχει;
 Αἴ! πόσα, πόσα ἐμβλήματα κακίας
 Εἰς τὰς αὐχμηρὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου,
 Εἰς τὰς ὀφρύας, εἰς τὰ κινήματά σας,
 Κ' εἰς τὴν φωνήν σας χαράττ' ἡ θεία φύσις!...
 Ὅλα μεγάλα, αἰνίγματα εἰν' ὅλα,
 Ὅλα ἔξιπάζουν καὶ τὸν ἀθῶον κόσμον
 Ὅλοι τὰ βλέπουν καὶ δὲν τὰ διακρίνουν·
 Ὅλοι σᾶς μισοῦν, σᾶς ἀποφεύγουν ὅλοι,
 Καὶ σᾶς θαυμάζουν, χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίζουν.
 Τί εἴσθε σεῖς; τί εἴσθε;... κακόν τι μέγα,
 Μαῦρ' ἐξαιρέσεις τῆς κοινωνίας εἴσθε.
 Ναι, εἰς τὰ δώματά σας φαίνονται ὅλα,
 Ὅλα τὰ πάθη καὶ τῶν παθῶν ὁ ὄγκος,
 Ὅλ' ἡ θλιβερὰ μεγαλοπρέπειά σας...
 Οὐαί, καταχθονίου εὐδαιμονίας!

ΙΠΠΙΑΣ.

Θάνατον θέλει, εὐχαριστήσατέ την. —
 Νὰ μαρτυρήσῃ πρῶτα... Αἴ! ὁ Δημόκριτος...

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΙΠΠΙΑΣ, ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ, ΛΕΑΙΝΑ,

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΑΝΤΟΥ, ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ

ΤΟΥ ΙΠΠΙΟΥ.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ (1)

Γ'δου, βασιλεῦ, κατὰ τὸ ψήφισμά σου,
 Εἶδῶ καὶ πρῶτοι καὶ δεῦτεροι καὶ τρίτοι
 Τὴν νεκροφόρον προσπλέουν τώρα λίμνην.

ΙΠΠΙΑΣ.

Νὰ τοὺς ἰδῶ. (2) »Ὁ Φόρβας, Χάων καὶ Σκέφρων.«

ΔΗΜΟΣ.

Οἱ ὁμοτράπεζοί του!

ΙΠΠΙΑΣ.

»Βρίας, Δερκεὺς, Μενέων,
 »Προθήνωρ, Φαίων, Δειλίμαχος, Φοβέας.«

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ (καθ' ἑαυτὸν.)

Υἱάλληλοί του.

ΙΠΠΙΑΣ.

Τρίτοι, »Νυχτίμων, Γύρτων,
 Ὀλμας, Ἄρπάων.«

ΛΕΑΙΝΑ.

Ὅλοι αὐτοὶ ὄικοί του.

ΔΗΜΟΣ.

Ὅλοι πιστοὶ του φίλοι!

(1) Παρουσιάζει κατάλογον τῶν φονευθέντων τοῦ ἱππίου φίλων.

(2) Λαμβάνει τὸν κατάλογον καὶ ἀναγινώσκει.

ΙΠΠΙΑΣ.

Και »ὁ Γοργίας...»
Και »ὁ Εὐρυκλῆς...»

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Θεοί!..

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Εἰνέχυρά μας
Αὐτοὶ οἱ δύο ἔπεσαν τελευταῖοι.

ΛΕΑΙΝΑ.

Τὰ τέκνα τοῦ φρουράρχου;

ΔΗΜΟΣ.

Τοῦ Δημοκλέους.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἄλλους δὲν βλέπω.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Ἄσήμεντοι οἱ ἄλλοι,
Τοὺς παρατρέχω.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἄρμόδιον δὲν εἶπες.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Ἐξω διφθέρας.

ΔΗΜΟΣ.

Ἐκεῖνος ἐξαιρεῖται.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Δίκαιοι θεοί! πολλὴν σᾶς ἔχω χάριν!

ΛΕΑΙΝΑ.

Ὁ φίλος μας ζῆ;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Καὶ θριαμβεύει τώρα.

ΙΠΠΙΑΣ.

Δημάντη, λέγε, δὲν ἐσυλλήφθη;

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Ὅχι. —

ΔΗΜΟΣ.

Ἄν ἴδες ποτὲ δράκοντα τὰ σύννεφα νὰ σχίζῃ
 Καὶ φλόγες νὰ τὸν ζώνωσι καὶ φλόγας νὰ σκορπίζῃ,
 Ἡ' λέοντα ἐλεύθερον ἂν ἴδες εἰς τὰ δάση,
 Τὴν πεῖνάν του λυσσότοφλα νὰ τρέχῃ νὰ δαμάσῃ,
 Αὐτὸς εἶν' ὁ Ἄρμόδιος, ἐκεῖνος ὅλος εἶναι·
 Τὸν ἴδαμε κ' ἐφύγαμε, τὸν τρέμουν αἱ Ἀθηναί!
 Ἀπὸ φυγάδας καὶ νεκροὺς στενεύει ἡ πλατεία
 Καὶ ἡ ἀπελπισία του εἶν' ἐντελῆς ἀνδρία·
 Παντοῦ θανάτους ὀδηγῶν, τὸν θάνατον θηρεύει
 Καὶ τὴν πιστὴν του Λέαιναν, τὸν φίλον του γυρεύει.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἄς ἔλθῃ νὰ τοὺς πάρῃ· ποῦ φεύγει τώρα;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ἐεύρει νὰ νικᾷ· δὲν ἔμαθε νὰ φεύγῃ.

ΙΠΠΙΑΣ

Τί ἀργοποροῦν τὰ τέκνα μου; ποῦ εἶναι;
 Διατί δὲν φαίνεται καὶ ὁ Εὐμαίας;

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Ἄδεται λόγος ὅτι...

ΙΠΠΙΑΣ.

Λέγε... ν' ἀκούσω...

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Φρίττω, βασιλεῦ!..

ΙΠΠΙΑΣ.

Τί πλέον; ἀποκρίσου.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Ἔμαθα ὅτι... ὁ πρῶτος λοχαγός σου....

ΔΗΜΟΣ.

Ἐσφάγη...

ΙΠΠΙΑΣ.

Ὁ Ἐβμάϊας!.. ὁ λοχαγός μου!
 Θεοί μου! λοιπόν; — τί βλέπω! σιωπάτε!..
 Δύω υἱοί μου;...

ΔΗΜΟΣ.

Ἄφαντοι ἕως τώρα...

Θεὶ συνωμόται τοὺς συνέλαβον ζῶντας.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Ἄργα τὸ βλέπω... καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθης...
 Ὅσους γραμμένους εἰς τὴν διφθέραν βλέπεις,
 Ὅλοι ἀθῶοι, πιστοὶ σου ἦσαν ὅλοι.

ΙΠΠΙΑΣ.

Σχοτίζομα, φεῦ! τί θλιβερά ἀγγελία!

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Σ' ἀπάτησεν ὁ πλάνος Ἀριστογείτων·
 Ὅπλον κατὰ σοῦ προσβάλλει τὸν θυμόν σου,
 Καὶ ὡς ἐνόχους τοὺς φίλους σου προδίδει...

ΔΗΜΟΣ.

Πολὺ ἀπεδειλίασαν ἐσχάτως οἱ ὄικοί σου
 Καὶ τῶρ', ἀφοῦ ἐξέλιπον οἱ λοχαγοὶ υἱοὶ σου,
 Δὲν βλέπεις, τὴν ἀκρόπολιν καὶ ἂν πόλιορχοῦσι,
 Πολλοὶ τὸ ἔργον παραιτοῦν, πολλοὶ λειποτακτοῦσι,
 Καὶ νικητῆς ὁ φρούραρχος ἀντάρτου φέρει στῆθος;
 Ἀπὸ τὴν Πνύκα μάλιστα πολὺ συβῆρει πλῆθος,
 Κ' ἐχθροὶ σου, νέοι ἀρχηγοὶ, ὡς λέγουν, εὐπατρίδαι,
 Πρασβάλλουν τολμηρότερα καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι.

ΙΠΠΙΑΣ.

Καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι! εἰς τὰς Ἀθήνας!
 Πῶς; πόθεν; πότε ἤλθον;.. δὲν τὸ πιστεύω.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Νὰ τὸ πιστεύσης.

ΙΠΠΙΑΣ.

Αὐτοὺς δὲν μᾶς τοὺς εἶπε.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Καὶ μήπως εἶπε τοὺς καθ' αὐτὸ ἐνόχους,
 Τὴν γυναῖκ' αὐτὴν, τὸν φρούραρχον ἀντάρτην,
 Τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἢ τοὺς Ἀλκμαιωνίδας,
 Ἡ' ἄλλους, ἄλλους, παρ' ὅσους εἶχες φίλους;
 Ἐνόχον ὑπέθετες τὸν Δημοφῶντα,
 Διότι ἴσως, ἀμηχανῶν ὁ τάλας,

Και μὴ γνωρίσας τὴν τύχην τῶν υἱῶν σου,
 Ἡ δειλιάσας, ἔνοχος ἀπεφάνη.
 Ναι, ὁ δυστυχῆς ν' ἀθωωθῆ ἴμποροῦσεν,
 Ἄν ὁ βραχίων τοῦ ἀνοσίου τούτου
 Δὲν ἤθελε ταχύνη τὸν ὀλεθρόν του.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ὅ ταρταρείου ἐπιβουλῆς! ὦ λύσσα!
 Τώρα, ναι, τῶρ' ἀφεύκτως θὰ μαρτυρήσης
 Τοὺς ἀληθεῖς ἐνόχους. — Ποίους ἐξεύρεις
 Θανάτου ἐπαξίους;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

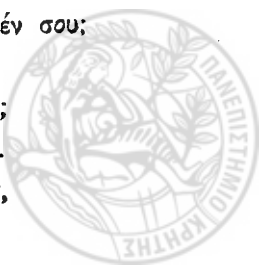
Ὅσοι πιστοὶ σου,
 Πατρίδος ἐχθροὶ καὶ κόλακες τυράννων.
 Ἐ΄πεσον ὅλοι χαρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας! —
 Πρὸρρίζα ἢ δρῦς ὑποσκαφεῖσα πίπτει,
 Καὶ τώρα πλέον ἐπάξιον θανάτου
 Ἄλλον παρὰ σέ, Ἴππία, δὲν γνωρίζω.

ΙΠΠΙΑΣ.

Παράνομε, σὺ νὰ μ' ἀπατήσης οὕτως;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Κ' ἤλπισες ποτὲ νὰ μὲ ἰδῆς προδότην
 Πιστῶν προμάχων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος;
 Νὰ δειλιάσω εἰς τὰ μαρτύριά μου,
 Ἡ νὰ δαγκάσω τὰ χεῖλη ἔμπροσθέν σου;
 Τρέμει νομίζεις πολίτου ἢ καρδία,
 Ὅτιαν παλεύη κατὰ τῆς τυραννίας;
 Ἄκουσε λοιπὸν, διὰ νὰ συμπεράνης.
 Πόσον ἰσχύει ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος,

Ο' λοχαγός σου Εύμαιίας δὲν ὑπάρχει·
 Συνοπληρχηγοὶ δὲ Θεσσαλὸς καὶ Ἄγις,
 Δύω υἱοὶ σου, ἄφαντοι ἕως τώρα,
 Ο' ἀδελφός σου ἔς τὸν Τάρταρον ἐκρύβη·
 Τὸν Δημοφῶντα τὸν σέρνουν Ἐριννύες·
 Τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπουργούς σου ὄλους,
 Ο'λίγη τέχνη καὶ τῶν φρενῶν σου βλάβη,
 Ἦσαν ἀρκεταὶ εἰς ὄλεθρον νὰ σύρουν·
 Καί, μάθε ὅτι ὁ Ζεὺς ἀπομωραίνει
 Ο'σους σκοπεύει ἀπὸ τὴν γῆν νὰ σβύσῃ·
 Ο'τι εὐκταῖον ἦτον καὶ σὺ νὰ πέσῃς·
 Ο'μως δραπέτις προσέκρουσεν ἡ μοῖρα,
 Τοῦτο δὲν εἶναι τοῦ διωγμοῦ τῆς παῦσις·
 Ἀλλὰ θλιβερὰ ἀναβολὴ τῆς δίκης,
 Καὶ ὅτι πλείστους ἔχομεν συνωμότας,
 Ο'λους τοὺς Θεοὺς, μὰ τὴν ἐλευθερίαν!

ΙΠΠΙΑΣ.

Πολῖται, βλέπετ' αἰσχος, βλέπετε ποίους,
 Ο'ποίους ὄφεις ἔθρεψεν ἡ πατρίς μας;

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

ὦ! βλασφημίας! Κ' εἶχες ποτὲ πατρίδα;

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἐχτρωμί ἀναιδές, ἀνδράριον, ἀγύρτα!..

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Τί τόλμην εἶχα, τί ἔπραξε καὶ ἄλλος,
 Ο'φθαλμοφανῶς δὲν ἶδες, δὲν ἐξεύρεις·
 Ἰδες μοναχὰ νεκρὸν τὸν ἀδελφόν σου,

Ἐκείνον ἴδες, καὶ ἴσως δὲν τὸν ἴδες·
 Εἶχες πετάζει ἐπὶ πτερύγων φόβου·
 Πῶς νὰ σὲ φθάσω; ποῦ; πότε; ποῖον πρῶτον;
 Σφίγγω τὸ ξίφος, ὄρμῳ, κτυπῶ, ποῦ ξίφος;
 Μὲ τὴν λαβὴν τοῦ ἀπεμονώθ' ἢ χεῖρ μου.
 Τὸ ξίφος!.. κί' αὐτὸ σφυροκοπίας νόθου,
 Πολλῶν προδοτῶν πλευρὰς διασπαράξαν,
 Καὶ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ μύστου Δημοφῶντος,
 Λύγισ', ἐθραύσθη, μ' ἐπρόδοσε, τὸ βλέπεις.
 Δός μ' ἄλλο ξίφος, ἐν ἄλλο ξίφος δός με,
 Λύσε με μόνον μίαν στιγμὴν τὰς χεῖρας,
 Κ' εὐθὺς μανθάνεις, ἂν τότε μὲ ἀνήκη
 Ἡ' ἂν σὲ πρέπει τὸ ὄνομ' ἀνδραρίου.

ΙΠΠΙΑΣ.

Αἶ! φύλακες...

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Τί! καὶ δέσμιον μὲ τρέμεις;
 Ἐπιθυμοῦσα νὰ μὲ ἰδῆς λυμένον.

ΙΠΠΙΑΣ.

Δημάντη, ἀκουσέ με.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ (μυστικά.)

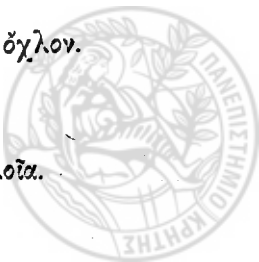
Κίνδυνον τρέχεις.

ΙΠΠΙΑΣ (μυστικά.)

Ἀσφάλισέ με... πρόσεχ' ἐδῶ τὸν ὄχλον.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ (μυστικά.)

Εἰς τὸν Πειραιᾶ εἶν' ἔτοιμα τὰ πλοῖα.

ΙΠΠΙΑΣ (πρὸς τὸν Δῆμον.) (1)

Δῆμος Ἀθηνῶν, πολῖται, στρατιῶται,
 Ἐ΄φθασεν ἤδη τῆς τελετῆς ἡ ὥρα,
 Κ' ἐγὼ χρεωστῶ, προτοῦ νὰ συντελέσω,
 Νὰ κάμω σπονδὰς, θυσίας νὰ προσφέρω
 Καὶ νὰ ἐξιλεύσω τὸν ἀδελφόν μου.
 Δύω υἱούς μου κρατεῖ σκληρὰ πατρία
 Λαμβάνω κ' ἐγὼ ἐνέχυρά μου τούτους....
 Ἀπάγετέ τους...

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ.

Ζῆτε, Ἀθηναί!

ΛΕΑΙΝΑ.

Ἀρμόδιέ μου, ζῆσε!

ΙΠΠΙΑΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Τώρα καὶ, τώρα, τύραννον ἄνδρα πλέον
 Μὲ βλέπετε, Ἀθηναί.— Λαεῖ ἐπιστρέφω
 Μὲ σᾶς νὰ ἐορτάσω.— Δρόμον, Δημάντη.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Φύλακες, γρηγορεῖτε.—

ΣΚΗΝΗ Γ'.

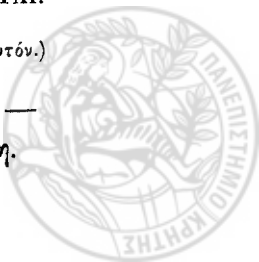
ΔΗΜΑΝΤΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Κρίσιμος ὥρα.—

Πρέπει τὴν τύχην νὰ ἐνεδρεύ' ἡ τέχνη.

(1) Μετὰ μικρὰν παύσιν.

ΔΗΜΟΣ.

Φεύγει, φεύγει ὁ Ἴππίας
 Καὶ τοῦ κράτους τὰς ἡνίας
 Παραίτεῖ ἔς τὰς ἐριννύας
 Φιλεχδίκων ἀπειθῶν.

Δυστυχία! δυστυχία!
 Σκληροτέρα τυραννία!
 Προχωρεῖ ἡ πολυαρχία
 Καὶ ἡ ῥῆξις τῶν παθῶν!

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Σὰς συλλυποῦμαι καὶ θέλω νὰ συνδράμω
 Ἀλλ' ὄχι πλέον στρατάρχης τοῦ Ἴππίου...
 Πολίτης εἶμαι, ὄπλαρχηγὸς τοῦ δήμου.

ΔΗΜΟΣ.

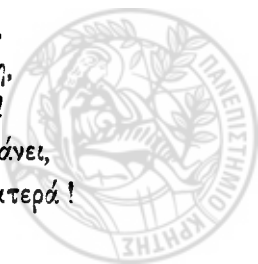
Σπανία κλίσις, σπανία πίστις,
 Τὴν σωτηρίαν μας ἀγαπῶν,
 Ὁ τελευταῖος τυράννου μύστης
 Νὰ μεταβάλῃ τὴν τῶρα σκοπόν!

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Ἐλπίζω μὲ σὰς ν' ἀποσωθῆσω τῶρα
 Τὴν καταιγίδα τῆς ἐμφυλίου μάχης
 Νὰ συμμαχῆσω ὑπὲρ ἐλευθερίας,
 Μ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα τοῦ ἀγῶνος

ΔΗΜΟΣ.

Ἰδοῦ, πολῖται,
 Βλέπετ'; ἐφάνη,
 Νίκη, χαρεῖτε!
 Τρέχει, προφθάνει,
 Σφίγγει τὸ ξίφος χεῖρ κρατερὰ!

Τρόμος ραγδαῖος!
 Μένος ὠραῖον!
 Ἄρης γενναῖος,
 Δίκην προσπνέων,
 Αὔρα τοῦ Εὐρου! αὔρα πυρά!

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ,

ΑΡΜΟΔΙΟΣ, ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ. (1)

Ἄπεχε...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Στάσου... εἰν' ὦραι ἀποφράδες!..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Εἰν' ὀρισμοὶ τῆς δίκης!..

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Κίνδυνος εἶναι!

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Θρέμμα κινδύνων, θρέμματ' ἀρᾶς διώκω.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἄ! μή!..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Νὰ φύγῃς ἀλάστορ' ἀδελφόν σου.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἀρμόδιε!.. μή!..

(1) Σεσπαθωμένος.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Αριστογείτων! φίλε!..

Τί βλέπω!.. πάλιν ὄπλα;..

ΔΗΜΑΝΤΗΣ. (1)

Ἄοπλον βλέπε...

Συνευορχοῦντα, πολίτην, σύμμαχόν σου...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Εἶσαι πολίτης;

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Καὶ λάτρης εὐνομίας..

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μὴ τὸν πιστεύης...

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Ἄν δὲν πιστεύης, κτύπα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Οἴμοι!

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Πιστεύω.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Μὴ, ἀδελφέ μου... (2)

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Φύγε.

ΔΗΜΑΝΤΗΣ.

Βλέπε τὸν δῆμον καὶ τούτους ὄλους βλέπε,
Φέροντας ὄπλα, ὡς κλάδους ἰκεσίας,

(1) ῥίπτει τὸ ξίφος του κατὰ γῆς.

(2) ῥίπτεται μεταξύ Ἀρμοδίου καὶ Δημάντου, ὡς ἀποχωρίζουσα αὐτούς.

Πρὸς τὸ μοναχὸν τοῦ Ἀρμοδίου βλέμμα,
 Νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ θυμὸν, ἐλπίδα, θάρρος...

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Θυμὸν, ἐλπίδα, θάρρος!... οἱ Ἀθηναῖοι; —
 Ἀΰστατε λαεῖ, πυριφλεγέθων εἶσαι
 Ὅταν ὁ θυμὸς τὸ σύνολον κινήσῃ,
 Καὶ ἅμα παύσῃ ἡ σφαλερὰ ὀρμὴ σου,
 Ἐΰπαισε, παύει καὶ τ' ὄνομά σου σβύνει.
 Εἶχες ὀδηγὸν, θυμὸν, ἐλπίδα, θάρρος,
 Καὶ πλήκτρον ἔτι, τὸν βραχίονα τοῦτον,
 Καὶ μόλον τοῦτο σὲ μάρανεν ὁ φόβος. —
 Βαριᾶ κοιμᾶσαι, ξυπνᾶς, ἂν σ' ἐξυπνήσουν
 Ὅνειρα βλέπεις, φαντάσματα σὲ πλήττουν
 Κακὴν ἢ καλὴν τὴν ἔκβασιν λατρεύεις
 Συχνᾶ τὸν πιστὸν ἀμύντορά σου φίλον,
 Ἐφόσον πετᾶ σωτῆρ, ἀνώτερός σου,
 Ἐνῶ τὸν τιμᾶς, αἰθέριον τὸν βλέπεις,
 Ἄμα πεσόντα, σὺ τὸν πατεῖς ὁ πρῶτος
 Καὶ χειροκροτεῖς μὲ χεῖρας δεσμοφόρους. —
 Ἀΰστατε λαεῖ, σὲ θλίβ' ἡ ληθαργία
 Κ' ἐφόσον ἔρπεις ἀείποτε θὰ τρέμῃς.
 Ἀλλὰ τί λέγω!... θυμὸν, ἐλπίδα, θάρρος,
 Δὲν σᾶς ἐμπνέουν τόσαι σικιαὶ προγόνων;
 Ὅστᾶ πατέρων κ' αἱ στήλαι τῶν μνημείων;
 Οὗτος ὁ πηλὸς, ἡ τέφρ' αὐτῶν, τὸ χῶμα,
 Δὲν σᾶς πυρόνουν τώρα, σᾶς τοὺς πολίτας,
 Τοὺς ἡμιθέους τοῦ μεσογειοῦ κόσμου; —
 Δῆμος βασιλεῦ, ὑπεραγαπητὸς μου, . . .
 Ἐλληνας, φίλοι τῆς δόξης, Ἀθηναῖοι,
 Μὴν ἀπαρνεῖσθε τοῦ Ἄρεως τὴν δάφνην.

Οὗτος ὁ Θεὸς μαζήμας ἐγκαυχᾶται....
 Ἴδου ὁ Φοῖνιξ ἀναγεννᾶται πάλιν,
 Ἐκ τοῦ μηδενὸς τινάσσει ὑψιπέτης.
 Εἰς τοῦ φρουρίου τὰ νικηφόρα τεῖχη
 Προβαίν' ἰδέτε, ὁ φρούραρχός σας πάλιν,
 Κεκυρτωμένος, ἐπ' ἀρετῇ γηράσας...
 Τὰ βλέμματά του εὐγνωμοσύνην φέρουν
 Κ' αἱ παρειαί του ἐπίσπονδον τὸ δάκρυ!..
 Ἐκ τῶν ἀλύσσω σφυροκοπήσας ὄπλα,
 Θραύσας καὶ πολλοὺς λυσσῶντας ἀντιμάχους,
 Ἀφθαρτον στέφος νὰ μᾶς προσφέρῃ σπεύδει,
 Τ' ὄνομα, δοῦλος, νὰ σβύσῃ κατὰ κράτος·
 Σβύσωμεν ἡμεῖς τὸ, τύραννος, πολῖται,
 Καὶ ἰσονόμους ποιήσωμεν Ἀθήνας.
 Ναι, ἀπὸ σᾶς ἐλπίζω ζῶντας τοὺς φίλους,
 Τὸν συναθλητὴν Ἀριστογεϊτόνά μου,
 Τὴν Λέαινάν μου, καὶ τὸν νεκρὸν Ἴππίου...
 Νὰ μὴ τὸν κρύψῃ τῆς Ἀττικῆς τὸ κῦμα,
 Οὐδὲ τὸ χῶμα νὰ μὴ τὸν συγκαλύψῃ
 Δεῦτ' ἐπιμανεῖς, ὡς λέοντες πρὸς λύκους...
 Κλαγγὴν ἀκούω!.. κλαυθμοὺς ἀκούω...

ΔΗΜΟΣ.

Δεῦτε...

ΔΗΜΑΝΤΗΣ. (καθ' ἑαυτὸν)

Πρῶτα κατὰ γῆς ὁ γύψ τὰ πτερὰ ἀπλόνει,
 Ἐπειτα γαῦρος ψηλὰ πετᾶ πρὸς ἄγραν. (1)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ὁλος, ἀδελφε, θυμὸς, ἀνδρὶ, ἀγάπη,

(1) Λαμβάνει τὸ ἐβριμένον ξίφος του καὶ ὀρμᾶ κατόπι τοῦ Ἀρμοδίου.

Πρὸς τὴν ἱερὰν ἐνθουσιῶν φιλίαν,
 Τὰ πάντ' ἀψηφῶν, καὶ μ' ἀποφεύγεις τῶρα
 Καὶ μ' ἐπιτάττεις νὰ μὴ σ' ἀκολουθήσω. —

Θεοὶ Ἑλλήνων! Θεοὶ ἐλευθερίας!...

Ἔργον σας εἶναι καὶ νὰ παραχωρῆτε
 Σώτειρας ψυχὰς εἰς τὸν παμφάγον ἄδην; —

Δεινὰ προβλέπω!.. προαίσθησις μὲ θλίβει!..

Κοινὸν τὸ πένθος!.. Ποῦ νὰ σταθῶ; Ποῦ φεύγω; —

Παντοῦ ὁ Ἄρης βροτολοιγὸς ἀσπαίρει,
 Καὶ θυμοβόρος ἢ Νέμεσις φρυάττει!.. —

Ποίους ὑψώνει 'ς τὸ ἄρμα τῆς ἡ δόξα;...

Ποίους τυλίσσει μ' αἱματηροὺς μανδύας;...

Ποῦ τρέχουν αὐτοὶ;... ὁ φρούραρχός μας εἶναι!..

Δάκρυα πικρὰ τὸν περιχοῦν κ' ἰδρῶτες!..

ΣΚΗΝΗ 5.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΣΗΜΑΙΑ ΝΙΚΗΣ.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Νίκη, πολίται!...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Υποστηρίξατέ τον!...

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ζῆς, Κλεονίκη;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

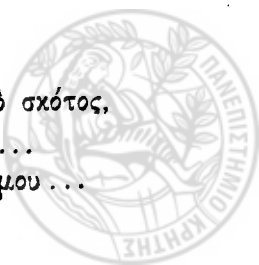
Δὲν ἔπρεπε νὰ ζήσω.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Χαρᾶς ἀκτίνα, 'ς τῆς λύπης μου τὸ σκότος.

Μ' ἐπιχορηγεῖ ἡ ἀκριβὴ ζωὴ σου!...

Σὲ βλέπω πάλιν... παρηγορήτριά μου...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ποῦ εἶν' ὁ ἀδελφός μου;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τοῦτον ζητοῦμεν...

Τὸν θρίαμβόν του πανηγυρίζ' ἡ πόλις...

Καὶ κατὰ ... μέρος... πενθοῦσα...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ἐξηγήσου...

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Τὸν ἀδελφόν σου, παντοῦ διεσπαρμένοι,

Ἐπ' κητοῦσι καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι!

Δὲν φάνηκαν ἀκόμη;

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ποῦ; λέγε, καὶ πῶς;..

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Τί ἤκουσες τί ἴδες;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἀπὸ τὴν Πνύκα,

Παρὰ τὸν ναὸν τῆς Γῆς, ἀποσυρθέντες,

Ὀλίγοι πιστοί, πλὴν μέτοχοι τῶν ὄπλων,

Ἡλθαμεν ὅπου ἤπτατο λάβρος Ἄρης.

Στρόβιλος ἐκεῖ καὶ καταγιγίς θανάτου,

Ὦραν ἀρχετὴν, ἐσχότιζε τὸν δρόμον!

Βέλη πτερωτὰ ἐπέσκηψαν ραγδαία·

Λάμπουν τὰ ξίφη καὶ βάφονται σ' τὸ αἷμα,

Πίπτουν ἀσπίδες, ἀσπηδοφόροι πίπτουν.

Υ'πανακύπτουν, πληγόνονται, πληγόνουν,
 Ο'πισθοδρομοῦν, πηδοῦν, πετώσι, φεύγουν,
 Καί πάλιν νεκρούς καί πληγωμένους βλέπεις! —
 Μ' ἐπληξε βροντή, πλήν κεραυνὸν δὲν ἶδα·
 Βέβαια φωνὴ τοῦ Ἀρμοδίου ἦτον...
 «Ἄνανδρος πέσε, ἀφοῦ κτυπᾶς προδότης!»
 Εἶπεν...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ·

Ο' ἀδελφός μου;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Βοή μεγάλη...

«Ἐπεσ'! ἐσφάγη! φωνάζουν, ὁ Ἴππίας!»
 Ἄναπτεροῦμαι, πετῶ, προσβάλλω, τρέχω...
 Σχίζω τὸ πλῆθος... καί ποῦ ἐκεῖ Ἴππίας;
 Δύσμορφον βλέπω τὸ πτώμα τοῦ Δημάντου!
 «Κτύπα, φωνάζουν, Ἀρμόδιε, ἀνδρίζου!»
 Κ' ἐγὼ ἀκούω κί' Ἀρμόδιον δὲν βλέπω...
 Ἀλλὰ... τί βλέπω;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ·

Τὸ αἷμά μου παγώνει!...

Λέγε...:

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τί ἴδες;..

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Νεκρὰν... τὴν Λεαινάν μας...
 Καί μέ κομμένην γλῶσσαν!.. ἀπὸ τὸν φόβον;
 Νὰ μὴ τὴν βασανίσουν καί μαρτυρήσῃ,
 Ἐπὶ τὴν εἶχε κόψει καί εἶχε πτύσει, λέγουν,
 Τὸντύραννον Ἴππίαν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Θεοί! τί τέλος!..

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Πλησίον αὐτῆς ἀνέπνεεν ἀκόμη...

Καί ὁ γεναῖος Ἀριστογείτων...

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Φθάνει...

Σιώπα... — Ποῖον φέρουν;..

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΚΛΕΟΝΙΚΗ, ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, ΔΗΜΟΣ,
 ΑΡΜΟΔΙΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΕΦΗΒΩΝ ΚΑΙ ΘΑΛΛΟΦΟΡΩΝ, (1)

ΑΛΚΜΑΙΩΝΙΔΑΙ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΣΗΜΑΙΑΙ ΝΙΚΗΣ.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ. (2)

Ἀριστογείτων!..

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

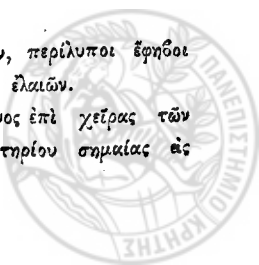
Ἀδελφέ μου... φεῦ!

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Θλιβερωτάτη θεά!

(1) Συνοδεύουν τὸν Ἀρμάδιον, καιρίως πληγωμένον, περίλυποι ἔφηβοι καὶ θαλλοφόροι γέροντες, μὲ δάφνας καὶ μὲ κλάδους ελαιῶν.

(2) Ὁ Ἀρμόδιος, ἰστεμμένος μὲ δάφνας, φερόμενος ἐπὶ χεῖρας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, προσθλίβει τὸ κράσπεδον τῆς νικητηρίου σημαίας εἰς τὴν πληγὴν του.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Πένθους ἡμέρα, μὴν εἶχες ἔξημερώση!.. (1)

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Λέαιν' .. Ἀριστογεΐτων!.. Συνα.. ποθ.. νήσχω.—

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Α'χ! ποῖον βέλος σ' ἐσπάραξεν ἀώρως!

ΔΗΜΟΣ.

Ὁ μισθωτὸς Δημάντης
 Μὲ πρόσχημα συμμάχου
 Καὶ μὲ τυφλὴν ὄρμην,
 Τὸν πλήγωσε καιρίως,
 Κρυφὰ ὑπενεδρεύων,
 Θανάτου τὴν στιγμήν.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ προδότης
 Ἀντέλαβε τὸ γέρας,
 Μὲ θάνατον σκληρόν
 Ἀντέστραψεν ὁ ἥρωσ
 Κ' ἡ Ἀρμοδεΐα σπάθη
 Τὸν ἄπλωσε νεκρόν.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ.

Μὲ δολο... φονεῖ... ἄς ἀποθάνη.. πρῶτος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ.

Ναί, τὸ προεῖδα!.. καὶ τὸ προησθανόμην!
 Μὴ τὸν πιστεύης, μὴ, σ' ἔλεγ', ἀδελφέ μου.

(1) Ὁ Δημοκλῆς καὶ ἡ Κλεονίκη, θρηνοῦντες, ὑποστηρίζουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν τὸν Ἀρμόδιον.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Πρῶτα μὲ μύρτους καὶ ὕστερα μὲ δάφνας,
Εἶπες, καὶ πιστὰ ἐπλήρωσες τὸν ὄρχον!..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ

Ἐσὼς ἀδελφὴν... ἐχδίκησα πατέρα!..
Ἐθραυσα ζυγόν!.. ἀπώλεσα δυνάστην!..
Ἐλα.. βα δίκη!.. καὶ μόλον τοῦτο χάνω!..
Γονεῖς, ἀδελφὴν!.. ζωὴν!.. ἀγάπην!.. φίλον! — (1)
Φρούραρχε.. βλέπεις;.. νὰ, καὶ σημαία.. νίκης!..
Ὁ Φοῖνιξ πετᾶ

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Τὸν θρίαμβόν σου βλέπω...
Κόπτομαι θρηνώ, καὶ τοὺς Θεοὺς δοξάζω.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ

Φιλ'.. εὐερ.. γέτα.. πιστὲ Ἄριστο.. γείτων! — (2)
Μὲ πόσας πληγὰς ἐσπάρατε.. τὸ σῶμα...
Σὸ.. δὲν τὸν ἴδες. — Πῶς ἔτρεχε.. τὸ αἷμα...
Ἄνοιξεν ὄμμα... μὲ.. ἴδε, μὲ ἠσπάσθη!
Ζῆσε.. μὲ εἶπε!., κι' ἀπέσβεσε τὸ φῶς του!
Πικρά.. ἀνταμοίβει.. τὸ θεῖον τοὺς προμάχους!
Πικρότερα.. πῶς παιδεύει τοὺς... κακούργους;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ (θρηνοῦσα.)

Ὡς ἀποφρὰς ἡμέρα! Ἄρμοδιέ μου,
Μαραίνεσαι, ἀχνίζεις!.. ἄχ! πῶς ν' ἀνθέξουν

(1) Μεγάλη παῦσις.

(2) Κόπτεται εἰς δάκρυα.

Τῆς ἀδελφῆς τὰ σπλάγχνα; .. ποῦ αἱ δυνάμεις;
 Ποῦ τὰ λαμπρά σου κάλλη; ποῦ οἱ σωτῆρες
 Βραχίονες ἐκεῖνοι; Ἥρωες ἀμύντορ...
 Ζωὴν εἰς ἄλλους προσφέρεις τὴν ζωὴν σου!..
 Φεῦ! ἀποθνήσκει! καὶ πῶς νὰ ἐπιζήσω;..

ΑΡΜΟΔΙΟΣ. (1)

Ζῆτ' ἔρα.. τει.. ναί.. ἐλεύ..θεραι.. Ἀθῆ.. ναί.
 Σύρα.. τέ μ' ἐκεῖ.. μεταξύ.. τῶν φιλά.. των
 Τοῦ Ἀρι.. στο.. γείτο.. νος καὶ τῆς.. Λεαί.. νης.

ΧΟΡΟΣ. (2)

Ζῆτε, σωτῆρες, εἰς δώματα μακάρων! —

ΔΗΜΟΚΛΗΣ.

Ἐλευθερία, τῶν ἀθανάτων δῶρον!
 Πολλοὶ σὲ ζητοῦν ὀλίγοι σὲ ἀξίζουσι!
 Ἥρωας θέλεις τοὺς ὑπερασπιστάς σου,
 Καὶ τοὺς ἀποθεόεις, κλήν... ἀφοῦ πέσουν!

(1) Μὲ σφοδρότατην θανάτου ἀγωνίαν. — Ἐδῶ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τῆς σκηνῆς προσερχόμενοι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἀνεπαισθήτως ὁ δῆμος καὶ οἱ στρατιῶται ἀνοίγουν τὸ βάθος καὶ φαίνονται αἰφηνιδίως δαφνοστεφανωμένα σιμνοπρεπῶς κείμενα, τὰ πτώματα τοῦ Ἀριστογείτονος καὶ τῆς Λεαίνης.

(2) Περιπαθῶς κ' ἐνδάκρυες τὸν σκόνουσι νὰ τὸν βάλουν μεταξύ τῶν θρασμίων πτωμάτων.

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΥΡΙΟΙ.

Α'. Λόντος
Α'νδ. Κομπατής
Α'. Τολμίδης
Α'. Σαμουρκάσης
Α'. Ιωαννίδης
Α'. Ρίζος
Α'. Πετζάλης
Α'. Λουριώτης
Α'λέξ. Κ. Γκαρπολάς
Α'. Ρουζιού
Α'. Κονοφάος
Α'ντ. Μαυρομιχάλης
Α'. Οικονόμου
Α'. Βαυχιαδάκης
Α'. Γέροντος
Α'χελωίδης
Α'. Ραγκαβής
Α'. Βαρίκιος
Α'νας. Διαμαντιδής
Α'. Διαγουμάς
Α'. Α. Χωματιανός
Α'νδρ. Αντ. Χατζ. Ανδρέου
Α'. Π. Μπέτσος
Α'ναςτ. Γ. Κρίστης
Α'ναςτ. Ν. Γούδας
Α'. Δασκαριδής
Α'. Βενιζέλος

Α'λέξ. Σκαρλάτου
Α'. Γλύκας
Α'. Δ. Σαλουιτιδής
Α'ριστ. Ι. Φάσσου
Α'λέξ. Λεχλής

Β.

Βασίλειος Ν. Μουστακόβ
Βασίλειος Ν. Κονοφάος
Β. Κατσουφός

Γ.

Γεώργιος Λεβέντης
Γεώργιος Γενάδιος
Γεώργιος Σταύρου
Γεράσιμος Ύδρας
Γ. Ι. Δούκα
Γ. Κόνδης
Γεώργιος Σκουφός
Γρηγόριος Ραστής
Γεώργιος Α. Γεράκης
Γεώργιος Καρατζάς
Γ. Δ. Οικονόμου
Γ. Καρακατζάκης
Γ. Γρυπάρης
Γ. Βλαχουτζής
Γεώρ. Φιλιπποπολίτης Διδασ.
του Πειραιώς

Γρηγόριος Μουζάνης
 Γ. Καστάνιας
 Γ. Ματουκῆς
 Γ. Α. Ἀγγελόπουλος
 Γεώρ. Χ. Δημητρίου
 Γεώρ. Παράσχου
 Γεώργιος Ράλης
 Γεώργιος Αφθονίδης
 Γ. Μουσχάτος
 Γ. Χρυσοβέργης
 Γεώργιος Μακρῶς
 Γεώργιος Πανταζῆ

Δ.

Δ. Δρόσος
 Δ. Ν. Λεβίδης
 Δ. Κυργούσιος
 Δ. Ἀνσέλμος
 Δ. Μαργαρίτης
 Δ. Ν. Φωτίλλας
 Δημ. Π. Μαυρομιχάλης
 Δ. Π. Γκίκα
 Δημ. Χοιδᾶς
 Δ. Μ. Μιστάκης
 Δαμ. Γεωργίου
 Δ. Καραβέλας
 Δ. Γ. Φιλάρετος
 Δημ. Δομπριάδης
 Διονύσιος Κοσκινᾶς
 Δημ. Θεολογίδης
 Δ. Σκυλιτζής
 Δ. Σκυλοδημάκης
 Δ. Δεσποτόπουλος
 Δ. Πορφυριάδης
 Δημ. Παρέκος
 Δημ. Παππᾶ Σταύρου
 Δημ. Κόνδης
 Δημ. Κατζάνος
 Δημ. Εὐσταθιάδης
 Δαμιανὸς Γεωργίου

Ε.

Ε'. Κ. Κατακουζινή
 Ε' μμ. Ἀντωνιάδης
 Ε'. Α. Σίμος
 Ε' μμ. Χ. Γεωργίου
 Εὐθύμιος Ἰ. Κεχαγιάς
 Εὐστράτιος Τσίφος
 Ε'. Κόκκινος
 Ε'. Χ. Γεωργιάδης
 Ε' μμ. Κ. Τζώρτζης
 Εὐθύμιος Οἰκονομιδῆς

Ζ.

Ζηνώδιος Χαρμόλαος
 Ζήσης Κλεάνθης
 Ζ. Κ. Ἐμμανουήλ

Η.

2 Ησαΐας Π. Ἱερόπουλος

Θ.

Θ. Μανούσης
 Θ. Βενιζέλος
 2 Θ. Γρηγοράκης
 Θεόδωρος Καριτινὸς
 Θεόδωρος Γαζής
 Θ. Κ. Καβάκος
 Θεόδωρος Γεράσης

Ι.

Ἰωάννης Κορατζᾶς ὁ Πρίγγιψ
 Ἰάκωβος Ρίζος Ραγκαβής
 Ἰάκωβος Ρίζος Νερουλὸς
 Ἰ. Φιλήμων
 Ἰωάννης Σωμάκης
 Ἰωάν. Χατζῆ Πέτρου
 Ἰ. Γ. Τυπάλδος
 Ἰ. Κόνιαρης
 Ἰ. Φενερίλης
 Ἰω. Χ. Μάρκου Μιτυληναῖος 2
 Ἰωάννης Μηχολόπουλος
 Ἰωάννης Κ. Πρίγκου
 Ἰωάννης Κλάδος

Γωάννης Σελιμισκης
 Γωάν. Παπ. Νικολάου
 Γωάννης Τυπάλδης
 Γ. Άλ. Χωματιανός
 Γ. Ζαχ. Οικονομίδης
 Γ. Φιλιππούσης έργολάβος
 Γ. Σπ. Ραζής
 Γ. Δ. Μωραΐτης
 Γ. Νικ. Βαθής
 Γ. Βενιζέλος
 Γ. Σεμτέλης
 Γωάννης Κατζάκος
 Γωάννης Άμπαλής
 Γωάννης Πέρβελης
 Γ. Πασχάλης
 Γ. Άρις. Καρυάκης
 Γ. Π. Άλέξανδρος

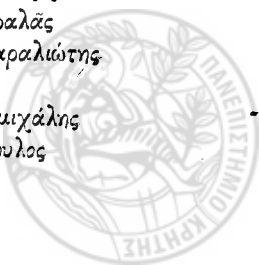
K.

Κωνς. Κολοκοτρώνης
 Κ. Δομνάντος
 Κωνς. Κοντογόνης
 Κ. Ν. Αεβίδης
 Κ. Ι. Πιτζιπιδής
 Κωνς. Ι. Κάσσος
 Κωνς. Ρόμπης
 Κωνς. Γκαρπολάς
 Κωνς. Γαλλάτης
 Κωνς. Κοκκώνης
 Κωνς. Πετζάλης
 Κ. Έμμανουήλ
 Κ. Ζωγράφος
 Κωνς. Μιλώτης
 Κ. Μαργαρίτης
 Κ. Γ. Δουρούτης
 Κωνς. Ζεύχαρης
 Κωνς. Νεστορίδης
 Κωνς. Σ. Ζηνίδης
 Κ. Μελάς
 Κ. Πάλης

Κ. Καστόρης
 Κ. Ανδρόνικος
 Κλεάνθης Άφθονίδης
 Λ.
 Λουκάς Πύρρος
 Λυκούργος Καλογερόπουλος
 Μ.
 Μ. Ά. Στούπης
 Μαρίνος Μαρινόγλου
 Μ. Στρούμπος
 Μ. Ν. Τζιφος
 Μεινέρος
 Μαριγώ Π. Μαυρομιχάλη
 Μιρωκιάδης
 Μ. Βιτάλης
 Μιχαήλ Ι. εκ Τριπόλεως
 Μαστακάς Νοματάρχης
 Ν.

Ν. Δρόσος
 Νικόλαος Χορτάκης
 Ν. Όλλανδός
 Ν. Τζαλοκώστας
 Νικόλαος Χατζόπουλος
 Νικόλαος Ζόγγος
 Ν. Βασιλειάδης Γαμπροβαλής
 Ν. Άργυριάδης
 Νικόλαος Κασσιέρης
 Νικόλαος Δ. Λέριος
 Ο.

Ο΄μηρος Κλάδος
 Π.
 Πέτρος Παπ. Ρηγόπουλος
 Παναγιώτης Σούτζος
 Πανταζής Κεφαλάς
 Παναγής Μισαραλιώτης
 Π. Κένταυρος
 Π. Κ. Μαυρομιχάλης
 Π. Ι. Πετρόπουλος
 Π. Άράθυμος

Π. Α. Αναγνωστόπουλος
 Περικλῆς Α. Ραφτόπουλος
 Παναγιώτης Ίαννακόπουλος
 Π. Κασμίρης
 Π. Μελάνης
 Π. Ί. Τζομπόπουλος Λαρισσανός
 Π. Στρούμπκος

P.

Ρ'. Παλαμίδης
 Ρίζος Δημάρατος
 Σ.

Σ. Τριανταφύλλης
 Σ. Ρωσσέτος
 Σωτήριος Π. Σκουμπουρδής
 Σ. Δάρας
 Σ. Βαλέτας
 Σ. Βάρβογλους
 Σ. Εὐκλείδης
 Σ. Δ. Ἀγέλαστος
 Σταμάτης Βάρος
 Στέφανος Σάρος
 Σ. Ν. Κυδωνάκης
 Σταμάτης Κλεάνθης
 Σπύρος Οικονομίδης

Σωτήριος Ίω. Ρόκος
 Σάββας Πατζόπουλος
 Σ. Κουρόπουλος
 Σ. Ρετζινόπουλος
 Σκρατινός Έμ. Λέσβιος
 Σ. Σχινᾶς
 Σ. Νάκος
 Σ. Κ. Βαλτινός
 Σταμάτιος Δ. Κρίνος

2
2

T.

Τριανταφύλλης Γεωργίου ἐκ Ζα-
 γοράς

Φ.

Φραντζέσκος Παναχῆς

X.

X. Ζαχαρίτζας
 X. Παππαδάκης
 Χρῆστος Εὐαγγελίδης
 Χριστόδουλος Βοροκράτης
 X. Κ. Ἡλιακόπουλος
 X. Γρηγόριος Πυροβολιστής
 Χαράλαμπος Πασχαλιάδης
 Χρῆστος Ἀναστασιού

ΟΙ ΕΝ ΣΥΡΩ.

Α'. Έ. Κωστάκης
 Α'. Σκαμπαβίας
 Γ. Σερούϊος
 Εὐάγγελος Έμμανουήλ

Γιάννης Μαυρούκος
 Ν. Σανίνας
 2 Ν. Α. Δοντάς
 Στέφανος Σφίλιαρης

Τὰ λοιπὰ ὀνόματα τῶν ἔξω τῶν Ἀθηνῶν φιλομούσων συν-
 δρομητῶν θέλουν ὡσαύτως τυπωθῆ ἄμα σταλῶσιν.

